

ရင်ဖို ရင်ဖို

ဆေးတက္ကသိုလ်

BURMESE
CLASSIC

ပို့ပြင်တစ်ပုဒ်ရဲ့သက်သေ

ရှင်မိုး (သေးတက္ကသိုလ်)

ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကဲ့သို့သင်္ကေတ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၇၉၇/၂၀၀၃ (၆)
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၀၉၆/၂၀၀၃ (၁၅)

၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊

ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၃၀/-

အုပ်ရေ - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ ... ရေါ်မိုးကေခိုင်(ချိုထားသံစာပေ-၁၆၉၂)

ရွှေနံ့သာတော့ရွာ၊ ပုလဲမြို့(၃)

မင်္ဂလာရုံး၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ ... ဦးကျော်လွင်(၅၅၇၃) စေတနာOFFSET

စာမူတို(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု ဗဟိုကွဲရေး
 နှိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ဗဟိုကွဲရေး
 အမျှတအခြေအာဏာ တည်တံ့နိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
 ဒို့အရေး
 ဒို့အရေး

ပြည်သူ့လောကဏာ

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုပြင်ပါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်သေးစေရန်နှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးဆောင်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံစားသည့် ခွဲစည်းမှု အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ခွဲစည်းမှု အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ဖခင်မိ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးဆောင်ချက် (၄) ရပ်

- နိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေရန် တည်ဆောက်ရေး
- ဝေဖန်ကွက်စီးပွားရေးစနစ် စီမံခန့်ခွဲခြင်း ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ၊ စိတ်ဓါတ်ဖြူ စီးပွားရေး၊ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေရန် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးဆောင်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်တရားပြင်ဆင်ရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်စားသုံးရန်နှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ ခေပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်စားရေး

www.burmeseclassic.com

BURMESE CLASSIC

(နိဒါန်း)

မွေးရာပါ ပါရမီ ခေါ်မလား ...။ ဝီခေါ်မလား၊
 တချို့ တချို့သော လူတွေ ခေါ်တွင်အမည်တပ်ကြသလို၊ အတိတ်
 ဘဝကရဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်ကြောင့် ဆိုရမလား။

ဘယ်ရယ်လို့ မယ်မယ်ရရ မသိနိုင်စွာပင် သူမ၌
 သမားရိုးကျ မရှိသော ပညာရပ်တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်လာပါသည်။

အသက် ရှစ်နှစ် ကိုးနှစ် အရွယ်ကတည်းက တစ်
 ခုခု ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းတို့ကို ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရတော့မည်ဆို
 လျှင် စိတ်တစ်နေရာရာက အလိုလို အချက်ပေးလိုက်သလိုလို၊
 သတိပေးနေသလိုလို ခံစားလာရပြီး လူကြီးမိဘတွေကို ထုတ်ပြော
 တတ် ...။

www.burmeseclassic.com

အခါများစွာတိုင်းမှာ သူမ ကြိုတင်ပြောထားသည့်
လိုလိုဟာ ဖြစ်ပျက်ကြုံတွေ့ရတတ်။

အဲဒီလို တိုက်ဆိုင်မှုများစွာ ...။ သူမကိုယ်ကိုယ်တိုင်
အတွက်ဖြစ်စေ ...။ သူမနှင့် သက်ဆိုင်သော မိဘအသိုင်းအဝိုင်း
မိသားစုအတွက် ဖြစ်စေပေါ့ ...။

ကြိမ်ဖန်များစွာ ဖြတ်သန်းလာဖန်များသောအခါ
သူမ ဆိုသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မွေးရာပါ ပညာရပ်
(သို့မဟုတ်)စိတ်စွမ်းအင် ပညာရပ်ကို သူမနဲ့ ပတ်သက်သော
အသိုင်းအဝိုင်းကြား၌ ပြောစမှတ် ပြုလာသည်။

သူမတွင် တစ်မူထူးခြားသော ပညာတစ်ခုကို အထက်
လိုပိုင်ဆိုင်နေသည်ဟု အားလုံးက သိမြင်သတ်မှတ်စ ပြုလာသည်။

အရွယ်ရောက်စ ဆယ်လေးငါးနှစ်အရွယ် မိန်းက
လေး တစ်ယောက် အရွယ်မှာကျတော့ သာမန်မိန်းကလေးတွေ
ကဲ့သို့ အလှအပနှင့် အဝတ်အစားမင်ခြင်း ...။ အပေါင်းအသင်း
မင်ခြင်းလည်း သိပ်မရှိလာ။

အထူးသဖြင့် သာမန်မိန်းမငယ်လေးတွေက မဂ္ဂဇင်း
ဝတ္ထုဖတ်ကြတာမျိုး ... ဝါသနာပါကြတာ များပေမဲ့ သူမကျတော့
စာအုပ်ဖတ်ခြင်းမှာတော့ ဝါသနာကြီးပါရဲ့။

သို့သော် ...။

သူမဖတ်သော စာအုပ်အမျိုးအစားတွေကား တိပိဋက
အောင် ဆရာတော်ကြီးများ ရေးသားသော စာများ ...။

ဘုရားဟော၊ တရားတော်များကို ရေးသားပြုစုသော
စာအုပ်များ၊ ကျမ်းများ။

ဗေဒင် လက္ခဏာနှင့် ပတ်သက်သော စာအုပ်များ။
ကျမ်းများ။

စိတ်နယ်လွန် ဖြစ်ရပ်များကိုသာ ရေးသားပြုစုသော
စာအုပ်များ။

စသဖြင့် တို့ကိုသာ ရွေးချယ်ရှာဖွေ ဖတ်ရှုတတ်
လာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။

သူမ၏ တစ်နေ့တာ အချိန်များတွင် တရားထိုင်၊
ပုတီးစိပ်၊ ကျောင်းသွား၊ ငကျောင်းစာနှင့် ပတ်သက်သော သင်ခန်း
စာ လုပ်စရာရှိတာလုပ်။

ပြီးလျှင် အဲဒီလို စာအုပ်ကြီးတွေကြားမှာ စားဖို့
အိပ်ဖို့ပင် မေ့လျော့တဲ့အထိ အချိန်ဖြုန်းနေတတ်သူတည်း။

ထိုသို့ စာအုပ်ထူကြီးတွေ ဖတ်နေသော အချိန်များ
ခြင်းကြောင့်ထင်။ သူမ အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်ရောက်တော့ ဒီဂရီ
ပါသော စာကြည့်မျက်မှန်ကလေးကို တပ်ထားနေရလေပြီ။

“ဆယ်တန်းအောင်ပြီးရင် ကျောင်းကို အချိန်ပြည့် မတက်တော့ဘူး။ အဝေးသင်ပဲ တက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

ဟု ဆယ်တန်းဖြေပြီးစဉ်မှာ အိမ်က မိဘတွေကို အသိပေးလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရဲ့။ တက္ကသိုလ်တက်ရတဲ့ အရသာက ဘာနဲ့မှ မလဲနိုင်ဘူး။ တက်လိုက်ပါကွယ် ... သမီးမှာ ဘာမှ လုပ်စရာမှလဲ မရှိတာ”

“မိဟုတ်ဘူး မေမေ ... ခင်မှာ လုပ်စရာရှိတယ် ... ခင် အချိန်ပြည့်နီးပါး သင်ရမဲ့ ပညာတစ်ခုကို ခင် သွားသင်ရဖို့ရှိတယ် ... ဒါကြောင့်”

“ဟဲ့ ... ခင်ခင် ... ဘာပညာလဲ”

“ခင် ဗေဒင်လက္ခဏာပညာကို သင်ဖို့ ဆရာမကြီး တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပြီးပြီ”

“သမီးရယ် ... ဘယ်က ဘယ်လို တွေ့လာရတာလဲ”

“သီလရှင် ဆရာမကြီးပါ ... တစ်နေ့တုန်းက ခင် စာမေးပွဲမဖြေခင် တစ်ရက်ပေါ့ ... ရွှေတိဂုံဘုရားတက်ပြီး မွေးနံထောင့်မှာ တရားသွားထိုင်တာ ...

ခင်ဘေးမှာ အဲဒီသီလရှင်ကြီးကလည်း လာထိုင်ရင်း ပုတီးစိပ်တယ် ... ခင် တရားထိုင်လို့ ပြီးသွားတဲ့ အချိန်မှာ ဆရာမကြီးကပါ ပုတီးစိပ်ပြီးသွားတယ် ...

ခင်က သဒ္ဒါပေါက်တာနဲ့ ဝတ္ထုတွေကပ်ရင်း ကန်တော့လိုက်တော့ ... အဲဒီသီလရှင်ကြီးက ခင်ကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်ရင်းပေါ့ ... တကာမလေး လက်ဖဝါးကို ခဏကြည့်ခွင့် ပေးမလားလို့ မေးလာတယ် ... ခင်လည်း လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်လုံး ဖြန့်ပြလိုက်မိတယ် ...

အဲဒါ ... သီလရှင်ကြီးက တစ်ချက်ပဲကြည့်ပြီး ... ခင်ကို ပြောတယ် ...

မွေးရာပါ စိတ်တန်ခိုး တော်တော်အားကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲတဲ့ ... ပြီးတော့ ... သူနဲ့ခင်က ပဋ္ဌာန်းဆက်ပါတယ်တဲ့ ...။ အကယ်၍ ခင်သာ စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင် သူ့ဆီ ဗေဒင်လက္ခဏာပညာကို သုံးနှစ်သုံးမိုး အချိန်ပြည့်နီးပါး တပည့်ခံခဲ့ရင် ခင်ဟာ အဲဒီပညာရပ်မှာ သိပ်ကို သူးချွန်ပေါက်မြောက်လိမ့်မယ်လို့ ယောတယ် ဖေဖေနဲ့ မေမေ ...

ခင် အချိန်မဆိုင်မီဘူး ... ချက်ချင်းပဲ ခေါင်းညှိတ်

www.burmeseclassic.com

လက်ခံလိုက်မိတယ် ... ဖေဖေနဲ့မေမေကိုလည်း ခွင့်မတောင်း
မိဘဲ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါတယ် ...
အဲဒါ ... ခင် အဲဒီကတိတစ်ခုကြောင့်ပေါ့ ...
အထူးသဖြင့် ခင်ကိုယ်တိုင်လည်း ဝါသနာပါလိုပေါ့ ...
ဒီပညာရပ်ကို သင်ဖို့ တက္ကသိုလ်ကို သွားတက်မနေတော့
ဘူးလို့ ပြောပြတာပါ”

ခင်ခင်၏ မိဘမောင်နှမ သားချင်းများကား ...
ဤမိန်းကလေး၏ ထူးခြားမှုကို သိပြီးနင့်ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ဒီအကြောင်း
အရာကို မည်သူကမှလည်း သဘောတူသည်လည်း မဟုတ်
ကန့်ကွက်သည်လည်း မဟုတ်။

ခင်ခင် ပညာသွားသင်သော သီလရှင်ဆရာမကြီး
သီတင်းသုံးရာ ကျောင်းတိုက်နေရာ၊ စသည်တွေကိုလည်း အစီ
အကျ လိုက်လံကြည့်ရှု စုံစမ်းထားကြပြီးသောအခါ ခင်ခင်ဆိုသော
မိန်းကလေးဟာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ အဲဒီသီလရှင်ကျောင်းကို သွားသွား
နေခြင်း အကြောင်းအရာကို သူတို့အားလုံး စိတ်ချယုံကြည်ထား
ကြလေပြီ။

အမည်နာမ ရိုးရိုးကလေးဖြစ်သော ခင်ခင် ဟူသည်
ရှေးကျကျ အမည်ကို ပိုင်ဆိုင်သော ထိုမိန်းကလေးသည် အသား

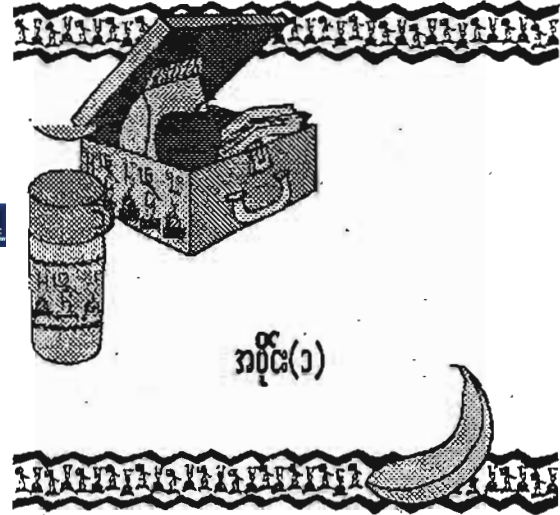
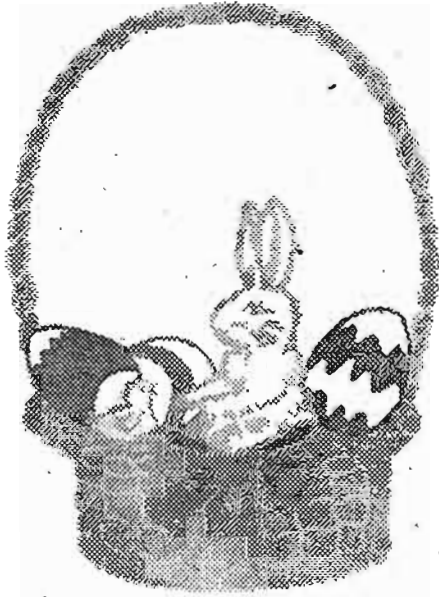
ညိုဝင်းဝင်းမှာ ကျောလယ်မရောက်တရောက် 'ဆံပင်ပျော့ မထူ
မပါး အရှေ့အနောက် တစ်ညီတည်းကို အမြဲတစေ ခပ်ရိုးရိုး
ဆံညှပ်ကလစ်တစ်ခု ညှပ်ရင်ညှပ်။ မညှပ်ရင် ဘီးကြော့ပတ်
ပတ်လိုပတ်။ မြန်မာအင်္ကျီရင်ပုံး၊ ရင်စေ့ လက်ရှည်တွေကိုသာ
အဝတ်များလျက် ထဘီဆိုလည်း မည်သည့်အခါမှ ခြေမျက်စိ
ပေါ်သည်မရှိ ဝတ်ကာ၊ ဝတ်သော အဝတ်အစားတို့၏ အရောင်
အဆင်းမှာ ဘယ်တော့မှ တောက်ပသည်မရှိ။

မျက်နှာပြင်တွင် သနပ်ခါးရေကျသာ တင်တာများ
လျက် ... အမြဲတစေ စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်ရင်း လောကကြီးကို
မေ့နေတတ်ပြန်သေးသည်။

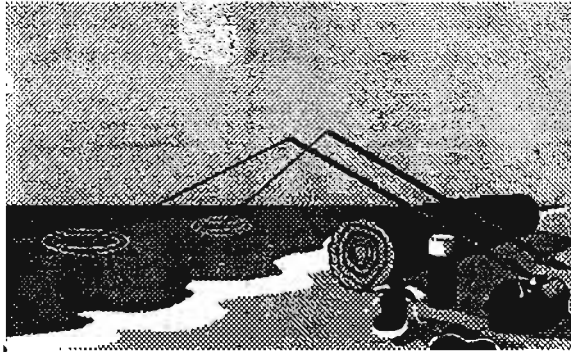
ခင်ခင် အသက်နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ် ကျော်သောအခါ
ဟိုလူပြော ဒီလူပြောနဲ့ လူပြောများလာကာ မရည်ရွယ်ထားပါပဲ
နှင့် အိမ်မှာပင် ဗေဒင်ဟောခန်း ဖွင့်ရသူတစ်ဦး ဖြစ်မှန်းမသိ
ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်တည်း ...။

BURMESE CLASSIC

ပဲခူး(၁)

ခင်ခင်၏ အိပ်ရာထချိန်သည် အမြဲတစေပင် နံနက်
 လေးနာရီခွဲ ဖြစ်လေသည်။

နေ့စဉ် ဘုရားအမှု့ထားသော သံဃာတော်များကို
 အရက်ဆွမ်းကပ်လေ့ရှိရာ ခင်ခင်သည် နီးနီးချင်း ဆန်ချင်ခွက်နဲ့
 ချင်ထည့်ပြီး ထမင်းပေါင်းအိုးထဲ ရေဖြည့်၊ ထမင်းအိုးခလုတ်ဖွင့်။

ပြီးတာနဲ့ ရေနှေးအိုးထဲ ရေဖြည့် ... ရေနှေးအိုးတည်
 ဇန် ခလုတ်ဖွင့် ...။

အဲဒါတွေ လုပ်ထားခဲ့ပြီးလျှင် ခင်ခင် ကိုယ်လက်
 သန့်စင်ရင်း ရေပါ တစ်ခါတည်း ချိုးလေသည်။ မူသောရာသီ
 ဖြစ်ဖြစ်၊ အေးသောရာသီဖြစ်ဖြစ် ခင်ခင်က မနက်အစောကြီး ရေ
 ချိုးကျင့်ရှိနေသူပင်။

ပြီးလျှင် သနပ်ခါးရေကျကို မဖြစ်စေလောက်သွေး
ကာ သင့်တော်ရုံ ပွတ်လိုက်သည်။ ဆံပင်ရှင်းပြီးလျှင် သပ်ရပ်စွာ
ပင် ဘီးတစ်ချောင်း ထိုးထည့်ပြီး ဘီးကြော့ပတ် ပတ်လိုက်သည်။

ဝတ်နေကျ အဝတ်အစားတွေထဲက သင့်တော်ရာ
ယူဝတ်လိုက်ရုံဖြင့် ခင်ခင်၏ ရေမိုးချိုး အဝတ်လဲခြင်း ကိစ္စက
ပြီးလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ထမင်းအိုးလည်း ကျက်နေပြီဖြစ်ရာ
ခင်ခင်က အသီးအနှံများ ယိုမျိုးစုံများ စသည်တို့ကို ပြင်ဆင် ...
ရေနွေးလည်း ဆူပြီဖြစ်ရာ ကော်ဖီတစ်ချိုင့်ဖျော် ဆွမ်းတော်ပွဲများ
ပြင်ဆင်၊ ကော်ဖီခွက်ငယ်များ ပြင်ဆင်ပြီးလျှင် ခင်ခင်ဟာ ဆွမ်း
တော်ဗန်း အကြီးကြီးဖြင့် အရက်ဆွမ်း ကပ်လေပြီ။

ခင်ခင်သည် မနက်အစောကြီးမှာတော့ ဘုရားရှိခိုး၊
တရားထိုင်၊ ပုတီးစိပ် မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေခြင်းတို့ကို နှစ်နာရီကြာ
မျှ အချိန်ပေးပါသည်။

နေ့လယ်နေ့ခင်းတွေမှာတော့ အနည်းဆုံး နာရီဝက်
တော့ ရအောင် တရားထိုင်ရပါသည်။

ကိုယ်က ဒီအလုပ်ကို မရည်ရွယ်ပါဘဲ လုပ်လိုက်
ရပြီးမှ ကိုယ့်ကို အားကိုးတကြီး လာရောက်မေးမြန်းကြသော လူ

ရွှေလီတို့ကို အနီးစပ်ဆုံး မှန်ကန်အောင် ဟောပြောနိုင်ဖို့က
အဓိကမှာ စိတ်တည်ငြိမ်မှုရှိကာ စိတ်စွမ်းအင်အားကြီးမှလည်း
ဖြစ်မည်။

ထို့ကြောင့် စိတ်တည်ငြိမ်မှုရအောင် အခုဆို အချိန်
လျှင် ရသလို တရားထိုင်ပေးနေရသေးသည်။

မနက်ကိုးနာရီမှ အလုပ်ကိုစမည် ဆိုပေမဲ့ ဖေပေ၊
အမေတို့ရဲ့ အိမ်ခြံဝန်း မကျဉ်းမကျယ်လေးထဲမှာတော့ ဗေဒင်လာ
အကြမ်းကားတွေက စောစောစီးစီး ရောက်နှင့်နေကြတာ
များသည်။

အစကတော့ အလှည့်နဲ့ ဟောပေမဲ့ နောက်ပိုင်း
အသိပညာများလာတော့ ခင်ခင် အတော်ကြီးကို ပင်ပန်းလာလျှင်
အဖေနဲ့ မေမေကပင် ...

“ဒီလိုကြီး ... ဟိုလူ့အားနာ ဒီလူ့အားနာနဲ့ ဟောပေးနေ
လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ကိုယ်က စီးပွားဖြစ် လုပ်တာလည်း
မဟုတ်ဘူး ...

ကိုယ့်ရဲ့ ပါရမီအခဲက ပါလာလို့ ဒီလို ဖြစ်လာတာ။
သမီး ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း ဗေဒင်ဟောလို့ ရလာတဲ့ငွေ
ကို သုံးပုံပုံမယ် ... တစ်ပုံကို မိဘအတွက် ကျေးဇူးတပ်တဲ့

အနေနဲ့ပေးမယ် ... တစ်ပုံကို ဘုရားတည်မယ် သာသနာ
ပြုမယ်၊ ကျန်တဲ့တစ်ပုံကို မရှိဆင်းရဲတဲ့လူကိုလှူဒါန်းမယ်လို့
ရည်ရွယ်ထားတာပဲ ...

ဒီတော့ ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက်ပဲ အလုပ်လုပ်
ပါ ...

တစ်နေ့ကို လူဘယ်နှယောက်ပဲ လက်ခံမယ်လို့
သတ်မှတ်ထားလိုက် အဲဒီလူအရေအတွက်ကျော်ရင်
မဟောနဲ့တော့ လက်မခံနဲ့တော့လေ၊ ဒီကိစ္စကို သမီး
စဉ်နဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေပဲ ကြည့်စိစဉ်လိုက်မယ်”

ခင်ခင်၏ မိဘမောင်နှမတွေရဲ့ ဆုံးဖြတ်တိုင်ပင်
နဲ့ပင် ခင်ခင်၏ ဗေဒင်ခန်း၌ နံပါတ်ယူ၊ တိုက်ခတ်ပေးသောစနစ်
ဖြစ်လာသည်။

တစ်နေ့ကို လူအစိတ်သာ လက်ခံမည်။ တစ်ဦး
ဆယ့်ငါးမိနစ်ထက် မပိုဟူသော သတ်မှတ်ချက်တွေ ထားလာ
သည်။

တစ်ပတ်တွင် ဥပုသ်နေ့ တစ်ရက်သည် ခင်ခင်
နားရက်ဖြစ်လာသည်။ ထိုနေ့ကို ခင်ခင်၏ ဗေဒင်ခန်းပိတ်ရက်
အဖြစ် သတ်မှတ်လေသည်။

ခင်ခင်သည် ထိုနားရက်လိုမျိုးမှာ သူကိုယ်တိုင်
ကားကလေးမောင်းကာ ရွှေတိုက်ဘုရား သွားသည်။

ဘုရားစောင်းတန်းက ဆိုင်တွေမှာ စိတ်ဝင်စား၊ စရာ
တရားစာအုပ်တွေ ရှာတတ်သည်။

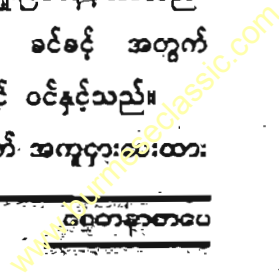
ဘစ်ခါတလေ ဝါသနာပါလှသည် မဟုတ်ပါဘဲ
အရောင်းကုန်တိုက် တချို့ကိုတော့ ရောက်တတ်ပြန်သည်။

သို့ပေမဲ့ ခင်ခင်လို မိန်းကလေးက အဝတ်အစား၊
အလှအပ အသုံးအဆောင်များ စိတ်ဝင်စားခြင်း နည်းလေရာ ...
အရောင်းကုန်တိုက်တွေကို စိတ်အနားပေးသည့် အနေနှင့်သာ
လျှောက်ကြည့်ရတာ ... သိပ်တော့လည်း စိတ်ဝင်စား ပျော်ပိုက်
လှသည် မရှိ။

ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်ဖို့ သစ်သီးများ၊ မုန့်များ
ဝယ်ရုံအပြင် ဘာမှ အထွေအထူး ဝယ်စရာ မရှိတတ်ပါပေ။
ထို့အတွက်ကြောင့် အရောင်းကုန်တိုက်တွေကတော့ သုံးလေးပတ်
နေမှ တစ်ခါသာ ရောက်တတ်သော နေရာမျိုးဖြစ်နေခဲ့လေသည်။

နံနက်ကိုးနာရီ မထိုးခင်မှာ ခင်ခင် အတွက်
သီးသန့်ပေးထားသော အခန်းထဲကို ခင်ခင် ဝင်နှင့်သည်။

အပြင်မှာတော့ ခင်ခင်အတွက် အကူငှားပေးထား

သော မိန်းကလေးက တိုကင်နံပါတ် အလှည့်ကျသူကို ဂွိုင်းနားရီ ထိုးတာနဲ့ စတင်ခေါ်ပေးကာ ခင်ခင် အခန်းထဲအထိ ရိုသေပါ သည်။

ထိုမိန်းကလေး၏ အမည်က မဝင်းမေ ဖြစ်ပြီး ရုပ် ရည်သန်ပြန်ကာ ခင်ခင်နဲ့ အသက်မတိမ်းမယိမ်း ရှိသော မိန်းက လေး ဖြစ်သည်။

“ကုမ္ပဏီကြီးတွေမှာ လခပေးတစ်သောင်းလောက်ရအောင် အချိန်တွေ အများကြီးပေးပြီး အလုပ်လုပ်ရတယ် ...

မှားရင် အဆုအငေါက်လည်း ခံရသေးတယ် မခင် ခင်ရယ် ...

ဒီတော့ ... မခင်ခင်ဆီမှာ အချိန်ပိုင်းတလေး လုပ် ရပြီး ... သက်သက်သာသာလည်း နေခွင့်ရတယ် ... လခ လည်း ကောင်းမှတော့ ကျန်မအတွက် ထိဆုကြီး ပေါက် တာနဲ့ အတူတူပါပဲ”

“ခင်နဲ့ မဝင်းမေက အမြဲတမ်း အလုပ်အတူတူ တွဲလုပ်ရမဲ့ ဇာတာရှင်တွေပါ ... စိတ်မပူပါနဲ့ ... မဝင်းမေ ဘယ်တော့ မှ ခင့်ဆီကနေ အလုပ်မထွက်ရပါဘူး ... ခင် ဒီအလုပ်ကို လုပ်နေသေးသရွေ့ပေါ့”

“မခင်ခင်က တစ်နေ့နေ့ကျရင် ဒီအလုပ်ကို မလုပ်တော့ ပို့များ စိတ်ကူးရှိလို့လား”

မဝင်းမေက ခင်ခင် မျက်နှာပြင်မှ အရိပ်ကို သိဟန် ဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ပြန်မေးခဲ့သည်။

ထိုအခါ ခင်ခင်က လျှို့ဝှက်စွာ ပြုံးလိုက်ရင်း ညင် သာစွာ ဖြေခဲ့ပါသည်။

“တစ်နေ့ကျရင် ခင် လုပ်ကို မလုပ်ဖြစ်တော့ပါဘူး ... ဘာကြောင့်လဲ ... ဘယ်တစ်နေ့လဲ ဆိုတာ ခင် ဘာသာပဲ သိထားတယ်လေ”

ခင်ရှေ့မှာရှိသော စားပွဲကျယ်၏ ခင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တစ်ဖက်တွင် ထိုင်လျက်ရှိသော အမျိုးသမီးကြီးက ခင်ကို အသေအချာပင် ငေးမောလေ့လာနေသည်။

ပြီမှ ...

“ဒေါ်ခင်ခင် ဆိုလို့ အသက်ခပ်ကြီးကြီးထဲက ထင်ထားတာလေ”

ဟု စကားအဆက်အစပ်မဲ့စွာ စတင်ပြောလိုက်ပါသည်။

ခင်သည် အေးဆေးစွာ နှုတ်ခမ်းစေ့ဖြိုးရင်း ...

“အန်တီ ဘာမေးချင်လို့ ဒီကို ရောက်လာတာလဲရှင်”

“ဪ ... ဒီလိုပါ ... အန်တီကား ... အဲ ... အန်တီကား

ဆိုပေမဲ့ အန်တီသားကို ဝယ်ပေးထားတဲ့ ကားပေါ့ ...

အဲဒါ ... ဒီနေ့ မနက်ပဲ အခိုးခံရတယ် ... ဘယ်ရောက်လို့

ရောက်မှန်း မသိဘဲ ဟိုတိုင် ဒီတိုင်နဲ့ လိုက်နေရတယ် ကွယ် ... အဲဒါ ပြန်ရနိုင်၊ မရနိုင် သိချင်လို့ပါ ...”

“ဟုတ်ပြီ”

ခင်က သူမရှေ့မှာရှိသော တဲရော့ (Tartot) ဖဲချပ်များ အထပ်ကို လက်လှမ်းလိုက်သည်။

“အရင်ဆုံး ကံကြမ္မာက ကိုယ့်ဘက်ရှိ၊ မရှိသိရအောင် ... ဒီ တဲရော့ဖဲချပ်လေးတွေ ချိုးကြည့်လိုက်ပါဦး”

ခင်သည် တဲရော့ဖဲချပ်များကို သမအောင် အထပ်ထပ်ချိုးပြီးမှ အမျိုးသမီးကြီးရှေ့ ချပေးလိုက်သည်။

“အန်တီ ဖဲကို ချိုးလိုက်ပါ”

“ ... ..”

“ဒါ အန်တီ ချိုးလိုက်တဲ့ အပုံပါနော် ... အဲဒီအပုံထဲက အပေါ်ဆုံးချပ်ကို ကျွန်မ လှန်လိုက်မယ် ... ဘာပုံထွက်သလဲပေါ့မှာ မူတည်ပြီး ကြည့်ရတာပေါ့”

“ ... ..”

“အင်း ... ဒီမှာပေါ်နေတဲ့ ပုံအရ ပြောရရင် အန်တီတို့ဘက်က ကံသိပ်ကောင်းနေပါတယ် ... ဘာမှတော့ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး ... ပြန်ရမှာပါ”

“အဲဒါ ... ဘယ်တော့လောက် ပြန်ရမလဲ ... ဘယ်နေရာ မျိုးကို ရောက်နေသလဲ သိချင်တယ်ကွယ် ... သားက စိတ်အေးပေမဲ့ အန်တီမှ စားမဝင် အိပ်မပျော် ဖြစ်နေ တာမို့ပါ ... ကူညီပြီး ကြည့်ပေးလို့ရရင် ကြည့်ပေးပါ”
 “ဒါဆိုရင် အန်တီမွေးရက်နေ့နဲ့ ပြောပါ ... ခြောက် ... ဒါနဲ့ အဲဒါမပြောခင် မေးပါရစေ ... ကားက ဘယ်သူ့မှာမည် လဲ”

“သားမှာမည်နဲ့ ...”

“အင်း ... အဲဒါဆို အန်တီမွေးနေ့နဲ့ တွက်ချက်လို့ မရပါ ဘူး ... အန်တီသား မွေးနေ့ပဲ ပြောပါ”

ခင်သည် ခင်ရှေ့မှာရှိသော စာရွက်ထပ်တွင် ရေး မှတ်တွက်ချက်ရန် ဘာလုပ်ငန်းကို ကောက်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“မွေးနေ့က (၁၉၇၁)ခု တနင်္လာသား၊ ဧပြီလ(-)ရက်နေ့ ပါ ... သားမှာမည်က ‘ကို’တစ်လုံးတည်းပါပဲ ... မောင်ကို ပေါ့”

ခင်သည် အမျိုးသမီးကြီး ပြောသည်တို့ကို ယခင် ယခင်တွေထဲက ခင်သိထားနှင့်နေသည်ဟာ ... တစ်ချက်မျှ ခံစား လိုက်ရလျှင် အနည်းငယ် တုန်လှုပ်သွား၏။

ခင် တစ်ခါမှ မသိထားပါဘဲ ထိုသို့ ထူးခြားစွာ ခံစားလိုက်ရလျှင် ခင်၌ သတိပေးသံတွေ ဝှဲတင်ထပ်မျှ ကြားလာ ရလေသည်။

“ကားက Mark II grande (မှာခံတူး ဂရမ်ဒီ)ပါ ... (၂၁/ ----)ပါ ... အရောင်က မီးခိုးရောင်ပျော့ပျော့”

“ဘယ်နားမှာ အခိုးခံရတာလဲ”

“သားနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ (---) club ကို သွားတော့ အပြင်က ကားပါကင်မှာ ရပ်ထားခဲ့တာ။ ဘယ်အချိန်ထဲ က ခိုးသွားမှန်းတော့ မသိပါဘူး ... သူတို့ ပြန်ထွက်လာ တဲ့ အချိန် မနက်နှစ်နာရီကျော်မှာကျမှ ကားမရှိတော့ဘူး ဆိုတာ သိကြတာမို့ အန်တီက ဒီနေ့မနက်မှာ အခိုးခံရ တယ်လို့ အစက ပြောလိုက်တာပါ ... အချိန်တော့ အတိ အကျ မပြောနိုင်ပါဘူးကွယ်”

“ရပါတယ် ... ခဏလေး ... ကျွန်မ အာရုံခံပြီး တွက် ကြည့်ပေးမယ်နော် ... အနီးစပ်ဆုံးတော့ ကျွန်မ ပြောပါ မယ်”

ခင်သည် သူမ ကိုယ်တိုင်ပင် တဲရောကတ်တွေ ပြန်ချိုးကာ တစ်ချပ်ပြီးတစ်ချပ် သုံးချပ်မျှ လှန်လိုက်သည် ...။

အမျိုးသမီးကြီးက အသက်ပင် ပြင်းပြင်းမရှူ။
ခင့်ကိုသာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ငေးမောနေလေသည်။

“တိတ် ... တိတ် ... တိတ်”

ဟု Hand Phone(ဟန်းဖုန်း)ဖြည့်သံတစ်ခုက ကြား
ဖြတ်ဝင်လာလျှင် ...

“ဟယ် ... ဆောရီး ... ဆောရီး ... မေ့လို့ ဆရာမလေး
ရယ် ... အန်တီ ဖုန်းကိုပိတ်ထားမိလိုက်ဘူး ... အနှောင့်
အယှက် ပေးလိုက်သလိုဖြစ်နေပြီ။ အားနာလိုက်တာ ...”

အမျိုးသမီးကြီးသည် ပျာပျာသလဲ ဇောင်းပန်ကာ
သူမ၏ ဟန်းဘက်ခံအိတ်ကြီးအတွင်းမှ ဆယ်လူလာဖုန်းကို
ထုတ်လိုက်လေသည်။

အမှန်တကယ်ပင် ခင် စုစည်းထားရသမျှ အာရုံ
များလည်း ကစဉ့်ကလျား ပျက်ပြားရလေပြီ။ ခင့်ကို တစ်ခုခုက
လှုပ်နှိုးလိုက်သလိုမို့ ခင်သည် အိပ်ရာက နိုးစလူလိုပင် ဘာအာရုံ
မှ မယ်မယ်ရရ ပြန်၍စုစည်းမရတော့ပြီ။

ကိစ္စမရှိ။ ခင့်ကို ဆက်မေးလျှင် ခင်က ပြောတော့
မည်မဟုတ်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးအတွက်ပေးသော အချိန်ဆယ့်ငါး
မိနစ်က ပြည့်နေပြီဖြစ်ရာ ခင်က စည်းကမ်းအတိုင်းပင် သူမကို
ဆက်၍ ဟောတော့မည် မဟုတ်ပါ။

“သားဆီက ...”

အမျိုးသမီးကြီးသည် ဖုန်းထဲမှာ ပေါ်လာသော
နံပါတ်ကို ကြည့်ရင်း ခင့်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ခင်ကား မိမိနှင့် မသက်ဆိုင်သည်ဖြစ်ရာ ဖဲချပ်များ
ကို နေရာတကျ ပြန်စီရင်း နောက်မီပါသော ဆုံလည်ဆိုဖာထိုင်
ခုံတွင် သက်သောင့်သက်သာပင် မှီထိုင်နေလိုက်တော့သည်။

“ပြော ... ပြော သား ... မေမေ နားထောင်နေတယ် ...
ဟေ့ ... ဘာလဲ ... တွေ့ပြီ ဟုတ်လား ... ညောင်တုန်းနား
မှာ ... ဪ ... တော်ပါသေးရဲ့ ...

အင်း ... အင်း ... ပစ္စည်းတွေတော့ တော်တော်များ
များ ပြုတ်ပြီးနေပြီ ဆိုပေမဲ့ ပြန်တွေ့တာ တော်သေး
တာပေါ့ သားရယ် ... ဘာရယ် ... သိန်းခုနစ်ဆယ်လောက်
တော့ ရုံးသွားပြီ ဟုတ်လား ... အေးလေ ... ဘာတတ်နိုင်
မလဲ ...

ဪ ... မေမေလား။ အခု မေမေ ဝေဒင် လာမေး
နေတာ ... ပြီးပါပြီ ... ပြီးရင် အိမ်ပြန်ပြီး ဆေးသောက်အိပ်
တော့မယ် ... သား 'ကို' ရေ ... အေး ... ဒါပဲ ... ဒါပဲ ...
သား။ စိတ်အေးအေးထားပြီး ညှိနှိုင်းနော်”

အမျိုးသမီးကြီးသည် ပုန်းပြောပြီးပြီးချင်းပင် ချက်ချင်း ထရပ်လိုက်တော့၏။

“တွေ့ပြီတဲ့ ... ကားပြန်တွေ့ပြီ ... ဆရာမလေးရေ ... ဆရာမလေး ပြောသလိုပါပဲ ... မှန်လိုက်တာနော် ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ...

အန်တီလည်း ဘာမှ မေးစရာ မလိုတော့ပါဘူး ... သွားခွင့်ပြုပါဦး ...

ဪ ... ဒါနဲ့ ဉာဏ်ပူဇော်ခကို ဘယ်မှာ ရှင်းရမှာလဲကွယ် ... အန်တီ မသိလိုပါ”

“တိုကင် ဝေပေးတဲ့ မဝင်းမေ ဆီမှာ ပေးခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ”

ခင်သည် စိန်ရှောင်များ ပြုံးပြက်လင်းလက်လှသော ခန့်ခန့်ထည်ထည် အမျိုးသမီးကြီး ထွက်သွားသောအခါ သူမနဲ့ စတင်တွေ့ဆုံမှုမှာ ဘာမှ ရင်ပူစရာ၊ ရင်လေးစရာ မပါလှပါဘဲ ... ခင် ရင်ထဲမှာ ပူပင်လေးလံသလို ခံစားချက်တစ်မျိုးဖြင့် ကျန်ရစ်ရလေသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ခင်သည် သူမ၏ အားလပ်ရက်ဖြစ်သော ဥပုသ်နေ့တွင် မနက်စောစောမှာ တရားထိုင်ပြီးတာနှင့် အပြင်ထွက်၍ စိတ်အပန်းဖြေဖို့ ... စိတ်ကူးမရှိပေ။

ခင်သည် ဥပုသ်နေ့တိုင်း ဥပုသ်စောင့်သူလည်းဖြစ်သော ခင်ရဲ့ အပြင်ထွက်ချိန်တွေဟာ များသောအားဖြင့်လည်း ဥပုသ်နေ့ပိုင်းများ ဖြစ်မနေတတ်ပေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုသော် ဥပုသ်သွားသောသူတစ်ဦးအနေနှင့် အပြင်ထွက်လျှင် အပြင်လောကနှင့် ဆက်ဆံရလျှင် မိမိနဲ့ စိတ်အခန့်မသင့်ရာ အကြောင်းတစ်ခုခုကို ကြိုလာသောအခါ ကိုယ်ယူထားသော ဥပုသ်လည်း ကျိုးစီးမှာ စိုးရိမ်သေး၍ပင်။

ဒီတစ်ရက်မှာတော့ ခင်သည် မနက်ပိုင်းမှာလည်း အပြင်ထွက်မနေတော့ဘဲ တရားထိုင်ပြီးတာနဲ့ သူမသည် တဲရော့စီများနှင့် အချိန်ဖြန်းနေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

“ဒီတစ်ခါ မေးတဲ့ ကံကြမ္မာဟာ ကျွန်မ အတွက်ပါ”

လို့ နှုတ်မှ တိုးတိုးလေး တစ်ချက်ရွတ်ရင်း တံခါး
ဖဲ့ချပ်ဟောအား တစ်ချပ်ပြီးတစ်ချပ် လှန်ချနေလေသည်။

ပြီးတော့ အစပထမလှန်သော ဖဲ့ချပ်မှ နောက်ဆုံး
ဖဲ့ချပ်အထိပေါ်သော ပုံကားများကို တစ်ချပ်ချင်း သေချာစွာစူးစိုက်
ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“ခြောက် ...”

ဟု နှုတ်ဖျားမှ ညည်းတွားလျက် ခေါင်းကိုညှိ
လိုက်၊ ခါလိုက် လှုပ်နေလေသည်။

“လုံသေးတယ် ... ငါ အများကြီး ထပ်သိဖို့လိုသေးတယ်
ဒီလောက် သိထားရုံနဲ့ မရသေးဘူး၊ ဒါတွေက နိမိတ်ပြ
ပဲ ရှိသေးတာလေ”

ခင်သည် ဖဲ့ချပ်တွေကို လက်ဖြင့်ထောက်ရင်း
ထောက်ရင်း ... သူမဘာသာ ဆက်ပြောနေသည်။

“ဟဲ့ ... သမီး၊ အံ့မယ်လေးကွယ် ... ဒီနေ့ နားရ
နားနေမလား အောက်မေ့ပါတယ် ... ဘာတွေ အာရုံ
တာလဲကွယ်”

အခန်းတံခါးက ရှေ့စေ့ထားသည်ဖြစ်ရာ မေမေက
တံခါးဝလာရပ်၍ လှမ်းပြောလိုက်သံမှာ ခင်အာရုံတွေကို လွတ်သွား
စေတော့သည်။

အဲဒီကျမှသာ ခင်လည်း ခရီးရှည်ကြီးမှ ပြန်ရောက်
လာသော လူကဲ့သို့ သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး မျက်လုံး
အစုံကို မှိတ်ထားရာမှ အသာအယာ ပြန်ဖွင့်လိုက်လေသည်။

“အခန်းအောင်းမနေနဲ့ ... အပြင်လေး ဘာလေး ထွက်ဦး”

“ဒီနေ့ အပြင်မထွက်ချင်ဘူး မေမေ”

“ဒါဖြင့်လည်း အခန်းပြင်တော့ ထွက်ပေါ့ ... သမီးက
အေးအေးဆေးဆေး တရားမှတ်ချင်၊ စာအုပ်ဖတ်ချင်တာ
တော့ ဟုတ်ပါရဲ့ ... အချိန်ပြည့်ကြီးတော့ အခန်းအောင်း
မနေနဲ့ပေါ့ ... နည်းနည်းပါးပါး ခြံထဲလမ်းလျှောက်ရင်
လျှောက်လိုက်ပါ သမီးရဲ့။ သမီးအသားအရေလည်း ဖျော့
တော့နေပြီ ... အလုပ်ဒဏ် စိတ်ပင်ပန်းမှုဒဏ် ပီနေတာ ...
စားတော့လည်း ဟိုအသားရှောင်၊ ဒီအသားရှောင်ဆိုတော့
လူက မဖျော့တော့ဘဲ နေမလား”

“ခင်က တစ်သက်လုံး သက်သတ်လွတ် စားဖို့တောင်စဉ်း
စားနေတာ”

“ခင်ခင်ရယ် ...”

“ခင် ဒီနှစ် ခင်မွေးနေ့ရက်ကစပြီး တစ်သက်လုံး သက်သတ် လွတ်ပဲ စားတော့မယ်လို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ် မေမေ”

“အေး ... အဲဒါကိုတော့ မတားလိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘာ ပဲစားစား များများစားပါ သမီးရယ်။ တစ်ကြိမ်တည်း အများကြီး မစားနိုင်ရင်တောင် ခဏခဏ စားပေးပါ ... သမီး သိပ်ပိန်လာပြီနော် ... ကြာရင် ကျန်းမာရေးထိခိုက် လာမယ် ... သမီးလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်တွေ မလုပ်နိုင်တော့ ဘဲ ဖြစ်လာမယ်”

“ခင် နားလည်ပါတယ် ... ခင် မေ့မေ့စကားကို နားထောင် ပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီ ... ဒါဖြင့် အခု အပြင်ထွက်လာ ... မိုင်လို နဲ့ ပေါင်မုံနဲ့မီးကင် ထောပတ်သုတ်ဖြစ်ဖြစ် လာစား”

“ခင် မနက်စာပဲ တစ်ခါတည်းစားလိုက်မလားလို့”

“ဟော ပြောရင်းကိုက အမေ့စကားကို ဆန့်ကျင်နေပြီ။ မနက်ထက်တည်းက ဘာမှ မစားမသောက် နေနေတာ ... အခုမှ ဘယ်အချိန်ရှိသေးလို့လဲ ... မနက် ဆယ်နာရီခွဲပဲ

ရှိသေးတယ် ... စားလိုက် ... ဥပုသ်လည်း ယူထားသေး တာ ... မနက်ထမင်းကိုတော့ ဆယ့်တစ်နာရီခွဲမှာ စားလို ရတယ်”

ခင်သည် မေမေ ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် ပြောသံ ကိုဖြိုးလျက် နားထောင်ရင်းမှ ထရပ်လိုက်ပါသည်။

အမှန်စင်စစ်တော့ ခင်ဟာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အရွယ် ငယ်ရွယ်နုပျိုသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပြီး သူမက အသက်အရွယ်နဲ့ မမျှအောင် တည်ငြိမ်လွန်းနေခဲ့ပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ရံတွေမှာ ခင်ဟာ ကလေးဆန်စွာပင် မိခင်၏ လက် အောင်းကို တွယ်ကပ်မိခိုက်လျက် ဆိုးနွဲ့တတ်နေသေးပြန်သည်။

ဒီအပတ်၏ ဥပုသ်ရက် တစ်ရက်နားသောအခါ ခင်သည် မနက်အစောကြီး ဘုရားတက်ကာ အိမ်ကိုတစ်ခေါက် ပြန် မနက်စာ ကော်ဖီ၊ မုန့်တို့ကို စားလိုက်သေးသည်။

ပြီးမှ အရောင်းကုန်တိုက်တစ်ခုသို့ ကိုယ်တိုင်ပင် ကားမောင်းပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

နောက်အပတ်ဟာ ခင့်မွေးနေ့ ဖြစ်သည်။ တိုက် ဆိုင်စွာပင် မွေးနေ့ကလည်း အလုပ်အားရက် ဥပုသ်နေ့မှာပင် ကျရောက်သဖြင့် ခင်သည် အရင်နှစ်တွေကလို မွေးနေ့အတွက် သီးသန့်အလုပ်ခန်းပိတ်စရာ မလို။

www.burmeseclassic.com

ထိုမွေးနေ့တွင် ခင်သည် နှစ်စဉ် လှူဒါန်းမှု အတိုင်း၊ မိဘမဲ့ကျောင်းကို ငွေလှူရမည်။ ဘုရားတစ်ဆူဆူမှ လည်း လှူဒါန်းရမည်။ နောက် ... အိမ်မှာလည်း ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးရမည်။ စသဖြင့် အစီအစဉ်တွေက ရှိပြီးပြီဖြစ်ရာ ခင်သည် ဒီအပတ်ကိုတော့ ဆွမ်းကျွေးအလှူတွင် ဘုန်းကြီးအချို့ပွဲမှာ ထည့်ဖို့ သူမကိုယ်တိုင် စိတ်ကြိုက်ဝယ်လို၍ ဈေးဝယ်ထွက်ခဲ့တာဖြစ်လေသည်။

ခင်သည် အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်အရွယ် ကတည်းက ကားမောင်းတတ်ခဲ့သည် ဖြစ်သလို သူမ အပြင်ထွက်တိုင်းလည်း ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းနေကျဖြစ်ရာ ယခုလိုရက်မှာ ကားမောင်းပြီး အပြင်ထွက်ရတာ သိပ်တော့ အခက်အခဲ မရှိလှပါ။

ခင်သည် ဈေးဝယ်ခဲ့သလို ဈေးဝယ်လျှင်လည်း ဆစ်ရ၊ ပြုရတာ သိပ်လည်းမကျွမ်းကျင်။ လုပ်လည်းမလုပ်လိုဘူး များသောအားဖြင့်တော့ တန်တန်၊ မတန်တန် သူမ ဝယ်လိုသော မုန့်များ၊ ယိုများ၊ အသီးအနှံများကို အရောင်းကုန်တိုက်များမှာ သွားဝယ်ခြင်းလေ ရှိပါသည်။

ခင်သည် အရောင်းကုန်တိုက် တစ်ခုသို့ ရောက်ရောက်ချင်းပင် မည်သည့်ပစ္စည်းကိုမျှ ဝေးမောမနေဘဲ အစားအသောက်များ ရောင်းချရာ နေရာသို့သာ တန်း၍လာခဲ့သည်။

ခင်သည် ဈေးဝယ်တွန်းလှည်းတစ်ခုကို ယူလိုက်သည်။

နိုင်ငံခြားဖြစ် အသီးအနှံဘူးများထားသော အတန်းဆိုင်ခင်က SPC တံဆိပ် အသီးဘူးများကို ရွေးချယ်ဝယ်ပါသည်။

ခင်သည် တစ်ဘူးပြီးတစ်ဘူး တွန်းလှည်းထဲ ထည့်နေစဉ်တွင် ခင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လာနေသော တွန်းလှည်းတစ်ခုကို တွန်းလာသူကလည်း သစ်သီးဘူးကို လှမ်းယူလျှင် ထင်မှတ်ပါဘဲ ဘူးတချို့က စိထားရာအတန်းမှ လိမ့်ထွက်ကာ အောက်ပြုတ်ကျလာသည်။

သစ်သီးဘူးများဟာ ခင် ခြေရင်းနားအထိ လိမ့်လာပါသည်။

သစ်သီးဘူးများ ရောင်းချရာ အတန်းတွင် ဝန်ထမ်းသည် ရှိမနေသလို ဈေးဝယ်သူလည်း ရှင်းနေရာ ခင်တို့ နှစ်ဦးသာကတည်း ဖြစ်နေသည်။

ခင်က သူမ၏ ခြေဖဝါးထိပ်သို့ လိမ့်လာသော သစ်သီးဘူးကို တစ်ချက်ကြည့်စဉ် မိုက်ခနဲလိုလို ဖြစ်သွားသည်။

ဘုရား ... ဘုရား ...

ဘာများပါလိမ့်။ ဒါ နိမိတ်လား။ ငါ့ကို တစ်ခုခု သတိပေးလိုက်သလိုလိုပဲ ခံစားရတယ် ... တကယ်။

ခင်သည် သူမ၏ ကတ္တီပါအုပ်လုံးသိမ်း လက်မဝက် အထက်ရှိ အစိမ်းရင့်ရောင် ခြေညှပ်ဖိနပ်ထိပ်တွင် ထိနေသော သစ်သီးဘူးကို သတိလက်လွတ် ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။

“ဆောရီး ... ဆောရီး၊ ကျွန်တော် ... လက်နဲ့တိုက်မိလို့ အကုန်ပြုတ်ကျကုန်တာများ၊ ခြေထောက်ကို ထိသွားတာ နာများသွားသလား မသိဘူး”

ခင်သည် နံနားတွင် လာရပ်ပြောလိုက်သော အရိပ် ကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်မိလိုက်လေသလား ... မိမိဘာသာ ပင် မသေချာပြန်။

“ဟို ... ခြေထောက်ထိသွားလား ခင်ဗျာ”

“မထိဘူး ... မထိပါဘူး”

“ဆောရီးနော်”

“ရပါတယ်”

ခင်သည် သူမ၏ ဖိနပ်ထိပ်တွင်ထိလျက် ရပ်နေသော သစ်သီးဘူးကို အသာအယာပင် ကုန်းကောက်လိုက်သည်။

သူ့ကို ငါ သိတယ် ...။

မဟုတ်ဘူး ... သိကို မသိဖူးဘူး။

ဟုတ်တယ် ... တစ်ခါမှ ...။

ဒါ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးတာပါ ... ဒါပေမဲ့ ငါ သိကို သိနေသလိုပါပဲ။ သူ့ကို အာရုံထဲမှာ ဖျတ်ခနဲလိုလို တွေ့ခဲ့တာ ... မသဲမကွဲမို့ ဘယ်လိုရုပ်ရည်ရယ်လို့ ထင်ရှားစွာ မပြောနိုင်ပေမဲ့ သူဟာ သူပါပဲရယ်လို့ ခင် သေချာစွာပင် မှတ် သားလိုက်မိသည်”

“ကျွန်မကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ ... ဟုတ်သားပဲ မေ့လို့ ... ကျွန် တော်က လမ်းပိတ်ရပ်သလို ဖြစ်နေပြီ”

ခင်သည် သူ့ကို ကျောခိုင်းလိုက်ရပေမဲ့ သူ့မျက် လုံးတွေဟာ ခင်ရဲ့ ကျောပြင်နောက်မှာ ပါလာခဲ့လိမ့်မည်ဆိုတာ အလိုအလျောက် ခံစားလို့ ရနေပြန်သည်။

ကိုသည် မျက်လုံးမျက်ဖန် တောက်ပလှပေမဲ့ ခြင်ရတာ အင်မတန်မှ စိတ်အေးချမ်းစရာ ကောင်းလှသော မျက် ဝန်းအကြည့်မျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် မိန်းကလေးကို လည်ပြန် ခုံခက ကိုယ်ပါလှည့်၍ ငေးနေမိခဲ့သည်။

မတော်တဆ သူမသာ ပြန်လှည့်ကြည့်လျှင် ကို၏ ဖရိုဖရဲ လှည့်ကြည့်နေသော အသွင်သဏ္ဍာန်ကို မြင်ရမှာပင်။

သို့သော် ... မိန်းကလေးကား စိတ်ပြတ်လှ၏။ ကိုကို တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်ဘဲ သူမဘာသာ အေးချမ်းစွာ တွန်းလှည်းကိုတွန်းပြီး ကျောခိုင်းထွက်သွားနေပါသည်။

ကိုသည် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို ချက်ချင်းပင်ချ လိုက်ပြီး သူ၏ တွန်းလှည်းကို ဦးတည်ရာဘက် ပြောင်းလိုက်ပြီ တည်း။

မိန်းကလေးက သိပ်တော့ စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်း လှသော ရုပ်ရည်မျိုး၊ အပြင်အဆင်မျိုး၊ လှုပ်ရှားမှုမျိုး ဖြစ်နေပေမဲ့ ကိုသည် ဘာဖြစ်လို့ရယ်မသိ ဒီအမူအရာကိုပဲ စိတ်ဝင်စားစွာ လိုက်ငေးလိုလှတော့၏။

မိန်းကလေးသည် ပိတ်ဖောက်စာ ခပ်ထူထူအသား ကို ရင်စေ့လက်ရည် မြန်မာအင်္ကျီပုံစံ ဝတ်ထားကာ လှဲချည်ကတော့ ရောင်ပြေးပိုးသား မာမာတောင့်တောင့် ဖြစ်သည်။

အင်္ကျီက ပုံရိုးသလို လည်ပင်းကိုလည်း အတိအကျ ပိတ်ထားလိုက်တာ။ ပြီးတော့ ... လှဲချည်ကလည်း ခြေမျက်စိပင် ပုံးလို့ ... ထောက်မပါ ဇာနားမပါ ရိုးရိုးပုံစံနဲ့။ ပုံတော်ဖိနပ် အပါးနှင့်။ အဝတ်အစားက မီးခိုးရောင်နုနုပေမဲ့ ဘယ်လိုမှန် မှန်းမသိ မှန်သော မီးခိုးရောင်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

နောက် ... ဖိနပ်အရောင်ကလည်း ကြည့်ဦး။ အစိမ်း ရင့်ရောင်နဲ့ ...။ ဘယ်လိုမှ အဝတ်အစားအရောင်နဲ့ ဖိနပ်အရောင် တာ ဖက်ရှင်ကို မကျေနပ်ပါ။

မျက်နှာညိုဝင်းဝင်းကလည်း သနပ်ခါးရေကျဲကို သွား ဖွတ်တံနုနှင့် ခြစ်ထားရာ ကျိုးတိုးကျဲတဲ၊ သနပ်ခါးပျက်စနဲ့။ ဆံပင်ကလည်း ပိပြားစွာ ဖြီးသင်ထားပြီး ခပ်ရိုးရိုး၊ ဆံညပ်ကလစ် တစ်ခုခုဖြင့် နောက်မှာ စည်းနှောင်ထားပြန်သည်။

နားတွင် စိန်ပွင့်သေးသေးလေးပါသည့် ပုံရိုးရိုးနား တပ်ကို ပန်ထားရုံ၊ လက်ပတ်နာရီ ပတ်ထားရုံကလွဲလျှင် သူမ၏ ကိုယ်ပေါ်မှာ ဘာလက်ဝတ်ရတာမှလည်း ဆင်မြန်းထားတာမျိုး မတွေ့ရ။ သို့သော် ... သူမ၏ ရုပ်ရည်မှာ အထူးတလည်ဟန် ဆောင်စရာ မလိုလှဘဲ အင်မတန်မှ ယဉ်ကျေးပြီး အဆင့်မြင့်သော (သို့သော်) မာနကင်းပြီး အေးဆေးတည်ငြိမ်လှသော ပုံစံကား ဆင်ရှားနေလေရာ ... အဲဒီအချက်ကပင်လျှင် သူမကို သတိပြုလို ကျေဘဲ ဖြစ်နေစေတော့လေသည်။

ကိုသည် မိန်းကလေးနောက် လိုက်ခိုးကြည့်ရင်း သူ့အဖြစ်သူ ပြန်တွေးပြီး ပြီးချင်ချင်။

“ကို ဆိုတဲ့ကောင်က အကောင်းကြိုက်ကောင်ကွ။ ဘယ်
 နေရာမဆို ကောင်းပေ ညွန့်ပေ ဆိုတာမှ ရွေးကြိုက်တတ်
 တယ်နော် ... ကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ မိန်းကလေးတွေကလည်း
 ချောလည်းချော၊ လှလည်းလှ၊ ပညာလည်း ညွန့်နေအောင်
 တတ် ... အဲဒါမျိုးတွေချည်းပဲ ကိုရာ ... မင်း တစ်နေ့က
 ရင် လက်တွဲမဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဘယ်လိုမျိုး ဖြစ်မလဲ
 ဆိုတာ သိချင်လိုက်တာ”

ကိုတို့ သူငယ်ချင်းများထဲတွင် တိုနဲ့ အတွဲဆုံးဖြစ်
 သော သူငယ်ချင်း နေနိုင်က တခြားသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဆုံကြတိုင်း
 ကိုအကြောင်း ပြောပြော ဖြစ်နေတတ်တာ။

ယခုတော့ နေနိုင်သာ ကိုနဲ့ပါလာလျှင် ကိုအဖြစ်
 ကို လက်ဖျားတစ်ခါခါ၊ ခေါင်းတစ်ခါခါ လုပ်နေမည်လားတော့
 မသိ။

ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး ... နေနိုင်ရယ်။ ငါ သူ့ကို
 လိုက်ကြည့်ရုံပါ။ ငါ သူ့ကို ဘယ်လိုစိတ်မျိုးနဲ့မှ ရွေးချယ်လာ
 စရာ အကြောင်းရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူး။

ကိုဟာ အဲဒီမိန်းကလေး သူမ၏ ကားကလေးဖြင့်
 မောင်းထွက်သွားတော့မှပဲ သူ့အလုပ်တာဝန်တစ်ခု ပြီးစီးသွားအ

လိုပင် စိတ်ကျေနပ်သွားကာ အရောင်းကုန်တိုက်ကြီး၏ အောက်
 ဆုံးထပ်မှာ ဖွင့်လှစ်ထားသော J'DONUTS ဆိုင်ထဲ ဝင်လာခဲ့တော့
 သည်။

www.burmeseclassic.com

ခင်၏ ဗေဒင်ခန်း စတင်၍ဖွင့်ပြီး သိပ်မကြာ ...
မနက်ဆယ်နာရီခွဲခန့်မှာ ခင်ထံ ဗေဒင်အဟောခံရန် အလှည့်ကျ
သူကို မဝင်းမေက ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ခင်သည် စေ့ရုံစေ့ထား
ပေးသော အခန်းတံခါးကို တွန်းဝင်လာသူ၊ ခင်ရှေ့မှာ ချထား
သော စားပွဲ၏ ခင်နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင် တစ်ဖက်မှာ ဝင်ထိုင်သူ
များကို ခင်၏ အမူအကျင့်အတိုင်းပင် တစ်ချက်မျှ မော့ကြည့်လေ့
မရှိခဲ့ပါ။

ခင်ကို ဗေဒင်လာမေးသူ၏ ပထမဦးဆုံး ရင်ဆိုင်
ရမည့် မျက်ဝန်း အမူအရာများကို ခင် မည်သည့်အခါကမျှ
ကြည့်လေ့မရှိတတ်ပေ။ ခင်က ဘာကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် အလုပ်သဘော
အရသာ ဆက်ဆံပြောဆိုတတ်သူတည်း။

“ဆရာမလေး ... အန်တီပါ”

ဝင်ထိုင်ပြီးသော သူထံမှ အသံထွက်လာလျှင် ခင်
တစ်ချက်မျှ မော့ကြည့်လိုက်၏။

အို ... ဘုရားရေ။

ခင် အမျိုးသမီးကြီးကိုလည်း မှတ်မိသလို အမျိုး
သမီးကြီးနံနားမှာ ထိုင်နေသော သူ့ကိုလည်း မှတ်မိနေပြန်သေး
သတဲ့ ...။

သူ၏ မျက်ဝန်းအစုံမှာလည်း ခင်ကို မှတ်မိစွာ
(သို့သော်) အံ့ဩတကြီး ဖြစ်လျက် ငေးမော ...။

ခင်နဲ့ သူ့မျက်ဝန်းများ ဆုံစည်းခြင်း တစ်စက္ကန့်
လေးလောက်မှာပင် ခင် ဦးနှောက်အာရုံထဲတွင် ရိပ်ခနဲလိုလို
နိမိတ်ပြပုံရိပ်များကား ရှုပ်ထွေးသွားလေသည်။

သူနဲ့ ရေစက်ကို ပါနေတာ ...။

“သားကိုပါ တမင်ခေါ်လာခဲ့တယ် ... ဟိုတစ်ခါ ... ကား
ခိုးခံရတဲ့ ကိစ္စတုန်းက အန်တီ လာမေးတော့လေ ...
ဆရာမလေး ဟောတာတွေ အကုန်လုံးလိုလို မှန်နေလို့
အဲဒါ ... သားက ...”

“မေမေ မေးချင်တာ အရင်မေးလေ ... သားတို့စကားတွေ
အများကြီး လျှောက်ပြောနေရင် သူများအလုပ်ချိန်လည်း
ထိခိုက်နေလိမ့်မယ် ...”

ဪ ... သူ့ကြည့်ရတာ မယုံတတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့။

ငါက ပြောတာဟာ သူ တကယ်တွေ့ ကြုံရင်ဆိုင်ရတာနဲ့ ကိုက်ညီပါတယ်ဆိုတဲ့ အခြေအနေကို မယုံဘူး ထင်ပါရဲ့။

သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ သူ့အမေဆက်မဲ့ စကားအကြောင်းအရာကို မပြောစေချင်ဟန်က ပေါ်လွင်လွန်းနေပြီ။ ဒါဟာ ငါနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူ့ဆီမှာ ထင်မြင်ချက်တစ်ခု ရှိတာကို မပြောလိုက်စေချင်တာပဲလား။

ခင်က ဗေဒင်၊ လက္ခဏာပညာကို တတ်ကျွမ်းရုံ မကပါဘူး။ နေ့စဉ်လူပေါင်းများစွာနဲ့ ဆက်ဆံစကားပြောနေသူမို့ လူကဲခတ်ပညာလည်း ကျွမ်းကျင်ပါရဲ့ရှင် ...။

ဗေဒင်ခန်းထဲ ဝင်လာသူဟာ ကိုယ့်ကို တကယ်ယုံကြည်လို့ ဝင်လာသလား ...။ ပညာစမ်းချင်လို့ဝင်လာသလား ...။ သတင်းအကြားနဲ့ လာပြီးစပ်စုတာမျိုးလား။

ကိုယ့်ကို မယုံကြည်ပေမဲ့ ဘာတွေများ ညာဖြိုးပြောလေမလဲလို့ သိချင်စွာနဲ့ ဒီထဲ ဝင်လာသလား။

ဒါမှမဟုတ် ဗေဒင်လာမေးသူ တစ်ယောက်ရဲ့ စကားအသွားအလာကို လေ့လာပြီးတော့လည်း အကဲခတ်ရရင် ဒီလူတစ်ယောက်ဟာ ဝါသနာအရ ဗေဒင်ဆရာပေါင်းစုံ၊ စုံတကားစေ့ လိုက်လံမေးမြန်းလွန်းလို့ ဗေဒင်ဟောသူနဲ့ပါး ဒီပညာရပ်ထိ

ပီးခိခေါက်မိပြီးသားလား ... ဆိုတာမျိုးလည်း ခင်၏အတွေ့အကြုံများအရ လေ့လာတတ်လေသည်။

“အန်တီခင်ပွန်းအတွက်ပါ ... သူက ကျောက်ကပ်ရောဂါ ဖြစ်နေတာလေ ... အဲဒါ လာမဲ့အပတ်ထဲမှာ သူ့ကိုထပ်ပြီး ခွဲစိတ်ကုသခံဖို့ ဆရာဝန်ကပြောတယ် ...

အန်တီတို့က စီစဉ်ထားတာက သူ့ကို စင်ကာပူမှာ သွားခွဲမလားလို့ ကုန်ကျစရိတ်ကိုတော့ မပူပန်ပါဘူး ... အခုတစ်ခါ ခွဲတာက ဘယ်မှာပဲခွဲခွဲပေါ့ အောင်မြင်ပါ့မလား ...

သူ အသက်ဆက်ရှင်ဖို့အတွက် အချိန်ကြာကြာ ပိုနေနိုင်မဲ့ ခွဲစိတ်ကုသမှုလား သိချင်တာ”

ခင်သည် အမျိုးသမီးကြီးထံမှ စကားဆုံးသွားတော့မှပဲ ခေါင်းကို အသာအယာ ညှိတ်လိုက်ပါသည်။

“အန်တီ ခင်ပွန်းဓာတ်ပုံ ပါလား”

“ပါတယ် ... ပါပါတယ်”

“ကျွန်မကို ကြည့်ခွင့်ပြုပါ”

“ရပါတယ် ... ကြည့်ပါ”

“သူ့ရဲ့မွေးရက်၊ မွေးနေ့ ပြောပြပါဦး”

ခင်သည် သူမလက်ထဲ ရောက်လာသော ပို့စကတ် ဆိုက်အရွယ် ကိုယ်တစ်ပိုင်း ဓာတ်ပုံရှင်ကို သေချာစွာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း အမျိုးသမီးကြီး ရေရွတ်ပြသော မွေးနေ့ကိုလည်း တွက်ချက်နေပါသည်။

အလုပ်က အလုပ်ပဲ။

သူ ကိုယ့်ကို စက္ကန့်မလပ် စိုက်ကြည့်နေလိမ့်မယ် ဆိုတာကို ခင်သည် သူမ၏ အာရုံထဲမှ ဖျောက်ဖျက်ပစ်လို ရသွားသောအခါ ခင်၏ အာရုံများသည် ဓာတ်ပုံရှင် ဦးထွန်းခန့် တည်းဟူသော လူတစ်ဦး၏ ကံကြမ္မာထဲကို ဝေဝေရောက်ရောက် ရှိသွားသည်။

“သူ့ရဲ့ ကံကြမ္မာကို တွက်နိုင်ဖို့ အန်တီက ဦးထွန်းခန့် ကိုယ်စား တဲရောကတ်ဒ်တချို့ ချိုးပေးရလိမ့်မယ် ... သေချာချာ အာရုံပြုလိုက်ပါ ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရပြီ ... ဒါ အန်တီ ချိုးလိုက်တဲ့ အပုံပါ ... ကျွန်မ အပေါ်ဆုံး ဖဲချပ်ကို လှန်ပါမယ်”

ခင်သည် ဖဲချပ်၏ ပုံကို ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့် ...

“ကုသိုလ်ကံကတော့ မဆိုးပါဘူးလေ ... ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်မ မြင်ထားတာက ဦးထွန်းခန့်က ဒီတစ်ခါခွဲစိတ်မှု မှာ အောင်မြင်ပေမဲ့ သူ့သက်တမ်းက သိပ်မကျန်တော့ဘူး ...

ဖြစ်နိုင်ရင် ... ကျွန်မ ဦးထွန်းခန့်ရဲ့ လက္ခဏာကို တော့ ကြည့်ချင်တယ် ... ကျွန်မ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ဦးထွန်းခန့်ရဲ့ သက်တမ်းက အခုအထက်အပိုင်းအခြားထိပ် လို့ တွက်ကြည့်လို့ ရနေတယ် ...

ပိုသေချာချင်ရင် လက္ခဏာကိုပါ ကြည့်မှ-တပ်အပ် ပြောနိုင်မယ်”

“အို ... ဟုတ်ရဲ့လားကွယ်”

အမျိုးသမီးကြီးသည် အခြေအနေကို လက်မခံလို အန်ဖြင့် တစ်ချက် ရေရွတ်သည်။

ခင် အခုထိ ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏ အမည်ကို မသိ သေး။

ထို့ ... မ၏သား အမည်ကိုလည်း ခင် သိပ် မမှတ်မိတော့။ သို့သော် ... ထိုသူဟာ ခင်ကဲ့သို့ပင် ဇာနည်လာသား ခင်ဖြစ်ကြောင်း ခင် သိကို သိနေပြန်၊ မှတ်မိနေပြန်သေးသည်။

“ယတြာချေလို့ ရမလားကွယ် ... ကူညီပါဦး”

“ကျွန်မ ယတြာမချေပေးပါဘူး အန်တီ ... ကျွန်မတာဝန်က လာမေးတဲ့ အကြောင်းအရာကိုသာ တွက်ချက်ပေးတာပါ”

“သားရယ် ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ... မင်းပေးပေးက ဒီနှစ် အတွင်းမှာ မေမေတို့ကို ထားခဲ့တော့မှာတဲ့”

“ဟာ ... မေမေကလည်း ... နောင်လာမဲ့ကိစ္စကို ခုထိက ဘာလို့ ကြိုတွေးနေရတာလဲ ... ဟုတ် မဟုတ်ဆိုတာ ဘယ်လိုသက်သေနဲ့ ပြနိုင်လို့လဲ ... ခက်တာပဲ ... မေမေက မလိုအပ်တဲ့ နေရာတွေမှာ သိပ်ယုံလွယ်လွန်းတယ်”

ခင်သည် ခင်ရှေ့မှာ ပြောလိုက်သော သူ့စကား အသုံးအနှုန်းတို့ကြောင့် တော်တော်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားတော့သည်။

ခင်မှာ ဒေါသမရှိခဲ့တာ ကြာပြီ။

ဒေါသ၊ မောဟများကင်းအောင်လည်း ခင်နေတတ်

ခဲ့ပြီးပြီ။

ထို့ကြောင့် သူ့စကားတို့ကို ခင်၊ ဒေါသမဖြစ်ခဲ့ပါ။ ခင်ပညာရပ်ကို ထိပါးခံလိုက်ရ၍သာ ခင်စိတ်များ မကြည်လင် တော့သလို ခံစားရတာပင်။

“ဆရာမလေးရယ် ... ကိုထွန်းခန့်က အကယ်၍များ မခွဲ စိတ်ဖြစ်ခဲ့ရင်ရော ... ဘယ်လိုအခြေအနေ ဖြစ်လာမလဲ”

ခင်သည် မျက်စိကို အသာအယာမှိတ်၍ အာရုံခံ ဩည့်ရပြန်သည်။ နောက် ခင်သည် မျက်လုံးများကို ပြန်ဖွင့်မနေ တော့ဘဲ ခပ်တိုးတိုး အသံကြားရုံလောက်ဖြင့်သာ ...

“ကျွန်မ မြင်တာက ဦးထွန်းခန့်က မခွဲစိတ်လို့ မဖြစ် လောက်အောင် အခြေအနေ ကြုံလာမှာမို့ ခွဲစိတ်မှုကတော့ ဖြစ်ကို ဖြစ်ဦးမှာပါ ...

ရောဂါသက်သာသွားတဲ့ အထိလည်း အောင်မြင်မှာ ပါ”

“မေမေ ... ဘာထပ်မေးချင်သေးလဲ ... ဒီကိစ္စတစ်ခုပဲ မေးမယ်ဆိုရင် ပြီးနေပြီလေ ... ပြန်ကြရအောင်”

ခင်သည် သူ့ရဲ့ ခပ်တိုးတိုးအသံကိုတော့ ကြားလိုက် သေးသည်။

“အန်တီတို့အတွက် ပေးထားတဲ့ အချိန်က ဆယ့်ငါးမိနစ် ပါ။ အချိန်လည်း စေ့နေပါပြီ။ နောက်တစ်ခု ထပ်မေးချင် တယ်ဆိုရင် ကျွန်မ အချိန်မပေးနိုင်တော့ပါဘူး ...

နောက်လူတွေအတွက် အချိန်ပေးရဦးမှာမို့ပါ”

ကိုသည် မိန်းကလေး၏ အေးချမ်းသော အသံဖြင့်
ငြိမ်ကို ကြားလျှင် သူ့ဘက်က ပြောလိုက်မိခြင်းအတွက် အနည်း
ငယ်တော့ အားနာသွားမိပါသည်။

သို့သော် ... သူသည် ဘာကြောင့်ရယ်မသိ
အခြေအနေကို လက်ခံလို့ မရချင်သလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ကြည့်စမ်း ... ဒီမိန်းကလေးကို ဒီလိုပုံစံနဲ့ တွေ့
တာ ... ငါ ဘာကြောင့် လက်မခံနိုင်စရာ ဖြစ်နေသလဲ။

ဗေဒင်ဟောခန်းထဲမှ ထွက်လာသောအခါ ကိုသည်
ခေါင်းထဲမှာ တွေးစရာတွေ တစ်ပုံကြီးနဲ့ ဖြစ်နေတော့သည်။

“ဗေဒင် ဆရာမကလည်း အတိအကျကို ပြောရလိုက်တာ”
“တကယ်ဟုတ်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့ သားရယ်”

မေမေက တကယ်ပဲ ယုံကာ မျက်ရည်တလည်လည်
နေ၍ ကိုသည် ခင်ခင်ဟု အမည်ရသော ဗေဒင်ဆရာမလေးဟာ
ဘာကြောင့် ဒီလောက် အတိအကျ သိသလို ပြောရဲသလဲဟု
မေးပြီး မကျေနပ်ချင်ပြန်။

“သားတော့ သိပ်မထင်ပါဘူး၊ ဗေဒင်ဟောတဲ့ လူတွေက
သူတို့ သိပ်သိ၊ သိပ်တတ်နေရင် ဆင်းရဲနေတဲ့ လူတစ်
ယောက်ကို ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးနိုင်သလား ...

ဒါမှမဟုတ် သူတို့ကိုယ်တိုင် သူတို့သေမဲ့နေ့ကို
ကြိုသိနိုင်မလား ... မေးလိုက်ချင်တယ်”

“ဗေဒင်ဆရာမလေးက ယတြာမပေးတဲ့ ဆရာမဆိုပြီး
နာမည်ရှိနေတာလေ။ ဒါကြောင့် ... သူ့သဘောက တကယ်

ဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ အရာဟာ ဖြစ်ကို ဖြစ်မှာပဲလို့ ပြောနေတာနဲ့ အတူတူပဲ”

“မေမေတော့ မလွယ်ဘူး ... ဟိုက ပုံပြောကောင်းတိုင်း ဇာတ်ရည်လည်နေတော့တာပဲဗျာ”

“မေမေက သိပ်ယုံလွယ်လွန်းတာ မဟုတ်ပါဘူး ... သူ့ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဆုံပြီးကတည်းကိုက စိတ်ထဲမှာ အဲဒါလိုသိနေတာ။ ဆရာမလေးက ညာပြီးဟောပြောတတ်တာ သူမျိုး မဟုတ်ဘူးလို့ သိနေတယ် ...

ဆယ်တန်းဖြေပြီးတော့ဆိုလား အဲဒီအချိန်မှာ သူ့အသိလရင် ဆရာမကြီး တစ်ယောက်က ပညာသင်ပေးလို့တော့ ပိုပြီး တတ်သွားတာတဲ့ ...

သူက အကြားအမြင်ထက် လက္ခဏာကြည့်ရင်တောင် ပိုပြီးအတိအကျကို ဟောနိုင်တာတဲ့ ...

ဒါပေမဲ့ သူဟောတဲ့ တဲရောကတ်ဗေဒင်ဟောတာကလည်း မမှန်ဘူးပြောတဲ့သူ ရှားပါတယ်”

“မေမေက တော်တော်ကို သိနေတာပဲ”

“သူ့ဆီ ပထမဦးဆုံးသွားဖို့ ညွှန်ပေးတဲ့ မေမေသူငယ်နဲ့ဆီက သိရတာပဲလေ ...

သားရဲ့ကားကိစ္စမှာ သူပြောလိုက်တာတွေ မှန်လွန်းလို့ မေမေက သူငယ်ချင်းကို ပြန်ပြောတော့မှ အဲဒီသူငယ်ချင်း ... အဲ ... သူ့နာမည်က မတင်နွယ်လေ ... မတင်နွယ်က ဆရာမလေးအကြောင်း ပြောပြတော့တာပဲ”

“ဒေါ်တင်နွယ်က ဘယ်လိုသိလို့လဲ”

“ဟဲ့ ... မတင်နွယ်နဲ့ ဆရာမလေး စိဘတွေကလည်း လုပ်ငန်းမှာ အစုစပ် ရှယ်ယာဝင်တွေ အတူတူပဲတဲ့ ... လုပ်လာကြတာ ဆရာမလေး ငယ်ငယ်တည်းက သိကြတာဆိုပဲ ...

သူ့မျက်စိအောက်တင် ခင်ခင် ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ဗေဒင်ဟောတဲ့ ဆရာမလေး ဖြစ်လာတာတဲ့”

“အသက်ငယ်လွန်းနေတာဗျာ”

“ဪ ... မေမေလည်း သားလိုပဲပေါ့ ... ပထမဦးဆုံး စ၊တွေ့တော့ အသက်ခပ်ကြီးကြီးလို့ မှန်းထားတာလေ ... မတင်နွယ်ကလည်း ဒေါ်ခင်ခင် ... ဘယ်လမ်း ဘယ်အိမ်နဲ့ပါတ်လို့ပဲ ညွှန်လိုက်ပြီး ဘယ်အရွယ်ရယ်လို့မှ မပြောလိုက်တော့ စဝင်ဝင်ချင်း တော်တော်ကို အံ့သြပြီး ယုံကို မယုံချင်တော့ဘူး။ သူ ဘာပြောပြော မယုံဘဲ ဖြစ်နေချိန်

မှာကွယ် ... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သားဆီက ဖုန်းဝင်လာ ပြီး သူ ပြောပြနေတဲ့ နေရာမျိုးမှာ သားရဲ့ကားက ပြန် တွေ့တယ် ဆိုတဲ့ အဖြစ်ကြောင့် ယုံသွားရတာပါကွယ် ... အလကားနေရင်းတော့လည်း မေမေက စွတ်ယုံနေတဲ့ လူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။”

ကိုသည် ဒီလိုပညာရပ်တွေကို ယုံသည်လည်းမဟုတ် မယုံဘူးလည်း မဟုတ်သူပင်။

သူက သိပ္ပံကျကျတွေးခေါ်ချင်သော လက်တွေ့ သမားသာ ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကို အရင်ဘဝ နောက်ဘဝတွေ အကြောင်း လာပြောလည်း မယုံ။

အရင်ဘဝဆိုတာ ရှိလို့လား။ သေပြီရင်-နောက်ထပ် ဘဝကို ရောက်သလားလို့ သူ ပြန်မေးဖို့၊ ပြန်အငြင်းအခုန်လုပ်ဖို့ ဘယ်တော့မှ ဝန်မလေးခဲ့ပေ။

“ကဲ ... ထားပါတော့လေ။ သူ ဟောလိုက်သလို ဖေဖေက ဒီအသက်အရွယ် အပိုင်းအခြားမှာပဲ သက်တမ်းကုန်နေပြီ ဆိုရင် မေမေက ဘာလုပ်မလဲ ...”

“ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိပါဘူး သားရယ် ...”

“ဆွဲ ဟောမှတင်မဟုတ်ပါဘူး ... ဖေဖေလည်း အဲဒီကျောက်

ကပ်ရောဂါနဲ့ပဲ ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိတယ်ရယ်လို့ကို မရှိဘူး။ ဆေးရုံနဲ့ဆေးခန်းနဲ့ နပန်းလုံးနေရတာ လေးငါးခြောက်နှစ် မကတော့ဘူးနော်”

“အေးပေါ့ ... ဒါကြောင့်လည်း သားကို သူ့လုပ်ငန်းတွေ အကုန်လွှဲထားတာသာကြည့် ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ... ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ဒီကိစ္စကို ဖေဖေကိုတော့ အသိမပေးပါနဲ့ မေမေ ...”

တစ်ခါတလေကျတော့လည်း တကယ်မဖြစ်ပေမဲ့ ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပဒ်ရောက်တတ်တာမျိုး ဖြစ်နေဦးမယ်”

“မေမေ သိပါတယ် ... သူ့အယ်လောက်ပဲ နေရနေရ မေမေ သူ့ကို အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားရမှာ ပေါ့ ...”

ဒီတော့ သားလည်း သူ့စိတ်ချမ်းသာမဲ့ စကား တစ်ခွန်းကို ကတိပေးဖို့ မေမေထားနဲ့။

“ဘာလဲ မေမေ”

ကိုသည် ရိုးတိုးရိပ်တိတ်တော့ သိပေမဲ့ ဒါကို အက်မခံလိုသေးသည်ဖြစ်ရာ တမင်ပဲ မသိဟန်ဆောင်၍ မေးလိုက် မိသည့်။

“မင်း သိပါတယ်ကွယ်။ သူ့သူငယ်ချင်းသမီး ပပဝင်းနဲ့ စေ့စပ်ပေးချင်တာလေ။ အဲဒါ မင်းက အင်းမလုပ်၊ အဲမလုပ် ဖြစ်နေတော့ ပေဖေက မေမေနဲ့ စကားစမြည်ပြောတိုင်း သတိပေးတယ်။ မင်း သားကို ငါအိမ်ထောင်ရက်သားကျပြီး တည်ငြိမ်တာမြင်ချင်လှပြီ။ ငါ့မျက်စိထဲမှာတော့ ပပဝင်းက လွဲရင် ဘယ်မိန်းကလေးမှ စိတ်တိုင်းကျသေးတာ မတွေ့ဘူး ... ဘာညာပြောနေတာကွယ် ...”

“သားက အခုရော မတည်ငြိမ်လို့လား”

“တည်တော့တည်ငြိမ်တာပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်နဲ့ ပြီးသားလူတစ်ယောက် အထူးအဖြင့် မိသားစုရှိပြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကျတော့ သူ့ရဲ့တည်ငြိမ်မှုတွေ၊ အတွေ့အခေါ်တွေက ပိုပြီး ရင့်ကျက်လာတာလေ ...။ မင်းအဖေက ဒါကို မြင်ချင်နေတာပဲ။ မင်းက တည်သာတည်ငြိမ်တာ အလုပ်အားတာနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တွေ့။ အရက်သောက် မသောက်ရင် ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ လူငယ်လေးတွေလို ငါ။ သွားရတာနဲ့ ...။ အသွားကောင်းလို့ ဟိုတစ်ခါလည်း ကားတောင် ခိုးခံရတာ။ အိမ်မှာလည်း VCD ကာရာအိုကေး ရှိနေတာ မဆိုဘူး။ စားသောက်ဆိုင်က ကာရာအိုကေးမှာ

သွားဆိုတာမျိုး လုပ်ချင်တာ၊ အဲဒါတွေက မိသားစုမရှိသေးတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ လွတ်လပ်မှုတွေ၊ မတည်ငြိမ်သေးမှုတွေကို ပြတာပဲ ...”

ကိုသည် ဘာကြောင့်ရယ်မသိ သူ့အသက်သုံးဆယ် အရွယ်ကို အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အချိန်မတန်သေးဟု စွတ်ငြင်းချင်နေသည်။

ပပဝင်းဟာ သူ့အနေနဲ့ ဘာမှ လက်မခံလိုစရာ အကြောင်းမရှိသော မိန်းကလေးပင်။

သူမက ပညာဆိုလည်း အိကိုဘွဲ့ရအပြင် ဘွဲ့လွန်လည်း ပြီးထားပြီးပြီ။

သူမ ဖခင်၏ ကုမ္ပဏီမှာ ကိုယ်တိုင်ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေသော မိန်းကလေး။

ရုပ်ရည်ဆိုလည်း အပြစ်ပြောစရာရယ်လှ သိပ်ပင် မရှိလှအောင် ကြည်လင်ဝင်းပစ္စာလှပသူမို့ ‘ပပဝင်း’ ဆိုသော အမည်နဲ့ အင်မတန်မှ လိုက်ဖက်ပါသည်ဟု တင်စားခံရသော မိန်းကလေးပဲဖြစ်သည်။

ကို၏ အကောင်းကြိုက်စနုန်းများနှင့် ပြည့်စုံတာ အဆင်းရော အချင်းပါ ပြည့်စုံပါလျက် သူတို့ချင်းလည်း အကြိမ်

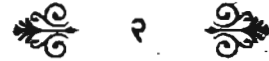
ကြိမ် ဆုံစည်းနေပါလျက် သူ့တွင် ပပဝင်းကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးစိတ်များ ပြစ်မလာခဲ့ပါ။

သူမကို လက်ထပ်မလားလို့မေးလျှင် ငြင်းစရာလည်း မရှိပြန်။ ခက်တာက သူ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမျှ မငြိတွယ်ချင်သေးလို့ပဲ ပြစ်လေသည်။

“သား ... ဘာမှ ပြန်မပြောရင် မေမေက မင်းအဖေ့စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောလိုက်တော့မယ်နော်”

ကိုသည် မေမေစကားကို ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်ကာ သူ့ဘာသာ ရေရွတ်သလို ပြောလိုက်မိသည်။

“ပြဿနာပဲဗျာ ... ဗေဒင်ဆရာမ ဟောလိုက်တဲ့စကားတစ်ခွန်းက မဆီမဆိုင် သားကို မိန်းမယူစေဖို့အထိ ပြစ်သွားပါလား”

“ဟာ ... သူပဲကွ ... သူပဲ”

နေနိုင်သည် ကိုနားတွင် ထိုင်နေရာမှ အလန့်တကြား ပြောလိုက်လျှင် ကိုက ခေါင်းငုံ့ကြည့်ကာ ...

“ဘာလဲကွာ ... မင်းက လုပ်လိုက်ရင် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနဲ့ ဘာကောင်မှန်းကိုမသိဘူး ... ဒီမှာ အာရုံပျက်တယ်”

“ဟာ ... ဟာ ... လှတာငေးနေရတဲ့ အာရုံပျက်သွားသလားကိုရာ”

“ကောင်မလေးက VCD တော်တော်များများမှာ ပါဖူးနေတာကွာ၊ ငါ သူ့ရုပ်ကို မှတ်မိနေတယ်၊ နာမည်မမှန်နေတာပဲရှိတယ်”

“လှတဲ့လူကြည့်တာ ခဏထားကွာ ... ငါ ပြတဲ့ သူကို အရင်ကြည့်လိုက်”

“ကြည့်မယ် ... ကဲ ... ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုမှာ ... နဲ့သာရောင်မိန့်မိန့်နဲ့ ...”

ကိုသည် နေနိုင် မေးထိုးပြလိုက်ရာ အရောင်တစ်ရောင်ထံ သူ့မျက်လုံးတွေ တည့်မတ်စွာ ရောက်ရှိသွားလျှင်“သူ ငေးသွားခဲ့သည်။

ခင်ခင် ...။

သူ့နှုတ်ဖျားက ခေါ်သံကဲ့သို့သော အသံတစ်သံသည် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းမှ မည်သည့်တစ်နေရာက ခေါ်လိုက်မှန်းပင် ကိုကား မသေချာသလို ဖြစ်နေဆဲ။

နဲ့သာရောင် ခပ်မိန့်မိန့်ပိတ်သားအင်္ကျီမှာ မြင်နေကျ မြန်မာအင်္ကျီပုံစံ လည်ပိတ်ရင်စေ့လက်ရှည်ဖြစ်သည်။ လုံချည်က တော့ အဆင်ခပ်ရိုးရိုးပါတိတ်လုံချည် နဲ့သာရောင်ဖြစ်သည်။

သူမက အထမ်းနှင့်ရောင်းသော ပန်းသည်ကြီးထံမှ သစ္စာပန်းများကို မေးဝယ်နေပါသည်။

ကိုနဲ့ နေနိုင် ထိုင်နေသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ဆိုလျှင် လမ်းဆေးဈေးသည်များကို မြင်နေရလေရာ ကိုတို့ဘက်ကို

မျက်နှာမူ၍ ပန်းစည်းများရွေးနေသော မိန်းကလေးကို သေချာစွာ မြင်နေရပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဘာငေးနေတာလဲ ...”

နေနိုင်က ကိုပခုံးကို တွန်းရင်း ရယ်သံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“မင်းပဲ ကြည့်ဆို ”

“ဪ ... ကြည့်ရုံကြည့်ခိုင်းတာကွ။ အဲဒီလောက် ငေး ခိုင်းတာမှ မဟုတ်တာကွာ”

“မင်း သူ့ကို သိလို့လား ...”

“သိလို့ မင်းကို ပြတာ ... ကြည့်လေကွာ။ သူ့ပုံစံက ထူးခြားမနေဘူးလား ... သူ့မှာရှိတဲ့ အသက်အရွယ်နဲ့ မမျှအောင် ရင့်ကျက်နေအောင် ပြင်ဆင်ထားတာကွာ။ မျက်နှာက သိပ်ကို အေးဆေးတည်ငြိမ်လွန်းနေတာ ...”

“ဟုတ်တယ် ...”

“သူ ဘာအလုပ်လုပ်လဲ မင်း ခန့်မှန်းတတ်လား။”

“မခန့်မှန်းပါဘူး ... ငါသိပါတယ် ... သူက ဗေဒင်လက္ခဏာ ကြည့်တဲ့ ဆရာမလေ။ ဒေါ်ခင်ခင်တဲ့ ... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။”

“ဟာကွာ ... ဟာကွာ ... ကိုရာ ... မင်းကွာ သိရင်
သားနဲ့ ငါ့ကို ...”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ...”

နေနိုင်သည် မိန်းကလေးကို တကြည့်ကြည့် ဖြစ်
ပြန်လျှင် ...

“နေနိုင် ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ကြည့်နေရတာလဲ ... အာ
မင်းရဲ့ ကံကြမ္မာကို သူ့လက်ထဲ ပုံအပ်ချင်လို့လား။”

ဟု ကိုသည် နေနိုင် ကြည့်လွန်းနေသည်အ
မနာလိုဖြစ်စွာ မေးလိုက်မိသည်။

စိတ်ထဲမှာ မာနလိုသလို ဖြစ်နေသည့်အတွက် ထို
သူ့ကိုယ်သူ ပြန်အံ့ဩနေရပြန်ပါသည်။

“မဟုတ်ဘူးကွာ ... သူ့အရွယ်လေးနဲ့ အရမ်းမှန်အောင်
ဟောတတ်လွန်းလို့ ငါ အရမ်းစိတ်ဝင်စားသွားတာ။ သူ
ကို စိတ်ဝင်စားပြီး ဘယ်လိုခေါ်မလဲကွာ ... စိတ်ထဲမှာ
ကိုယ့်သွေးသား ညီမတစ်ယောက်ကို ခင်သလိုပဲ
ခင်လည်းခင်သွားမိတယ် ... ဒါပေမဲ့ ငါ သူ့ကို အဲ
မပြောခဲ့ပါဘူး။ သူ ယုံချင်မှယုံလိမ့်မယ်။ သူ့လို ငယ်ငယ်
ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဗေဒင်ဟောဆရာတစ်ယောက်ကို တမင်လ
သွေးတိုးစမ်းတယ် ထင်မှာစိုးလို့”

“မင်းက ဘယ်လိုကဘယ်လို ...”

“ဒီလိုကွာ ... လွန်ခဲ့တဲ့သုံးလလောက်က ငါ့ပြဿနာတစ်ခု
ကွာ ... တော်တော်ရှုပ်တာ။ ငါ မမှားပဲနဲ့ တခြားလူကို
ငွေတွေတစ်ပုံကြီး လျှော်ရမလို့ ဖြစ်တောင်ဖြစ်နေတယ်။
အဲဒီမှာ ငါ စိတ်ညစ်လွန်းတာနဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က
ခေါ်လို့ စိတ်ဝင်စားပြီး သူ့ဆီ ဗေဒင် သွားမေးတာ
လေ”

“သိပြီ ... သိပြီ ... သူက မင်းကို မှန်တာတွေ ရွေးဟော
လိုက်တယ် ဆိုပါတော့ ...”

“ဟာ ... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ... သူ ဟောတာတွေက
မှန်နေတာပါကွာ ... အဲမယ် ငါ့ကျပြောတယ် ... မင်းက
ဘယ်လိုလုပ် သိနေတာလဲ ... ပြောပါဦး။”

ကိုက စိတ်မပါလှသလို အသံဖြင့် မေမေ စတင်ပြီး
ရောက်သွားရာကအစ သူပါ မေမေနဲ့အတူ တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့ပုံ
ကိုသာ ပြောပြလိုက်သည်။

အဲဒီမတိုင်ခင်က Blazon (ဘာလေဇွန်)အင်္ဂုရင်း
လောကကြီးမှာ တွေ့ခဲ့ဖူးကြတယ်ဆိုတာကို သူ လုံးဝ မပြောပြ
တော့ပါ။

သူက တစ်ခါတစ်ရံတွေမှာ အရင်းနှီးဆုံး သူ့အဖေ ချင်းကိုပင် လျှို့ဝှက်ထားတတ်သူ ဖြစ်နေပြန်သည်။

“ဟော ... သူ ကားစက်နှိုးနေတာ မရဘူးထင်တယ် ... တော်တော်ကြာနေပြီ။ တွေ့လား ... မင်း သတိထားမိတာကို ...။ ဟေ့ကောင် ...”

နေနိုင် အသံက မလိုအပ်ဘဲ တဆိတ် စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းနေသည်။

ဒီကောင်ဟာ မိန်းကလေးကို ရိုးရိုးသားသား ခင်မင်တားတား ဟုတ်ရဲ့လား ...။ တဆိတ် မသက်သာရာကောင်းလွန်းနေပြီ။

“ဟား ဟား ဟား ... ဒီနေ့ သွားမဲ့ခရီးလမ်းမှာ ကားပျက်တာနဲ့ ကြိုမယ်လို့ ဘာကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ့ ဗေဒနာ ကြိုမတွက်ထားရတာလဲကွာ ... အကြားအမြင်ရတယ်ဆိုတာ ကြိုမြင်နေရမှာပေါ့”

“မင်းကလည်းကွာ ... လာပါ။ ငါ ကြည့်မနေနိုင်တော့ဘူး သွားကူရအောင်”

“မင်းနာမည့် နေနိုင်ကနေ မနေနိုင်လို့ ပြောင်းရမယ်ထင်တယ်”

“မင်း မလိုက်ချင်လည်းနေကွာ ... ငါ သွားကူညီမယ်”

ကိုသည် နေနိုင်ထွက်သွားတော့လည်း သူ ကျန်ရစ်လို့ မရဘဲ ခေါင်းတခါခါ ဟန်လှုပ်ရင်း နောက်က လိုက်ပါသွားမိပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“ကားဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး၊ ဘာများအကူအညီပေးရမလဲ
ခင်ဗျာ”

ခင်သည် အသံတစ်သံကြောင့် ကားစက်ထပ်နှိုး
ပြင်နေသည်ကို ရပ်လိုက်ရင်း မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ ...”

ခင်သည် ခင်မှတ်မိထားပြီးသော မျက်လုံးတစ်စုံနှင့်
အတူ ခင် မသိသော်လည်း ခင်ကို သိနှင့်နေဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသော
မျက်လုံးတစ်စုံတို့ကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရလျှင် ရင်ထဲမှာ ခပ်တိုးတိုး
အာမေခိုတ်သံ ပြုမိပါသည်။

ခင်ဟာ ဒီလအတွင်းက တစ်ရက်ရက်မှာ ကားစက်
ပတ်သက်ပြီး အခက်အခဲတချို့ ကြုံရလိမ့်မယ်ဆိုတာ မိမိဘာသာ
ကြိုသိထားတာမို့ ကားကို စိတ်ချရအောင် ပြင်ဆင်မှုတွေ လုပ်
တော့လုပ်ထားပါရဲ့ ...။

သို့သော် ...

ဒီနေ့၊ ဒီရက်၊ ဒီအချိန်မျိုးမှာ ဒါဟာ ဖြစ်မယ်ဆိုရင်
ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမှာပဲလို့ သိနှင့်ထားတဲ့အတိုင်း တကယ်လည်း ဖြစ်ပျက်
ခဲ့တွေ့ရလေပြီ။

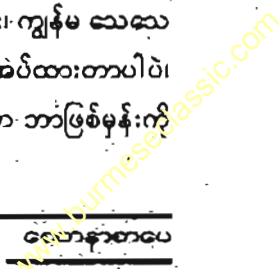
ခင် ဒါကို မတုန်လှုပ်သလို သူနဲ့ခင်ဟာ အကြောင်း
အရာပေါင်းများစွာနဲ့ အမြဲတစေ တိုက်ဆိုင်ပြီး ဆက်ဆံတွေ့ရလိမ့်
မယ်ဆိုတာလည်း ခင် သိနှင့်နေသည်ဖြစ်ရာ ယခုတလော ခင်
အပြင်ထွက်တိုင်း သူနဲ့ တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ဆုံရခြင်းကို
ခင် 'မအံ့သြတော့ပါ။

’ ခင်နဲ့ ရှင့်ရဲ့ ရေစက်က အခုမှ ဆုံကြရတာလေ။

“ကျွန်တော့်က ကားစက်နည်းနည်းပါးပါး ကြည့်တတ်နေ
တာကြောင့် ...”

ကိုသည် နေနိုင်၏ လိုအပ်သည်ထက် ပိုလှသော
အားအသုံးအနှုန်းနှင့် မိတ်ဆက်နေမှုကို အလိုလို အမြင်ကတ်
မပြန်သည်။

“ကားစက်နှိုးကြည့်နေတာလေ ... မရဘူး၊ ကျွန်မ သေဆွေ
ချာချာ စစ်ဆေးပြင်ဆင်ဖို့ ဝပ်ရှော့ကို အပ်ထားတာပါပဲ၊
စိတ်ချရမှ အပြင်ထွက်တာတောင်ကားက ဘာဖြစ်မှန်းကို
မသိဘူး”

“ကျွန်တော် ကြည့်ပေးရမလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ...

ကြည့်နိုင်ရင် ကြည့်ပေးပါ”

“ဒါဆို ဘောနက်ဖွင့်လိုက်ပါ”

နေနိုင်သည် ကားဘောနက်ကို ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ ကားစက်တွေ ဟိုနှိုက်ဒီနှိုက် လုပ်နေတော့၏။ ကိုလည်း ဒီတိုင်း ရပ်နေရင်း မကောင်းတာမို့ နေနိုင်နံ့ဆေးသွားရပ်ပြီး စပ်စုနေလိုက် သည်။

ပြီးတော့ ခပ်တိုးတိုးအသံဖြင့် အတင်းအုပ်လိုက်သေး သည်။

“ဗေဒင်ဆရာမက ဒီနေ့ဒီအချိန်မှာ သူ့ကို ရုပ်ရည်သင့် တင်ပြေပြစ် ကြည့်ကောင်းသော တနင်္လာသားနှင့် စနေသား လူပျိုနှစ်ဦးက စိတ်ပါလက်ပါ ကူညီပေးလိမ့်မယ်လို့ ကြိုတင် တွက်ချက်ထားသေးလား မသိဘူး ... ဟဲ့ဟဲ့”

“ဟေ့ကောင် ... တိုးတိုးလုပ်ကွာ ... မင်းကလည်း ဘာ ကောင်မှန်းကို မသိဘူး၊ စိတ်မပါလည်း ဝင်မပါနဲ့ကွာ”

“စိတ်ပါလို့ မင်းနောက်လိုက်လာတာ”

“ရပြီထင်တယ် ... ဆရာမကို စက်နှိုးကြည့်ဖို့ ပြောလိုက် ကွာ”

“မင်း ပြောပါလား”

“ဘာလဲ ... မင်းက ဒီလောက်လေးတောင် လှမ်းမပြော ချင်ဘူးလား ...”

နေနိုင်က ဘုမ္မတ်နေသဖြင့် ကိုသည်မိန်းကလေး ခုတ် ကိုယ်ကိုလှည့်ရင်း ပြောလိုက်ရသည်။

အမှန်တကယ်တော့ ကိုဟာ စိတ်မှာ ဒွိဟဖြစ်နေတာ သူက ခင်ခင်ကို စကားလည်း ပြောလိုသည်။ သို့သော် ပြော သွားမပြောချင်ပြန်။

ခင်ခင်နဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်ရမှာ ကိုသည် လိုချင်ရက်နဲ့ မလုပ်ချင်လို့လည်း ဖြစ်နေပြန်တာအမှန်ပင်တည်း။

“စက်နှိုးကြည့်လိုက်ပါခင်ဗျာ ...”

ခင်သည် ကားစက်ကို တစ်ချက်လှည့်၍ နှိုးလိုက် သည်။

ချက်ချင်းတော့မရပါ။ နောက်တစ်ကြိမ်လောက် နှိုးမလိုပြင်တော့ ...

“လိဗာလေးနည်းနည်းနည်းပြီး နှိုးကြည့်ပါ ဆရာမ”

ခင်သည် ခင် သိပ်မမှတ်မိ၊ မသိရှိလှသော လူထဲမှ ဘာမဟု ခေါ်သံကို သတိပြုမိသွားပါသည်။

“ဟော ... စက်နိုးသွားပြီ”

ခင်သည် ကားထဲဝင်မထိုင်သေးဘဲ ကားစက်နိုးထားရင်းမှ အပြင်ထွက်ရပ်လိုက်သည်။

သူတို့ နှစ်ဦးက ခင်ဆီ ပြန်လျှောက်လာပါသည်။ တစ်ဦးက ဖြူဖြူမြင့်မြင့်နှင့် ခင်ကို သိပ်မယုံကြည်လှ

သော မျက်လုံးတွေနဲ့ကြည့်သူ ...။ ကျန်တစ်ဦးကတော့ အသားခေတ် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ခင်ကို ခင်မင်နေဟန် မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်နေသူ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင် ... ကားက ဘာများဖြစ်တာလဲ မသိဘူးနော်”

“ဘာမှ သိပ်မဖြစ်ပါဘူး ... ပလပ်နည်းနည်းချောင်နေတာပါ”

“ဪ ... ဪ”

“ကျွန်တော်က ဆရာမကို သိပါတယ် ... ဆရာမဆီ တစ်ခါတုန်းက လာမေးဖူးပါတယ် ... ကျွန်တော့်နာမည် နေနိုင်လေ”

“စိတ်မရှိနဲ့နော် ... ကျွန်မ သိပ်မမှတ်မိဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“ရပါတယ် ... ဆရာမက နေ့စဉ် လူပေါင်းများစွာနဲ့ ဆက်ဆံနေရတော့ ကျွန်တော့်လို တစ်ခါတလေမှ ပေဒင် လာမေးတဲ့လူကိုတော့ ဘယ်မှတ်မိပါ့မလဲ ...”

ဪ ... ဒါက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း။ သူ့နာမည်က ကို ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

“ကျွန်တော့်အမေကတော့ ဒေါ်ခင်ခင်ဆီ နှစ်ခေါက်တောင် ရောက်ဖူးပါတယ်”

ကိုသည် ဆရာမဟု သူမကို ခေါ်လိုဟန်မပြဘဲ ဒေါ်ခင်ခင်ဟူ၍ ခေါ်လိုက်ပြီး

သူ့သိနှင့်ပြီးသားဖြစ်သည်ကို ဖွင့် ပြောလိုက်သည်။ ခင်က ထိုအခေါ်အဝေါ်အတွက် စိတ်အနှောင့်

အယှက် အနည်းငယ်မျှပင် မဖြစ်ဘဲ ငြိမ်သက်စွာပြုံးရင်း ခေါင်း အသာအယာ ညှိတ်ပြလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မကို ကူညီကြတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို သိကျွမ်းနေကြပြီးသားဖြစ်တဲ့အတွက် လည်း ဝမ်းသာပါတယ် ...”

မိတ်ဆွေအဖြစ် ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်နိုင်ပါတယ်။ လမ်း တွေ့ရင် နှုတ်ဆက်ပါနော်။ ကျွန်မကတော့ တော်ရုံတန်ရုံ ဆို ကိုယ့်အာရုံနဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ မမြင်တတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ဥပုသ်နေ့တွေကျမှ အားတာလေ ... အဲဒီနေ့တွေကျမှ စိတ် အပန်းဖြေတဲ့အနေနဲ့ အပြင်ထွက်ဖြစ်တယ် ...”

ဪ ... စကားကောင်းနေလိုက်တာ။ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်။ ဗေဒင်မေးဖို့ မဟုတ်ဘဲ လမ်းကြိုလိုရှိရင် လည်း ကျွန်မဆီ ဝင်လည်နိုင်ပါတယ်ရှင် ...”

ခင်သည် စကားလည်းဆုံး သူမပါ ကားထဲ ဝင်ထိုင် လိုက်ပြီး ဖြစ်နေသည်။

ကိုသည် ရုတ်တရက် ခေါင်းထဲမှာ ပေါ်လာခဲ့သော အကြောင်းအရာတစ်ခုကိုတော့ မိန်းကလေးသိအောင် ပြောဖြစ် လိုက်ပါသေးသည်။

“ခေါင်ခင် ဟောလိုက်သလိုပဲ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ ကျောက် ကပ်က အခြေအနေဆိုးလာလို့ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်ကပဲ ရန်ကုန် မှာ ခွဲစိတ်ကုသလိုက်ရတယ် ... အခုတော့ ရောဂါတော် တော်သက်သာသွားပြီ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်မ မေတ္တာပို့နေပါတယ်လို့ အန်တီကို ပြောလိုက်ပါ။ သွားလိုက်ပါဦးမယ်နော်”

ခင်သည် သူတို့သားအမိ ကိုယ့်ဆီလာခဲ့တယ် ဆိုတာ ကိုသာ သတိရလျက် မည်သည့်အကြောင်းအရာကို လာဆွေးနွေး မေးမြန်းမှန်းတော့ မမှတ်မိပါ။

သူက ခုလို ဖွင့်ပြောလိုက်မှသာ သတိရရလေသည်။
... ခင် မြင်ရသမျှဆိုရင် သူ့အဖေဟာ ဒီနှစ်ထဲမှာပဲ အသက်
... ခွဲဖို့ရှိနေတာ ...”

ဒါကို သူက မယုံသေးဆိုပဲ ...။
အေးလေ ... ဒါမျိုးက ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံရမှပဲ ယုံချင်
တာမို့ အပြစ်မပြောပါဘူး။
တစ်နေ့ကျရင် ရှင် ခင်ကို ယုံလာမှာပါ ကို။

ပေပေ ဆုံးသောအခါ ကိုသည် ထူးခြားစွာ တုန်လှုပ်
မနေတော့ဘဲ တည်ငြိမ်စွာပင် လုပ်စရာရှိတာတွေလုပ်ရင်း သူမကို
သတိတရရ ဖြစ်နေမိသည်။

မေမေကား လာသမျှလူတွေကို ငိုလည်းငို ပြောလည်း
ပြောရင်း ခင်ခင်အကြောင်း မပါမရှိသော စကားလုံးများစွာထဲ
မှာ အချိန်ကုန်ဆုံးနေသည်။

ပပဝင်းက ကြာတော့ မနေနိုင်တော့ပဲ ကိုကို့ ခပ်
တိုးတိုး လာမေးသည်။

“ကို ... တို့က အန်ကယ်လ် ဆုံးလီမ့်မယ်ဆိုတာ ကြိုသိ
ရင်လည်း အဲဒီဗေဒင်ဆရာမကို ယတြာချေခိုင်းပါလား။
စကားပုံတောင် ရှိတယ် ... ယတြာကောင်းရင် မင်းလောင်း
တောင် ပျောက်ရတယ်ဆို ...”

ယခုဆိုလျှင် ဖေဖေစိတ်တိုင်းကျအရ ကိုနဲ့ ပပဝင်း
တို့က စေ့စပ်ပြီးသား ဖြစ်နေလေပြီ။

သို့သော် ကိုတို့ပုံစံက သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေပုံစံထက်
စိုဦး တိုးတက်မလာပါ။

ကိုကလည်း ပပဝင်းကို ချစ်သလား၊ မချစ်သလား
ဆရာမ မပြောနိုင်သလို ပပဝင်းကလည်း ထိုအတိုင်း ဖြစ်လိမ့်
မည်ဟု ကို ထင်နေသည်။

“သူက ယတြာမပေးဘူးတဲ့”

“ဟင် ... ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“အေးကွ ... ဘယ်လိုမှန်းကိုမသိတဲ့ ဗေဒင်ဆရာမပဲ။ သူက
ယတြာမပေးတော့ မေ့မေလည်း ဗေဒင်ဆရာပေါင်းစုံ
လှည့်မေးပြီး ယတြာတောင်းတာပဲ။ သူတို့ပေးသမျှ ယတြာ
လည်း ချေတာပဲ။ မရပါဘူး”

“အဲဒီဗေဒင်ဆရာမက ငယ်ငယ်လေးဆို”

“ဟုတ်တယ် ...”

“ကို ရောက်ဖူးလား”

“ကို မေမေကို တစ်ခါလိုက်ဖို့ဖူးတယ်”

“ကိုရော ကိုအကြောင်း မမေးဖူးလား”

“မမေးပါဖူး ... ကိုက အဲဒီလိုဟာတွေ မယုံဘူး။ လက်
တွေ့သမားပေါ့”

“ပ,ကတော့ ယုံတယ်ရယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး ... တကယ်တမ်း မှန်တဲ့လူဆိုရင်လည်း ယုံရမှာပေါ့ ... Supernatural power (စူပါနယ်ချရယ်ပါဝါ) ဆိုတာမျိုးက တကယ် ရှိတာပဲ”

“ဗေဒင်တို့ အကြားအမြင်စဉ်ကို ယုံကြတာလည်း မိန်းမအုပ်စုကများတာပဲ”

“ဟေ့ ... ကို ... အားရင် ပ,ကို တစ်ရက်လိုက်ပို့ကွာ”

“ဟာ ...”

ကိုသည် လက်မခံချင်သလိုလေသံဖြင့် တစ်ချက်ညည်းညူလိုက်မိသည်။

ပပဝင်းကိုတွဲပြီး ခင်ခင်ဆီ သွားရမတဲ့။ မသွားဘူးကွာ ...။ ဘာဖြစ်လို့ သွားရမှာလဲဟာ ... မဟုတ်သေးဘူးလေ ခင်ခင်က ငါတို့အကြောင်း သိတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ။ ဘာဖြစ် သွားမှာမို့လို့လဲ။ ဟင်း ...။ ကိုသည် သူ့စိတ်အာရုံထဲမှာ ပြောနောက်ကျိစွာပင် တွေးတော ငြင်းခုန်။

“ကို လိုက်မပို့ရင်လည်းနေ ... ပဲ,ကို လိပ်စာပေးလိုက် ပ,ဘာသာ သွားမေးမယ်”

“ဘာလို့ ဒီလောက်စိတ်ဝင်စားနေတာလဲ”

“ဪ ... မှန်တယ်ဆိုလို့ သွားမေးကြည့်ချင်တာ ... ဘာဖြစ်လဲ မောင်ကိုရယ်။ လိပ်စာပေး ပေးရမှာတောင် တွန့်တိုနေလိုက်တာ။ မပေးရင်နေ ... အန်တီဆီ သွားတောင်းမယ်”

“လိပ်စာမပေးချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ... မလိုအပ်တာတွေ အတွက် အချိန်ကုန်တာကို မကြိုက်လို့။ လိပ်စာရတော့လည်း ချက်ချင်းသွားချင်လို့ မရဘူးနော် ... သူ့ဆီမှာ တိုကင်နဲပါတ် ယူရမယ်”

“ဖုန်းဆက်ပြီးယူရင် ရလား ...”

“ရတယ် ... နာမည်ပြောထားလိုက်ပေါ့ ... အဲဒီဆရာမမှာ စက္ကတေရီလိုမျိုး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိတယ် ... သူ အားလုံး စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်”

“အိုကေ ... အန်ကယ်လ် ရက်လည်ပြီးလို့ ကိုတို့လည်း အားလပ်သွားပြီဆိုရင် ပ,လည်း ဘာမှကူညီစရာ မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီကျမှ သွားမေးရမယ်”

ကိုသည် ပပဝင်း တစ်ယောက်တည်း သွားမည်ဆို ပြန်လျှင်လည်း စိတ်ထဲမှာ သူပါ လိုက်ချင်စိတ် ဖြစ်လာပြန်သည်။

“ကိုလည်း လိုက်ခဲ့ပေးပါမယ် ... ပပ, သာ တိုက်ကြိယာ ထားလိုက်ပါ”

“ဘာလဲ ... ကိုရော မေးမှာလား”

“မမေးပါဘူး”

“ကို မမေးပေမဲ့ ... ကို အကြောင်းကို ပ, က မေးရော”

“မမေးပါနဲ့။ ကို လုံးဝ သိလည်းမသိချင်ဘူး ... ကြိုက်လည်း မကြိုက်ဘူး ... ပ, ဘာသာ ပ, အကြောင်း မေးပါ ... ခြေ နေဦး၊ ကိုက ဘေးကနေ နားထောင်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“အို ... ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ”

“ပ, မှာ ကို မသိစေချင်တာတွေ ရှိရင် ရှိနေလိမ့်မယ် လေ”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဒီမှာ ပ, တိုက် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိလား၊ ဘာမှဖုံးကွယ် လျှို့ဝှက်တာတွေ မရှိဘူး။ အမှန် အတိုင်းပဲ ... ဒါကြောင့် ဘယ်ကိစ္စမဆို လူသိခံဝံ့တယ်”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ ... ဒါဆို ကျွန်တော် လိုက်ကိုနား ထောင်ရမှာပေါ့”

ပပဝင်းက ကိုကို တစ်ချက်ပြီး၍ ကြည့်ရင်း ...

“ဒါနဲ့ ကို ပြောတော့ ဗေဒင်ဆရာမ ပြောတာတွေဆို စိတ်မဝင်စားဘူး၊ မယုံတတ်ဘူးဆို။ ခုကျတော့ သူပြောမဲ့ ပ, အကြောင်းကို လိုက်နားထောင်မယ်လေး ဘာလေးနဲ့။ အကယ်၍ သူက မဟုတ်တာပြောရင် ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ”

“ကို ပြောပြီးသားလေ။ ကိုက နားထောင်သမား သက်သက် လုပ်မှာလို့”

“အိုကေ ... ဒါဆို ပ, သွားရမဲ့နေ့ကျရင် ကိုကို ဖုန်း ဆက်လိုက်မယ်နော်”

ကိုသည် ထိုတစ်နေ့ကို စောင့်စောင့်နှင့် စောင့်နေမိ နေခဲ့ပြန်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ခင်ထံ သူတို့ ရောက်လာသော အချိန်မှာ ခင်၏
 ဆမင်းစားချိန်၊ နားချိန်အပြီး ပြန်ဖွင့်သောအချိန်ဖြစ်ပြီး ... သူ
 တို့က အဲဒီ စပွင့်ချိန်၏ အရင်ဆုံးလူ ဖြစ်နေသည်။

ခင်က သူတို့ကို တစ်ချက်သာ ကြည့်လိုက်ပြီး ...
 “ဘယ်သူ မေးမှာလဲ”

ဟု အေးဆေးစွာ မေးလိုက်သည်။

စိန်ပွင့်လေးတွေကို ပလက်တီနမ်လေးတွေနှင့်ကွပ်
 သွက် တစ်ကိုယ်လုံး ပါးပါးလက်လက်လေးတွေ ဆင်ထားသော
 ဆင်မတန်မှ ခေတ်မီလှပသည့် အမျိုးသမီးလေးသည် သူမ၏
 အလှကို လက်ကိုင်အိတ်လေးကို စားပွဲပေါ် တင်မလိုပြုပြီးမှ ...

“ဪ... မေ့လို့။ လက်ကိုင်အိတ်ကို ဒီစားပွဲပေါ်တင်ရင် ရမလားဟင်”

“ရပါတယ် ... အနားမှာ ချထားပါ”

“မေးမှာက ပ,မေးမှာပါ”

“ဪ... ဪ”

“စီးပွားရေး မေးချင်လို့”

“မွေးသက္ကရာဇ်နဲ့ နာမည်အပြည့်အစုံ ပြောပါရှင်”

ပပဝင်းသည် သူမ၏ မွေးရက် စသည်တို့ကို ပြောပြီးသည်နှင့် ခင်ခင်သည် စာရွက်တစ်ရွက်မှာ ရေးခြစ်ပြီး သူမ၏ အလုပ်ကိုသာ စိတ်ဝင်တစား လုပ်နေသည်။

သူမက ကိုကို ရိုတယ်လို့တောင် အသိအမှတ်မပြုဘဲ တည်ငြိမ်လွန်းနေလျှင် ကိုသည် မခံချိမခံသာ ဖြစ်ချင်လာသည်။

ဟိုတစ်လောလေးကမှ ကားပြင်ပေးလိုက်တာပဲ။ ဘာမှ မမှတ်မိစရာ မရှိဘူး။ ဘာကြောင့် ဒီလောက်အေးဆေးနေရသလဲ ... ခင်ခင် ... ငါက ဘာကောင်မို့လို့လဲ။

မင်းကို ဒုက္ခကောင်းကောင်း ပေးနိုင်တယ်လို့များမင်း တွက်ချက်ထားပြီးလို့ ဒီလောက် စိမ်းပြနေသလား။

“စီးပွားရေးက မပပဝင်း ကိုယ်တိုင်လည်း အခု ကိုယ်တိုင် ဦးစီးနေတာပဲ ... ရေထွက်ပစ္စည်းတွေကို နိုင်ငံခြားတင်ပို့တဲ့လုပ်ငန်း လုပ်နေတာ ... သိပ်ကို အောင်မြင်နေတယ် ...

မိဘအလုပ်အကိုင်မို့ ကိုယ်ပါဝင်လုပ်ရပေမဲ့ မပပဝင်းနဲ့ ဒီအလုပ်က အရမ်းအကျိုးပေးတယ် ... တခြားကိုယ့်ဘာသာ ခွဲလုပ်မယ်ဆိုရင်တောင် အဲဒီလိုပဲ ရေထွက်ပစ္စည်းတွေ ရောင်းချတဲ့ လုပ်ငန်းမျိုးပဲလုပ်ပါ ... အဲဒီလုပ်ငန်းမှာပဲ အောင်မြင်မှု ရမယ်လို့ မြင်တယ် ... ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ... အမြဲတမ်း ဦးဆောင်နေရတဲ့သူ ဖြစ်နေမယ် ... တစ်သက်လုံး ကြီးကြီးမားမား ဘာမှ မဆုံးရှုံးရတဲ့ စီးပွားရေးကို ပိုင်ဆိုင်ထားပါတယ်”

ပပဝင်းသည် အံ့သြဟန်၊ တစ်ဖန် ကျေနပ်ဟန် အထင်းသားပေါ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ခင်ခင်ကို ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်လေသည်။

ကြည့်စမ်း ... ပပ,က သူမ ဘာလုပ်ငန်း လုပ်ပါတယ်လို့ မပြောဘဲ စီးပွားရေးအကြောင်း မေးမယ်လို့သာ ပြောလိုက်တာ ...။

ခင်ခင်က သူမဘာသာ ကြည့်ရှုတွက်ချက်ပြီး ဟော
လိုက်တာတွေဟာ ပပဝင်း အကြောင်းကို သိနှင့်ပြီးသားကဲ့သို့
ပြောနေသလိုပင်။

ကိုသည် ဧဝေဝါနှင့် ယုံတော့မလိုလို ခံစားလိုက်
ရ၏။ ပပ ဆိုတာ ပြောမနေနဲ့။ ယုံလွန်းနေသည့်ဟန်တွေ
အထင်းသားကို မြင်နေရတော့တာ။

“ပ,က အိမ်ထောင်ကျရင်လည်း ဒီစီးပွားရေးမှာပဲ ဆက်
လုပ်ရဦးမှာလား”

“လုပ်ဦးမှာပါ”

“ပ, အချိန်စေ့ပြီလား မသိဘူး ဆရာမ၊ ကြားဖူးတာက
ဆရာမက လူတစ်ယောက်ကို ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ပဲ
အချိန်ပေးတယ် ဆိုလို့ပါ”

“မပပဝင်း မေးတာ အချိန်စေ့ပေးပါဘူး။ ငါးမိနစ်
လောက် ရပါသေးတယ် ဘာမေးချင်လို့လဲ”

ပပဝင်းသည် သူမ၌ အခက်အခဲများ၊ မပြေလည်မှု
များ၊ ပြဿနာများလည်း သိပ်မရှိလှသဖြင့် သူမခေါင်းထဲတွင်
ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည်ကိုသာ ဖျတ်ခနဲ မေးလိုက်မိတော့သည်။

ကိုကိုလည်း တစ်ချက် လှည့်ကြည့်ရင်း ...

“ဒီလိုပါ ... သူနဲ့ ပ,က စေ့စပ်ထားပြီးသားပါ။ အဲဒါ ...
ပ,တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ခရီးလမ်းကို တစ်ချက် ကြည့်ပေးလို့
ရမလား”

ဟု မေးလိုက်လျှင် ကိုသည် ပပဝင်းကို စိတ်တိုသွား
အာရုံလေသည်။

ခင်သည် သူတို့၏ ပတ်သက်မှုကို အခုမှ သိရပေမဲ့
နှင့်အတွက် ဘာမှ တုန်လှုပ်စရာ မရှိသလိုပင်။

ခင်သည် သူတို့ကို တစ်ချက်ခြုံကြည့်လိုက်စဉ် ...
နှင့် ခေါင်းထဲမှာ အရိပ်တွေ ဝေဝေဝါးဝါး ဖြစ်လာတော့၏။

ခင်လက်ထဲမှာရှိသော ဗေဒင်တွက်ရာတွင်သုံးသည့်
ခဲတံလေးက အလိုလို လွတ်ကျသွား၏။ စားပွဲပေါ်မှ တလိမ့်

သီမ့်နှင့် လိမ့်သွားသည်ကို ခင် လိုက်ငေးကြည့်နေသည်။
အဲဒါ ခင်ရဲ့ အာရုံတစ်ခုထဲ ခေါ်သွားခံရတဲ့

အတိုင်းပဲ ဖြစ်နေလို့ပင်။
နောက်တော့ ခဲတံလေးက စားပွဲစွန်းရောက်လျှင်

အြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဒေါက်ခနဲ ပြုတ်ကျသွားပါသည်။
ခင်က ခဲတံပြုတ်ကျသွားသည်ကိုလည်း လိုက်ငေး

ကြည့်နေဆဲ။ ခင် နားထဲမှာ အသံတွေ ကြားလာလေသည်။

ခင်ရဲ့ ခဲတံလေးဟာ စားပွဲပေါ်မှ ပြုတ်ကျပြီး ဆက်လိမ့်သွားရာ ပပဝင်း၏ ဒေါက်မြင့်ပိနပ် ထိပ်ဦးလေးကို သွားထိမှ ရပ်သွားတော့သည်။

အို ... သူတို့ ...။

ဟုတ်တယ် ... သူတို့နှစ်ယောက် လက်မထပ်ဖြစ်ဘူး။ ပပဝင်းနဲ့ ကိုဟာ တစ်ချိန်မှာ ကွဲကွဲရမှာ။ ပပဝင်းဟာ အခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လက်တွဲရမှာတဲ့ ...။

ကိုက ... ကိုက ... အို ... ကိုကတော့လေ ...။

ခင်သည် ဒါကို မဟောချင်ပါ။ သူတို့က ခင်ရဲ့

ထူးထူးဆန်းဆန်း အမူအရာကို တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးကြည့်နေဆဲပင်။

ဘာမဟုတ်သည့် ခဲတံလေးတစ်ချောင်း စားပွဲပေါ်မှ လိမ့်ဆင်းပြီး ပြုတ်ကျ။ တလိမ့်လိမ့် သွားရာကို လိုက်၍ရှိစိန်ကြည့်နေသော ဗေဒင်ဆရာမ၏ အမူအရာ ထူးထူးဆန်းဆန်းကို သူတို့ တအံ့တဩ။

“တစ်ခုခု မကောင်းတာများ မြင်လို့လား မသိဘူးနော်”

ပပဝင်းက စိတ်လှုပ်ရှားသော အသံဖြင့်။ ကိုသည်

တည်ငြိမ်လှသည့် ခင်ခင် မျက်လုံးတွေကို အကဲခတ်ရင်း တစ်ခွန်ဝင်ပြောမိတော့လေသည်။

“ကောင်းတာဖြစ်ဖြစ်၊ မကောင်းတာဖြစ်ဖြစ် ပြောလိုက်ပါ ဒေါ်ခင်ခင်။ ကျွန်တော်တို့က အမြဲတမ်း အကောင်းဟောတာကို နားမထောင်ချင်ပါဘူး။”

“အို ... ကိုကလည်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

ခင်သည် ကိုကိုပင် တည့်တည့်ပြန်ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းစေ့ပြီးကာ ...

“ကျွန်မ အာရုံထဲမှာ မကောင်းတာပဲ မြင်တယ် ... အဲဒါကို ကျွန်မ ပြောမှာပါ။ စိတ်ချပါ။ ယုံတာ မယုံတာက ကျွန်မအလုပ် မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

“မကောင်းတာ ဘာများလဲရှင်”

ပပဝင်းသည် ကြားလိုလှဟန်ဖြင့် မေးလိုက်၏။ ခင်က ခပ်တိုးတိုးလေး ပြောပြလိုက်သည်။

“မပပဝင်းဟာ အခု စေ့စပ်ထားတဲ့ အမျိုးသားနဲ့ လက်တွဲရလိမ့်မယ်လို့ မမြင်ဘူး။ တစ်နေ့ကျရင် လမ်းခွဲကြလိမ့်မယ် ... ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာတော့ ကျွန်မ အာရုံထဲမှာ ကြည့်လို့ မရသေးပါဘူး။”

ထိုအခါ ကိုနဲ့ ပပဝင်းတို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြန်အလှန် လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ သူတို့ မနက်ခပ်စောစောမှာပင် အမှတ်မထင် ဆိုကြပြန်သည်။

ခင်က သူမ၏ အားလပ်ရက်ဖြစ်သော ဥပုသ်နေ့တွင် ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ မနက်စောစောမှာပင် တက်ကာ ပုတီးစိပ်ပါသည်။

ပုတီးပတ် ပြည့်တော့မှ အလာတုန်းက တက်လာခဲ့သည့် တောင်ဘက်မုခ်မှပင် အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ဆင်းလာစဉ် ကိုကလည်း ဘုရားပေါ်သို့ တက်လာခိုက်မှာ တကယ့်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံရသည်။

ခင်သည် ဒီရက်တွေမှာ အပြင်ထွက်တိုင်း သူ့နဲ့ မဖြစ်မနေ ဆုံဆိုရမယ်လို့ သိသိကြီးနဲ့ မရှောင်ခဲ့ပါ။

ခင် ဘယ်လိုမှ ရှောင်လို့မရဘူး။ ခင် ဘယ်လိုရှောင်ရှောင် ရှင်ဟာ ခင်ရဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက် ဖြစ်ကိုဖြစ်လာရလိမ့်

မယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲ လှည့်တွက်တွက် ဒါပဲ မြင်နေတော့ ဆောင်လည်း မထူးဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ရှောင်မနေတော့ပါဘူး ဆိုရယ်။ ခင်တို့က ရေစက်ပါနေတာ။ အခု အချိန်အခါ တိုက်ဆိုင်နေပြီမို့ ခင်တို့ ဆုံဆိုကြပြီ။

ကိုကတော့ ခင်ကို ကော်ဖီသို့ရောင်ပျော့ပျော့နှင့် သာဂီရောင် စီလွန်သား တဘက်တစ်ထည် လက်ကကိုင်ကာ ဘုရားပေါ်မှ ဆင်းလာတာမြင်လျှင် ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်ပြီး ... တက်လာဆဲ ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်တန့်ပစ်မိသည်။

ကိုက ခင် ဆင်းလာသည်ကို ရပ်၍ကြိုစောင့်နေသကဲ့သို့တည်း။

“ဘုရားလာတာလား။”

ခင်က စတင်၍ နှုတ်ဆက်သဖြင့် ကိုသည် ဒါကိုပဲ ဆပ်ဖန်တလဲလဲ ကျေနပ်ကာ ခင်ကို ပြန်၍ လှိုက်လှဲစွာ ဖြေမိသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဒီနေ့ ကျွန်တော့်မွေးနေ့မို့ ခပ်စောစော လာတာ ... ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ခင်ခင်တောင် ပြန်ဆင်းလာပြီ ဆိုတော့ နောက်ကျတဲ့ သဘောပါပဲ”

“နောက်မကျပါဘူး ... ခုနစ်နာရီခွဲဆိုတာ သာမန်လူတစ်

ယောက်အတွက်တော့ ဘုရားစောစောတက်တဲ့ အချိန်ပဲ
ကောင်းပါတယ် ... မွေးနေ့မှာ ဘုရားတက်တာလည်း
ကောင်းပါတယ်။ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ လုပ်တာလည်း
ကောင်းပါတယ် ...

ဆရာလုပ်တယ်လို့ မထင်ပါနဲ့။ တစ်ခုတော့ သူတို့
ပေးချင်တယ် ... မွေးနေ့ဆိုတာ မိမိကို မွေးခဲ့တဲ့ မိခင်
ကျေးဇူးကို အထူးသတိတရရှိပြီး မိခင်ကို သေသေချာချာ
ဦးချကန်တော့ခြင်း။ မိခင်ကို ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုစုခြင်း
မိခင် စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားခြင်းတို့ကိုလည်း မမေ့မလော့
စေချင်ဘူး”

ခင်သည် မရည်ရွယ်ထားပါပဲ ရုတ်တရက် သူ့ကို
စကားတွေ ဆက်တိုက်အများကြီး ပြောလိုက်မိပါသည်။

နောက်တော့ ... ခင် ပြောလိုက်တာတွေ များသွား
ပြီဟု သတိရကာ ခင်မှာ ပြန်၍ နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။

သို့သော် ...

ခင်စိတ်ထဲက အလိုအလျောက် ဖြစ်လာသော
သဘောဖြင့် ကိုကို စကားတွေ အများကြီး ပြောလိုက်မိခြင်း
အတွက် ခင် နောင်တ မရပါ။

ကိုကား-ခင်၏ ထူးခြားစွာ စကားတွေအများကြီး
ပြောဆိုနှုတ်ဆက်လိုက်ခြင်းအပေါ် အထူးတလည် နှစ်သိမ့်ကျေ
မိလျက်တည်း။

သေချာပြီ။ ကို ... ခင်ကို မြတ်နိုးစွာ စိတ်ဝင်စား
နေလေပြီ။

ဘုရား ... ဘုရား ... ဒါ ဘယ်တုန်းက ဘယ်လို
ခေါ်လာတဲ့ စိတ်ပါလိမ့်။

မြတ်နိုးမှုဟာ ချစ်ခြင်းရဲ့ အစလားဆိုတာကို သေ
သေချာချာ မသိပါချေ။

“ကျွန်မ သွားစရာလေးတွေရှိလို့ ခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

ခင်ကပဲ သူတို့ကြားမှာ မထင်မှတ်ဘဲ ငြိမ်သက်
စိတ်ဆိတ်သွားမှုကို စတင်ပြီး အသက်ဝင်လာစေသည်။

“ဪ ... ခင်ခင်က ဘယ်တွေ့သွားမှာလဲ”

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်မ ဘုရားတက်ပြီးတိုင်း
အိမ်ပြန်ပါတယ် ... အိမ်မှာ မနက်စာ ကော်ဖီ မုန့်တို့ကို
စားတာပါ ...

ပြီးမှ ခဏတရားမှတ်ပြီး အပြင်ထွက်ချင်လည်း
ထွက်။ မထွက်ချင်လည်း အိမ်မှာ စာအုပ်ဖတ်ပေ။

အခုလို ဥပုသ်နေ့တွေဟာ ကျွန်မ အလုပ်အားရကံ မို့ ဥပုသ်လည်း စောင့်ပါတယ်”

“ခင်ခင် အိမ်ပြန်ပြီး မနက်စာ မုန့်စားမဲ့အတူတူ ကျွန်တော်နဲ့အတူ တစ်ခုခု လိုက်စားပါလားလို့ ဖိတ်ခေါ်ချင်တယ် ... တစ်မျိုးတော့ မထင်ပါနဲ့နော် ... ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခင်မင်မှု အနေနဲ့ရော ခင်ခင်ကို ပြောပြစရာတွေရော ... အဲဒါတွေကြောင့် စကားလည်း ပြောရင်းပေါ့”

ခင်သည် တစ်ချက်တော့ တွေဝေပြီး ခပ်ငေးငေးနဲ့ အာရုံတွေ ထွေပြားသွားပြန်သည်။

ကြည့်စမ်း ... ခင်ဟာ ကိုရဲ့လက်ကမ်းခေါ်ခြင်းထဲမှာ တဒဂ်သာယာသွားလိုက်တာ။ ဒါ မဖြစ်သင့်ဘူး ဆိုပေမဲ့ ခင်စိတ်တွေက ကိုနဲ့အတူ ခဏတဖြုတ်တော့ အချိန်ဖြုန်းချင်စိတ်တွေ ဖြစ်နေလေပြီတည်း။

“အဟဲ့ ... ခင်ခင်ကတော့ ထင်မှာပဲ။ ဘုရားတက်မဲ့ လူကလည်း အခုကျတော့ ဘုရားခေါ်တောင် မရောက်တော့ပါလားလို့နော်။ ခင်ခင်နဲ့ မုန့်အတူ ဇားပြီးရင် ဘုရားကို ပြန်လာမှာပါ ... ကျွန်တော် မွေးနေ့တိုင်း မပျက်မကွက် ပြုနေကျ ဝတ္တရားတစ်ခုကိုတော့ အပျက်မစဲပါဘူး။ ပြီးတော့

ခင်ခင်လည်း အချိန်အများကြီး ပေးစရာမလိုပါဘူး ... ခဏတဖြုတ် ကော်ဖီသောက် မုန့်စားရုံပေါ့”

“ကျွန်မ ...”

“ပြောပါ ခင်ခင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ အဲဒီလိုမျိုး တစ်ခါမှ အတူတွဲမထိုင်ဖူးပါဘူး”

“ခင်ခင်က ကျွန်တော် ဖိတ်ခေါ်တာကို လက်မခံလိုတဲ့ သဘောလား ခင်ဗျာ”

“ကျွန်မကို ဘာပြောစရာ ရှိနေလို့လဲ”

ခင်ခင်သည် စိတ်ထဲမှာတော့ သူနဲ့ သိပ်ကိုတွဲဖူးချင်သည့် ဆန္ဒကို မနည်းချုပ်တည်းနေရတာပင် ဖြစ်ပါသည်။

ခင် သူ့ကိုငေးရင်း သူ ပြောသောစကားတွေဟာ နှုတ်ဆိုင်ဆိုင်၊ မဆိုင်ဆိုင် နားထောင်လိုက်ချင်သား။

“အေးလေ ... ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ခင်ခင်။ နောက်တော့မှပဲ မတော်တဆ ဆုံဖြစ်ကြတဲ့အခါ အဲဒီအချိန်ကျရင် ခင်ခင် ကျွန်တော်ဖိတ်ခေါ်မှုကို လက်ခံနိုင်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါရစေ”

ခင်သည် မျက်မှောင်များပင် အနည်းငယ်တွန့်မိတဲ့ အထိ စဉ်းစားတွေးတောလို့ ကောင်းဆဲ။ ခင် သူနဲ့ အတူတွဲသွား သင့်သလား၊ မသွားသင့်ဘူးလား။

“ခင်ခင် ဘာပြောစရာ ရှိသေးလဲဟင်”

“ဪ... ဘာမှမရှိတော့ပါဘူး။ ကျွန်မ ... အင်း ... ကျွန်မတို့ နောက်တစ်ခါကျမှပဲ ဆုံကြတာပေါ့ ... ရှင်ပြော သလိုပါပဲလေ ... အဲဒီအခါကျ ကျွန်မစိတ်က တစ်ခု ပြောင်းရင် ပြောင်းနေမှာပါ ...

ကဲ ... ကျွန်မကို သွားခွင့်ပြုပါဦးနော်။ စိတ်ချ သာရတဲ့ မွေးနေ့တစ်ခု ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ် ရှင်”

ခင်သည် သူမပဲ အရင်နှုတ်ဆက်ပြီး ကိုကို ငွေ ဖယ်၍ ဆင်းသွားဖို့ပြင်သည်။ ကိုကလည်း ကိုယ့်ကို ဘေးသို့ ပေးလိုက်ရင်း ...

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေဗျာ”

ဟု တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်လေသည်။

ကိုသည် သူ့နလုံးသား၏ အမှန်တရားကို မျှိုသိပ် တွေးလို့ မရတော့ပြီ။ သူ တစ်ယောက်ယောက်အား ပြောပြချင် သည်။

ဒါနဲ့ပဲ သူ ပထမဦးဆုံး သတိရတာက သူငယ်ချင်း နိုင်ပင် ဖြစ်သည်။

နေနိုင်ကို ခင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သိပ်မယုံလှပေမဲ့ တွင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တိုင်ပင်စရာဆိုလို့ နေနိုင်ပဲရှိရာ နေနိုင် ကားပစ္စည်း အရောင်းခန်းမဆီ ရောက်လာခဲ့တော့သည်။

“ဟေ့ကောင် ... လာကွာ ထိုင်။ ငါလည်း ခုလေးတင် အပြင်က ပြန်ရောက်တာ ... မနေ့ကကွာ ... မင်း မွေးနေ့ မှန်း သိပေမဲ့ ငါ လုံးဝမအားတာနဲ့ ဖုန်းတောင် တစ် ချက်မဆက်ဖြစ်ဘူး ... ဧည့်သည်တွေ ဆက်တိုက်ရောက် နေလို့ကွာ”

“ရပါတယ် ... ငါလည်း မအားပါဘူး ... မနက်ဘုရား
တက်ဖြစ်တာပဲ ရှိတယ် ... တစ်နေ့ကုန် အလုပ်ထဲနစ်
တာပဲ။ ဖေဖေ မရှိကတည်းက မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ
ကိစ္စတွေ အကုန် ငါခေါင်းပေါ် စုပြုံကျလာတာ”

“ဒါတောင် မင်းက မောင်နှမသားချင်း လုံးဝမရှိလို့
နောက်မို့ မောင်နှမတွေကိစ္စပါ ဦးနှောက်စားရမှာ။ ငါ
အစ်ကိုကြီး ဖြစ်နေတော့ ဖေဖေပြီးရင် ငါပဲ တာဝန်
ဆုံး ဖြစ်နေတာကွ။ မလွယ်ဘူး”

“အခုရော ... မင်း အားရဲ့လား”
“အခု အားသွားပါပြီ ... လာလေ ဒီနားက ဆိုင်မှာ သွား
ထိုင်ကြတာပေါ့ ... မင်း ဘာစားခဲ့ပြီးပြီလဲ”
“မစားရသေးဘူး”

“အေး ... ဒါဆို တစ်ခုခုလည်း စားရအောင်”
နေနိုင်နှင့် ကိုသည် နေနိုင်တို့ ကားပစ္စည်း အရောင်း
ဆိုင်ခန်းမကျယ်ဖွင့်ရာ ပလာစတစ်နားက ဆိုင်တစ်ခုဆီ လမ်းလျှောက်
သွားလိုက်ကြသည်။
မှာစရာရှိတာ မှာပြီးမှ ကို ဘာမှ မပြောရ
နေနိုင်က စပြီး ပြောသည်။

“မင်းရော ဘယ်တော့ လက်ထပ်ဖြစ်မလဲ”
“ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ဟ ... မင်းက ငါ့ပြန်ပြီး အကြောင်ကြောင် ပြန်လုပ်နေ
ပြန်ပြီ။ မင်း လက်ထပ်ရမဲ့ မိန်းမက ရှိပြီးသားလေ။
ပပဝင်းကို မင်းက ဘယ်နေရာမှာ မေ့ထားလို့လဲ”

“မေ့မထားဘဲနဲ့ အလိုလို မေ့နေတာကွာ”
“ဟား ဟား ဟား ကိုရာ ... မင်းက အချည်နှောင်မှ မခံ
ချင်သေးတာ။ မင်းအဖေ စိတ်ချမ်းသာစေချင်လို့ ကတိပေး
လိုက်ရတယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ မင်း
တစ်နေ့ကျရင်တော့ ပပဝင်းကိုပဲ လက်ထပ်ဖြစ်မှာပါ”

“ငါနဲ့သူ လက်မထပ်ဖြစ်ဘူး ထင်တယ်”
“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

နေနိုင်က အံ့ဩစွာ မျက်လုံးပြူးကြည့်ရင်း ကိုကို
လှိုက်သည်။

“ပပ,က ခင်ခင်ဆီမှာ ဗေဒင်မေးချင်တယ်ဆိုလို့ ငါပါ
လိုက်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒါ သူ ဟောလိုက်တာတော့ ငါတို့
လက်မထပ်ဖြစ်ဘူးတဲ့။ ပပ,က တခြားအမျိုးသား တစ်
ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ သူ ဟောတယ်”

ထိုသို့ ကြားလိုက်လျှင် နေနိုင်က-တဟားဟားပင် အတောမသတ်စွာ အော်ရယ်နေတော့၏။

“ဘာလို့ ရယ်နေတာလဲကွ ... မင်းကလည်း ...”

“ရယ်ချင်တာပေါ့ ... မင်းပဲ ဗေဒင် မယုံပါဘူးလို့ ... အော်ကျယ် အော်ကျယ် လုပ်နေပြီး အခုကျတော့ ဒါကို အဟုတ်ကြီးလုပ်ပြီး ပြောနေတာကိုး”

“ယုံတော့ မယုံပါဘူး ... အစက မယုံတာ။ အခုတော့ ယုံချင်လာတယ်။ မင်းသိပါတယ် ... ငါဆိုတဲ့ကောင်ထဲ ကိုယ်တိုင် တကယ်ကြုံရမှ ယုံတတ်တာမျိုးကွ။ အခု ငါ တကယ်ကြုံလာရတော့ ခင်ခင် ပြောတာတွေကို ယုံတော့မလို့ ဖြစ်နေပြီ”

“ပြောပါဦး ... ဘာကြုံလို့လဲ”

“ငါ ... ငါ ... သူ့ကို ချစ်မိလာလို့”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ခင်ခင်ကို ...”

“ဟမ် ...”

နေနိုင် ကိုကို သေချာစွာ စိုက်ကြည့်ပြီး ဘာမှဖြစ် မပြောနိုင်စွာ အံ့ဩလွန်းနေသည်။ ကိုက တိတ်ဆိတ်စွာပြုံးပြီး ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ငါ သူနဲ့ ဆုံရတဲ့ အကြိမ်တိုင်းမှာ တစ်ခါထက် တစ်ခါ ကိုယ့်ဘာသာ ပိုသေချာလာတယ် ... သူ့ကို ငါ စတွေ့လိုက် ကတည်းက ချစ်နေပြီးသားကွ။ ငါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညှာ နေမိတာ ... အမှန်တော့ သူဟာ ငါလိုချင်တဲ့ မိန်းကလေး ပုံစံမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာ တစ်မျိုးပါပဲကွာ ... ထူးဆန်းလွန်းပါတယ် ...”

ကိုယ် တကယ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးကို တွေ့ရပြီဆို ရင် သူဟာ ငါ မျှော်မှန်းထားတဲ့ အကောင်းတကွ အကောင်းဆုံး အခြေအနေ ဖြစ်မဖြစ်တောင် ဝေဖန်ပိုင်း ခြား မနေတော့ဘူး။ သူ့ဘာသာ နှလုံးသားထဲက ချစ်လာ တာကွ။ ဦးနှောက်ထဲမှာ ဘာမှ မစဉ်းစားမိလောက်အောင် အားလုံးကို မေ့သွားတယ်”

“ငါလည်း သူ့ကို ချစ်နေမိသလိုပဲ ခံစားရဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး။ မတွေ့ရတာ ကြာတော့ အလိုလို မေ့သွားတယ်ကွာ ... အခုချိန်မှာ ပြန်ဆုံဖြစ်တယ် ဆိုရင်တောင် အရင်ကလောက် စိတ်လှုပ်ရှားမှာ မဟုတ် တော့ဘူး ထင်တယ် ...”

သူနဲ့ တွေ့စကတော့ ခင်ပဲ ခင်သလိုလို သဘောပဲ ကျသလိုလို ခံစားရတာကွာ”

နေနိုင်က အခုမှပဲ ဖွင့်ဟဝန်ခံသလို အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ငါ မအံ့ဩပါဘူး နေနိုင်။ မင်းနဲ့ငါ သူ့ကားကို ပြင်ပေး လိုက်တဲ့အချိန်တုန်းက ငါ သတိထားမိနေတယ်”

“မင်းလည်း အဲဒီတုန်းက ငါ့ကို အလိုလို မနာလိုဖြစ်နေ တယ် မဟုတ်လား”

“အေးကွ”

“မင်းက ချစ်နေတာကိုး”

“အဲဒီတုန်းက ငါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိသလိုလိုနဲ့ အခြေ အနေကို လက်မခံချင်ဘဲ ဇွတ်ငြင်းနေမိတာလေ ... ဒါနဲ့ မင်းက ဘာလို့ သူ့ကို စိတ်မဝင်စားရတော့တာလဲ”

“ငါ တကယ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးကို တွေ့ပြီးပြီလေ။ သူနဲ့ ဆုံရတုန်းကတော့ သူ့ရဲ့တခြားမိန်းကလေး တစ်ယောက် နဲ့မှ မတူဘဲ အနေအထိုင် အပြောအဆိုလေးတွေကို စိတ် ကစားသလို ဖြစ်မိသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ငါကတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါထက် တစ်ခါကို သေချာလာတာကွာ ... သူ့ကို ရှောင်ပြေးရင်းနဲ့ သူ့ဆီက ပြေးလို့မရဘဲ တဖြည်းဖြည်း ငြိတွယ်လာသလို ခံစားလာ

ရတာ။ မနေ့က သူနဲ့ ဘုရားမှာတွေ့တယ် ... အဲဒီမှာ သေချာသွားတယ်”

“ဟုတ်လား ... ပြောပါဦး”

ကိုက သူတို့ဘုရားမှာ ဆုံဖြစ်ကြသော တဒဂံ အကြောင်းအရာလေးကို ပြောပြလိုက်ပါသည်။

“ခင်ခင်က ပညာတော့ မသေးဘူးနော် ... မင်းနဲ့ မပဝင်းကို လက်မထပ်ဖြစ်ဘူးလို့ ဟောလိုက်တဲ့ အကြောင်းအရာထဲမှာ သူသိပြီးသား ဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စတွေလည်း ရှိလိမ့်မယ် ...

မင်းတို့ ဘာကြောင့် လက်မထပ်ဖြစ်သလဲ ဆိုတာ ဟာ သူနဲ့ တစ်နည်းနည်းတော့ ပတ်သက်နေမလား မသိ ဘူးနော် ... မင်းရော အဲဒီလို တွေးမိလား ကို”

“မတွေးမိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ နောက်တစ်ခါ ခင်ခင်ကို တမင်ဆုံရဖို့ ငါ ကိုယ်တိုင် သူ့ဆီမှာ ဗေဒင်သွားမေးတော့ မယ် ... အဲဒီကျရင် ခင်ခင် ဆီက ဘာကြားရမလဲ ဆိုတာ သိချင်တယ်”

“ဟား ဟား ဟား ... ကိုဆိုတဲ့ ကောင်က ဗေဒင်မယုံဘူး ဆိုပြီး ဗေဒင်ဟောတဲ့ ဆရာမလေးကို ချစ်မိတော့လည်း သူပြောတာတွေ သွားနားထောင်ချင်လာပြီပေါ့”

“မယ့်ဘူးလို့ တမင် ခံငြင်းနေတဲ့ သဘောပေါ့ကွာ ... ဒါပေမဲ့ ခင်ခင်ကတော့ ငါ့ကို တော်တော်များများ ယုံလာ အောင် လုပ်ပေးနေတယ် ... သူဟောတာတွေ တကယ်စိ ဖြစ်ဖြစ်လာတယ်လေ ... မေမေ့ အပြောဆိုရင် ငါ့ကားနီး ခံရလို့ ပြန်တွေ့တဲ့ကိစ္စ၊ ဖေဖေ ဒီနှစ်ထဲမှာ ဆုံးရမယ်လို့ ဟောတဲ့ကိစ္စ၊ နောက်ပြီး ပပကို ငါနဲ့ လက်မထပ်ဖြန့်ဘူး လို့ ဟောတဲ့ကိစ္စပေါ့ ... အဲဒါတွေ ငါ ယုံလာတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခုချိန်မှာ ငါနဲ့ ပပကို လက်ထပ် ပေးတော့မယ်လို့ ပြောလာကြရင် ငါ လှည့်ပတ်ပြီးတော့ ငြင်းတော့မှာလေ”

“ခင်ခင်က မင်းကို ပြန်လက်ခံမယ်လို့ ထင်လို့လား”
 ကိုသည် ဒါကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဇေဇေဝါ ဖြစ်တော့ ဖြစ်နေပါသည်။

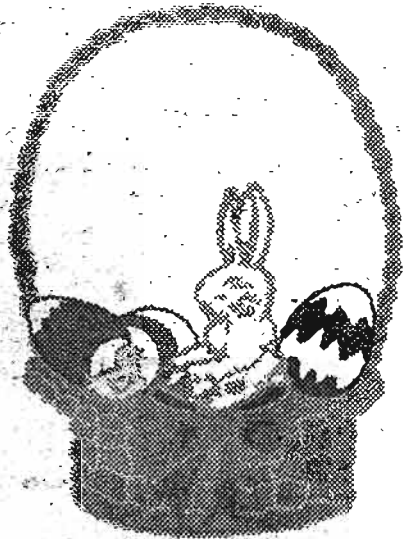
သို့သော် ... သူက သေချာတာ တစ်ခုကိုတော့ ရွေး ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ခင်က လက်ခံခံ၊ မခံခံ ငါ့ကတော့ သူကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မတွေ့တော့ဘူးလေ”

အပိုင်း(၂)

“နောင်ယုက်တယ်လို့ မထင်ပါနဲ့ ခင်ခင် ... ကျွန်တော် ဒီတစ်ခါ ရောက်လာရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ခင်ခင်ကို စကားပြောချင်လို့ပါ”

သူသည် စထိုင်ထိုင်ချင်းပင် ဝန်ခံလိုက်၏။ ခင်ခင်ပေါ် သူ့ရဲ့စွဲလမ်းလာမှုတွေ စတင်လာပြီဆိုတာ ခင်ခင် ဒီရက်ပိုင်း တွင်း ထင်ထားလေရာ သူ ဝင်လာပြီး ဒီလို ဝန်ခံလိုက်ခြင်းကို ခင်ခင်ကား မတုန်လှုပ်ခဲ့ပါ။

သို့သော် ခင်က သူ့ကို သတိပေးစကား တစ်ခွန်းတော့ ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပဲ လာလာပါ... ကျွန်မအတွက် သိက္ခာတရားတစ်ခုမှ မထိခိုက်ဘူးဆိုရင် စကားပြောလို့ရ ပါတယ်”

“ခင်ခင်ကို ဘာမှ မထိခိုက်စေရပါဘူး”

ကိုက တည်ငြိမ်စွာပင် ကတိပေးလိုက်၏။

“ခင်ခင်က ဥပုသ်နေ့တွေဆိုရင် အမြဲ ရွှေတိဂုံဘုရားတက် လား”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မုသာဝါဒကံတောင် မကျူးလွန်လို့ ဝန်ခံတာပါ”

“ကျွန်တော်ကလည်း ခင်ခင်ကို ဘာမှ နှောင့်ယှက်စရာ မရှိပါဘူး ... သိချင်လို့ မေးတာပါ”

“ဦးကို ရှင်အတွက် ကျွန်မဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် အကြောင်း သိလိုက်ရလို့ ဘာမှ မထူးခြားလာပါဘူး ... ဘာကြောင့် သိလိုသလဲဆိုတာ ကျွန်မ မမေးပါဘူး ဒါပေမဲ့ မဖြစ်သင့်တာတွေကို ရှောင်ထဲမှာ မထည့်ပါနဲ့ လို့ သတိပေးပါရစေ”

“ကျွန်တော် ရှေ့ဆက်ဘာတွေဖြစ်မလဲ ဆိုတာထက် ခင်ခင် ရှေ့ဆက် ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ သိနေနှင့်ပြီးသား”

ရင် ကျွန်တော့်ကို ခင်ခင် ဘာမှ တားလို့ရမယ် မထင်ပါ ဘူး”

“ဒီမှာ ဦးကို”

“ကို လို့ပဲ ခေါ်ပါ ... ကျွန်တော် ခင်ခင်ထက် သုံးလေး နှစ်ယောက်ပဲ အသက်ကြီးမှာပါ”

“ရှင်နာမည်က မိန်းကလေးတစ်ယောက် အလွယ်တကူ ခေါ်သင့်တဲ့ နာမည်မျိုး မဟုတ်ဘူးရှင်။ ကျွန်မ မခေါ်နိုင် ပါဘူး”

“ထားပါတော့ ... ကျွန်တော်ကရော ခင်ခင်လို့ ခေါ်တာ ... ကျေနပ်ရဲ့လား ... ကျွန်တော် သူများတွေ ခေါ်ခဲလို့ ... ဆရာမလို့ မခေါ်ချင်ဘူး။ တစ်မျိုးတော့ မထင်နဲ့နော် ... ခင်ခင် ပညာကို မလေးစားလို့ မခေါ်ချင်တာ မဟုတ်ပါ ဘူး။ ကျွန်တော် ခင်ခင် ဆိုတဲ့ နာမည်လေးကို ခေါ်ရတာ ပိုသဘောကျလို့ပါ”

ခင်သည် အာရုံတွေ တွေ့ပြားကာ ရင်ထဲမှာ တုန်တုန် ခြိတ်ခိုက် ဖြစ်နေသည်။

ခင်၏ စားပွဲပေါ်မှာ စားပွဲတင် နာရီလေးကို ကြာခဏ လှမ်းလှမ်းကြည့်မိပါရဲ့။ ခင် သူနဲ့ အခုလို စကား

ပြောခွင့်ရတဲ့ အချိန်ကို မက်မောနေသလို။ သူ ခင် အနားက မြန်ပြန်ထွက်သွားစေချင်နေတာလည်း ခင်စိတ်ဆန္ဒတစ်ခု ဖြစ်နေပြန်သတဲ့။

ခက်တော့တာပဲနော်။

ခင်လောက် တည်ငြိမ်။ ခင်လောက် စိတ်ထိန်းနဲ့

သူ မရှိ။ ခင်လောက် လောကီဘက်မှာ ခံစားမှုအာရုံ နည်းလှသူ မရှိ ဆိုတာတွေ ကိုနဲ့ကျမှ တဖြည်းဖြည်း ပျက်ပြယ်လာပြီတဲ့။

“ကျွန်တော် ခင်ခင်ကို ဥပုသ်နေ့တိုင်း ဘုရားတက်စေလော့မယ်နော်”

“ ... .. ”

“ကျွန်တော်နဲ့ ပပဝင်း ဘာကြောင့် လက်မထပ်ဖြစ်သလဲ ဆိုတာ အခု ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်း သိလာပြီ ခင်ခင် အဓိကက ကျွန်တော့်ကြောင့်ဆိုတာ အခု သိလာပြီ ခင်ခင် ဟောသမျှ အကုန်မှန်ပါတယ် ... ကျွန်တော် ကာကို ဘယ်လိုနေရာမျိုးမှာ ပြန်တွေ့မယ်ဆိုတာ။ ကျွန်တော် ပေဖေ ဒီနှစ်ထဲမှာ ဆုံးလိမ့်မယ်ဆိုတာ။ ပြီးတော့ ခင်ခင် လုံးဝမသိဘဲ ပပဝင်းဟာ ဘာစီးပွားရေးနဲ့ အောင်မြင်နေမယ်ဆိုတာ ... အဲဒါတွေက အကုန်မှန်နေတယ် ...

အခုတော့ ... နောက်ဆုံးတစ်ခုဖြစ်တဲ့ ပပဝင်းနဲ့ ကျွန်တော် လက်မထပ်ဖြစ်ဘူး ဆိုတာပါ မှန်ဖို့ များလာပြီ။

ခင်ခင် သိပ်တော်ပါတယ် ... ကျွန်တော် အခုကျမှ ပဲ ခင်ခင် ပညာကို ယုံလာခဲ့ပြီ”

ခင်သည် သူ့ကို တုံ့ပြန်စကား ပြောစရာရှားပါးနေကာ နာရီတကြည့်ကြည့် လုပ်နေလျှင် ...

“ကျွန်တော် ဝင်လာတာ ဆယ့်ငါးမိနစ် ပြည့်တော့ မပြည့်သေးပါဘူး ...

ဒါပေမဲ့ ခင်ခင်ကို မေးချင်တဲ့ တစ်ခုလည်း သိလိုက်ရပြီ။ ကျွန်တော် ပြောချင်တာတွေလည်း ပြောလိုက်ရပြီမို့ ကျွန်တော် သွားတော့မယ် ခင်ခင် ...

ခင်ခင် ကျွန်တော့်ကို ဘာပြန်ပြောဦးမလဲ”

ခင်သည် သက်မြင်းချလိုက်ကာ သူ့ကို အသေအရာ ဖြန်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ခင် ပြောသင့်တာကိုပဲ တည်ငြိမ်စွာ ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်မအိကို ဝေဒင်မေးဖို့မဟုတ်ဘဲစကားပြောရရှိသကဲ့သို့ သက် ဝင်လာခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကို ကျွန်မနဲ့ ဦးကိုကလွဲ

ရင် ဘယ်တခြားတစ်ယောက်ကိုမှ အသိမပေးပါဘူး။ ကတိပေးခဲ့ပါ။ ကျွန်မ အလုပ်လုပ်လာတဲ့ ဒီတစ်သက်မှာ အလုပ်ကိစ္စမဟုတ်ဘဲ တမင်သက်သက် စကားလာပြော ခံရတာဟာ ဒါ ပထမဦးဆုံး အကြိမ်ပါ ...

အဲဒါကို တခြားလူတွေသိရင် ကျွန်မ သိက္ခာထိခိုက် လိမ့်မယ်။ ဦးကိုလည်း ဒါ နောက်ဆုံးအကြိမ် လုပ်ဇာယံ လို့ မှတ်လိုက်ပါ ...

ကျွန်မကို စကားပြောချင်ရုံနဲ့ အခုလို ဝင်လာတွေ့ တာ မကောင်းပါဘူးရှင်။ ဦးကို ကျွန်မဘက်ကို ကိုယ်ချင် စာပြီး နားလည်ပေးပါ။”

ကိုသည် ခင်ခင်စကားကို ကြားရတော့ သူ တော် တော်လေး အားနာသွားမိ၏။

အချစ်ဆိုတာဟာ မှန်လား၊ မမှန်လား မသိ၊ မဆ ဖန်၊ မပိုင်းခြားဘဲ ဒါလုပ်မယ်ဆိုရင် လုပ်ကို လုပ်မိတတ်တာမျိုး ပါလား ...။

ဟုတ်တယ် ... တကယ်တော့ ခင်ခင်ဆီကို ဘာရည် ရွယ်ချက်မှ မရှိဘဲ မဝင်သင့်ပါဘူး။

ကို မှားသွားပြီ ခင်ရယ် ...။

“ဆောရီး ခင်။ ကျွန်တော် နောင်တရသွားပြီ။ ဟုတ်တယ် ကျွန်တော် ဒီလို မလုပ်သင့်ပါဘူး။ ခင် စိတ်ချပါ ... ကျွန် တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒီကိစ္စကို မပြောပါဘူး။ ကတိပေးပါ တယ် ... ကျွန်တော် ကတိတည်ပါ့မယ် ...”

ဒီတစ်ပတ်ရဲ့ ဥပုသ်ရက်မှာ ကိုဟာ တစ်ပတ်
ရွှေတိဂုံဘုရားကို အစောကြီး ရောက်လာသည်။

စိတ်မှန်းနဲ့ပင် ခင်ခင်ဟာ တောင်ဘက်မှန်ကန်
တက်လာတတ်သည်ဟု မျှော်လင့်ကာ တောင်ဘက်မှန်၏ ကာ
ပါကင်နေရာတွင် ကြံစောင့်နေခဲ့၏။

ခင်ခင်ကားဟု သူသိထားပြီးသော ဆလွန်းကားထေး
ရောက်မနေသေး၍ ခင်ခင် မရောက်သေးဟု သူ ထင်နေတာအမှန်
ပင်။ မနက်ခြောက်နာရီ ထိုးခါနီးမှ ခင်ခင် ကားဖြူလေး ကာ
ပါကင်နေရာသို့ ရောက်လာသည်။

ခင်သည် ကားပေါ်မှပင် ကိုကို တွေ့ထားနှင့်
ဖြစ်သည်။

သူ လာမယ်ပြောထားပြီး တကယ်လည်း ရောက်လာ
၍ ခင်ဟာ သူ့ရဲ့ ခွဲနပ်ကို အင်မတန်မှ ချီးကျူးရမလိုပင်။

ကြည့်ခမ်း... သူ ဘယ်နှုန်းနာရီတည်းကများ ကြိုရောက်
လဲ။ ခင် ဘုံရားတက်တဲ့ အချိန်ဟာ မစောလွန်း၊ နောက်မကျ
လွန်းလှပေမဲ့ ကိုကတော့ ကြိုရောက်နေရသူဖြစ်ရာ တော်တော်
ကြိုကို စောစောတည်းက ရောက်နေတာ ဖြစ်မည်။

ခင်သည် ဒီနေ့တော့ ချောကလက်ရောင် တော်တော်
ကြည့်သော (Dark chocolate) အရောင် ခင် ဝတ်နေကျ ပိတ်
တက်ဇာထူထူ အင်္ကျီနှင့် ရခိုင်ချိတ် အညိုရင့်တို့ကို ဝတ်ထားပြီး
ခင်၏ ပခုံးတင်တဘက်မှာ အဖြူဆွတ်ဆွတ် သိုးမွေးထည်ဖြစ်
သည်။

မြင်တွေ့နေကျဖြစ်၍ ခင်ရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုဟာ
အေးအေးလေးနဲ့ သေသပ်လှမြေ့ရှိလှသည်ဟု ကိုက အမှတ်
မမိသည်။

“ခင်”

ကိုက သူခေါ်နေကျ “ခင်ခင်” ကိုပင် ပြောင်း၍
“ခင်” ဟု တစ်လုံးတည်းခေါ်ကာ နှုတ်ဆက်သလို ပြီးလိုက်၏။

ခင်သည် သူ့ကို ပြီးလည်းမပြီး၊ တည်လည်းမတည်
ဘဲ မျက်နှာအမူအရာဖြင့် ကြည့်ကာ ...

“ဦးကို ဘုရားလာတာလား”

“တမင် မသိဟန်ဆောင်ပြီး မမေးပါနဲ့ဗျာ။ ခင်ကို တွေ့တော်လားစောင့်မယ်ဆိုတာ ခင် သိနင့်မှာပါ။”

“ကျွန်မနဲ့အတူ ဘုရားမတက်ရင် ကောင်းမယ်”

“ဘယ်လို”

“ဒီလိုပါ ... အတူတူတွဲပြီး မတက်ပါနဲ့ ... ရှင်ဘာသာရေးက ကြိုသွားရင်သွားနင့်ပါ။ ကျွန်မကို တစ်စုံတစ်ယောက် ဖြင်ရင် ...”

“ဪ ... ခင်က ဒါတွေ သိပ်တွေ့တတ်သေးတာပျာ”

“ကျွန်မ ပြောတာ လက်မခံရင် ကျွန်မ ဒီနေ့ ဒီဘုရားမတက်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မ ဥပုသ်ရက်တိုင်း ရွှေတိဂုံဘုရားလာ ပုတီးစိပ်တာဟာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ စိတ်အခွဲထားပြီး ရွှေတိဂုံဘုရားကိုမှရယ်မှန်းပြီး လာတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မအိမ်နီးလို့ လာတာပါ ...”

ဒီတော့ ... ရှင် ကျွန်မ ခွင့်တောင်းတာကို လက်မခံဘူးဆိုရင် ကျွန်မ ဒီနေ့မနက် ဒီဘုရားမှာ ပုတီးစိပ်အစီအစဉ်ကို ပျက်ရလိမ့်မယ် ...”

ညနေပိုင်းဖြစ်ပြန် ... တခြားဘုရားတစ်ခုခုမှာသွားပြီး ပုတီးစိပ်ရင် စိပ်ရလိမ့်မယ် ဦးကို”

“ခင်ရယ် ...”

“ရှင် လာမယ်မှန်း သိသိကြီးနဲ့ ကျွန်မ ဒီကိုရောက်လာတာဟာ ရှင်ကို တွေ့လိုတဲ့ဆန္ဒ မပါပါဘူး။ ဒီနေ့မှာ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ဆုံကိုဆုံရမယ်ဆိုရင် ဒီမှာ မဆုံရရင်တောင် တခြား တစ်နေရာရာမှာ ထပ်ဆုံရဦးမှာလို့ သိထားတာမို့ ကျွန်မ အပင်ပန်းခံပြီး အထူးတလည် ရှောင်မနေတော့တာလို့ နားလည်ထားပါ ဦးကို”

“ကောင်းပါပြီ ခင်။ ခင့်သဘောအတိုင်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားက ဆင်းရင် ခင် ကျွန်တော်နဲ့အတူတူ မနက်စာစားပါနော်။ အဲဒါတော့ ဘာမှပြဿနာမရှိပါဘူး ခင်ရယ်။ ပြီးတော့ ဝေးဝေးလံလံလည်း သွားမှာမဟုတ်ပါဘူး။”

“ဦးကိုရယ် ... ကျွန်မတို့က ...”

ခင်သည် ပြောတော့ ပြောလိုက်ချင်သားပင်။ သို့သော် မပြောရဲပြီ။

ခင် သူနဲ့ ပတ်သက်ရတော့မှ အချိန်တစ်ခုတည်း ရောက်နေပြီမို့ ခင် ကိုယ်တိုင်ကိုက သူ့ဘက်မဲတင်းနေတဲ့ ဆန္ဒတွေကို ချုပ်တည်းမရနိုင်ပြန်။

အို ... ပြစ်ချင်တာ ပြစ်တော့ကွယ်။ ငါ ကိုယ်
စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပဲ။ ဒီအချိန်မှာ ဒါပြစ်ရမယ်ဆိုရင် ပြစ်
ပြစ်မှာပဲ။ ဘာကြောင့် ဒါကို စိတ်ရှုပ်ခံနေမလဲ။ အကျိုးအကြေး
တွေက ဆက်စပ်နေကြတာလေ။

“ခင် ကျွန်တော် ရှေ့က သွားနှင့်ပြီနော် ... ခင်လက်ထဲ
ပန်းစည်းကို ကျွန်တော် ကိုင်ပေးခွင့် ရမလားဟင်”

“အို ... နေပါစေ”

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော် သွားပြီ ခင်”

ခင်သည် သွက်လက်သော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် ခင်
တော်တော်လှမ်းလှမ်းမှ တက်သွားနှင့်သည်။ ကို၏ ကျောပြင်
ငေးကာ ငေးကာ တက်လာခဲ့လျှင် ခါတိုင်း ခပ်မောမော
တက်ရတဲ့ လှေကားထစ်တွေဟာ အခုတော့ မောမှန်းတော
မသိဘဲ (သတိမရဘဲ) တက်ခဲ့မိတယ်တဲ့လေ။

သူဟာ ရုပ်လက်တို့ အစင်းကြားလေးတွေကို
ဝတ်တတ်ပြီး ဂျင်းပင်နံ၊ စတိုင်ပင်ပင်နံတွေကိုသာ အဝတ်များ
အခုတော့ ဘုရားလာလို့ပဲ ထင်ပါရဲ့။ သူ ပုဆိုးဝတ်ထားပြန်တာ

အို ... သူက ဘာပဲဝတ်ဝတ် သူနဲ့လိုက်ဖက်
အမြဲတစေ ကြည့်ကောင်းနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။

ခင်လို အလှအပ သိပ်မရှိ။ ပြင်လည်းမပြင်ဆင်။
ဆင်ခြယ်သဖို့လည်း စိတ်ပင်မကူးသော မိန်းကလေးတစ်
ယောက်။

ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ လက်ခံခြင်း လက်မခံခြင်းကို
ပြင်းပွားနေကြတဲ့ ဗေဒင်၊ လက္ခဏာ၊ အကြားအမြင်ဆိုတဲ့
ဥပမာကိုမှ လေ့လာလိုက်စားပြီး အသုံးချနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်
ယောက် ...။ အဲဒီလို လူမျိုးကို သူ ဘာကြောင့်များ ထူးထူးခြား
ခြား စိတ်ဝင်စားချင်ရသလဲကွယ် ...။

ဘုရားရင်ပြင်ပေါ် ရောက်လျှင်လည်း ကိုသည်
ဘယ်သွားမည်ကိုသာ တစ်ချက် တစ်ချက် စောင့်ကြည့်ကာ
လူထုသွားပါသည်။

ခင်က ခင်မွေးနံ့ထောင့်ရောက်လျှင် ဘုရားဆင်းတဲ့
အောက်ကို ရေသပ္ပာယ် ပန်းကပ် စသည်တို့ ပြုလုပ်ပြီးမှ တန်ဆောင်း
အိမ်ထဲဝင်၍ အေးအေးဆေးဆေး ဘုရားရှိခိုးတော့သည်။

ပြီးလျှင် ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်၍ တစ်ချက်မှပင် မလှုပ်
ပုတီးစိပ်နေသည်မှာ တော်တော်ကြီးကို ကြာသည်ဟု ကို
ဆင်နေမိသည်။

ကိုကတော့ နေ့စဉ်တောင် ဘုရားမှန်မှန် ရှိခိုးဖြစ်သူ
တော်သလို ... ဘုရားတက်လျှင်လည်း ဦးချကန်တော့လို့ကလွဲ

လျှင် ဘုရားရှိခိုးပင် မဆိုဖြစ်သူဖြစ်ရာ ခင် ပုတီးစိပ်ချိန် ထဲမှာရိယုဟာ သူ့အတွက် ပျင်းရိစရာ ကောင်းလောက်အောင် ကြာမြင့်နေတော့လေသည်။

ခင် ခြေထောက်မညောင်းဘူးလား။ ခြေထောက် မကျဉ်လာဘူးလား ...။ အေးလေ ခင်က သူများနဲ့မှ မတူတာ ဒါဟာ သူ့အမြဲပြုနေကျ ဝတ္တရားတစ်ခု ဖြစ်နေတော့လည်း ကျွန် သားရနေပြီ ထင်ပါရဲ့။

ခင် ပုတီးစိပ်ပြီးသောအခါ နံနက် ခုနစ်နာရီခွဲ ရှိနေပြီ။

ခင်သည် ဇွဲရှိရှိ ... သို့သော် ပျင်းရိစွာ ထိုင်နေ နေဟန်ရှိသော ကိုကို မြင်လျှင် ပုဆစ်တုပ် ထိုင်နေရာမှ ဖြည်း ညင်းစွာ ထရပ်လိုက်သည်။

ခင် တော်တော်နဲ့ လျှောက်မလာနိုင်ဘဲ ကြာမြင့် နေရုံနဲ့ ရပ်နေတော့ ကိုသည် ခိုးရိမ်စွာဖြင့် ခင့်အနားကို ရောက်လာ ခဲ့၏။

“ခင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခြေထောက် ကျဉ်နေလို့ပါ”

“ဒါဆိုလည်း ဖြည်းဖြည်း ထရောပေါ့ ... အခုရော ဘာ လို့နေလဲ”

“သက်သာလာပါပြီ ... ဒါ ဘာမှ ခိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး လေ။ ဖြစ်နေကျ အခြေအနေ တစ်ခုပါပဲ”

“ခင် ... အဆင်းကျရင်ရော ကျွန်တော် ရှေ့က ကြိုဆင်းရ မှာလားဟင်”

“ဆင်းပါ ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ လာမေးနေရသေးတာလဲ။ အတက်တုန်းကတောင် အတူမတက်တာ အဆင်းလည်း အတူမဆင်းပါဘူး”

“ခင်က မနက်စာတော့ ကျွန်တော်နဲ့ အတူစားမယ်မဟုတ် လား”

“ကျွန်မ အစားရွေးတယ်နော်”

“ရပါတယ်”

“အစားရွေးတယ်လို့ ပြောတာဟာ အစားချေးများတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မက သက်သတ်လွတ်ပဲ စားတာကို ပြောတာ”

“ဪ ... ဒါဆိုလည်း သက်သတ်လွတ်ပဲ စားကြတာပေါ့ ခင်ရယ်။ ဘာမှ အခက်အခဲ မရှိပါဘူး”

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ရှင်ဆင်းနှင့်တော့လေ။ ကျွန်မ နောက်က ဖြည်းဖြည်းပဲ ဆင်းလာခဲ့တော့မယ်”

“ခြေထောက် ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“ရပြီ ... သက်သာသွားပြီ”

“ဒါဆို ကျွန်တော် သွားပြီ ခင်”

ခင်သည် ဒီတစ်ခါလည်း သူ့ကျောပြင်ကျယ်ကို
ငေးကာ ငေးကာနှင့်ဖို့ ဘယ်လိုခြေလှမ်းတွေနဲ့ ဆင်းလာမိမှန်း
မသိတော့။

ခင်မှာကော်ဖီသောက်ရန်အတွက်တောင် မီးဖိုကြည့်

ပြီး ဦးနှောက်ခြောက်နေသည်။

ခင် တစ်ခါမှ ဒီလိုဆိုင်တွေမှာ အချိန်မှ မဖြုန်းဘူး
တာ။ ခင် ဘယ်လိုကော်ဖီ သောက်ရမှန်းပင် မသိ။ ခင် သိသည်
က နက်(စ်)ကော်ဖီ၊ ကော်ဖီမစ်နှင့် ရိုးရိုးကော်ဖီမှုန့်များနဲ့ ဖျော်
သော ကော်ဖီများသာ။

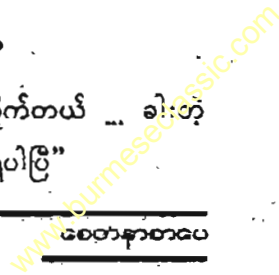
ဘုရားရေ ... လောကကြီးထဲမှာ ဒီလို အမျိုးအမည်
များပြားတဲ့ ကော်ဖီတွေလည်း ရှိသေးသတဲ့လား။

“ခင် ဘာမှာမလဲ”

“ကော်ဖီ အမျိုးအစားတွေက များလိုက်တာနော် ... ကျွန်မ
ဘာတစ်ခုမှ မသိဘူး”

“ဒါဆို ကျွန်တော် မှာပေးရမလား”

“မှာလိုက်ပါ ... ခင်က ခါးတာကြိုက်တယ် ... ခါးတဲ့
အရသာ ပိုပြင်းတဲ့ ကော်ဖီဆိုရင် ရပါပြီ”

ကိုက သူ့ဘာသာပဲ ရွေးချယ်မှာလိုက်၏။

“သက်သတ်လွတ်ကတော့ အာလူးဆင်းဒဝစ်ရှိုက်တယ် ခင်။ စားမလား။”

“ကောင်းပါတယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ သက်သတ်လွတ် မစားနိုင်ဘူးဗျာ။ အဲဒါကြောင့် ဟမ်ဘာဂါဖြစ်ဖြစ် မှာမှဖြစ်မယ် ... ခင်ရှေ့မှာ စားလို့ဖြစ်ရဲ့လား။”

“အို ... ရပါတယ် ... ကျွန်မ သက်သတ်လွတ် စားတာနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး။ အိမ်မှာဆို ညနေစာဆိုရင် မိဘတွေ မောင်နှမတွေနဲ့ တစ်ဝိုင်းတည်း စားဖြစ်တာပဲ ... သူတို့က သက်သတ်မလွတ်ကြပါဘူး။ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း လွတ်တာလေ”

“ဘယ်အချိန်တည်းက သက်သတ်လွတ် စားလာတာလဲ”

“မကြာသေးဘူး ... ဒီနှစ်ပေါ့ ... ဒီနှစ်မွေးနေ့ကျမှ အမိဋ္ဌာန် ပြုလိုက်တာ။ အဲဒီ မတိုင်ခင်ကတော့ စားပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ရှောင်တဲ့အသားက များနေတော့ မထူးပါဘူးဆို ပြီး အသားလုံးဝ မစားတော့တာပါ။”

“ဒီအလုပ်ကို လုပ်နေလို့ အသားရှောင်တာလား ခင်”

“မဟုတ်ဘူး ... ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်ကိုက အသားကြီး ငါးကြီး မစားတာ။ ငယ်ငယ်တည်းကပေါ့ စားကို မစားဘူး။ ကျွန်မက ငယ်ငယ်တည်းက ပိန်လွန်းတော့ မိဘတွေက စားစေချင်လို့ အတင်းကျွေးရင်တောင် အန်ထွက်တော့တာလေ ... အဲဒီလိုမျိုး ဖြစ်ဖြစ်နေတာပါ။ ... ဒါနဲ့ပဲ မစားတော့ပါဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ် ... အမြဲတမ်း သတ္တဝါအကုန်လုံးကို မေတ္တာပို့နေတဲ့သူက သူတို့ အသက်ကိုလည်း စားမနေသင့်တော့ဘူးလို့လည်း ထင်လာခဲ့တယ် ...

လူတွေက ပြောကြမယ် ... ကိုယ်တစ်ယောက်မစားတာနဲ့ သတ္တဝါတွေ အကုန် ချမ်းသာမှာမှ မဟုတ်တာလို့လေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အဲဒီ အကြောင်းအရာကို ဘယ်တော့မှ အငြင်းမပွားလိုပါဘူး။ ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်နဲ့ကိုယ်၊ ကိုယ့်ခံယူချက်နဲ့ကိုယ် ရပ်တည်နေကြတယ် ဆိုတာကို နားလည်ထားပါတယ်”

ယခုလို စကားတွေ ပြောလာတော့လည်း ကိုနှင့် ခင်ကြားတွင် မရင်းနှီးမှု၊ သူစိမ်းဆန်မှုများ ရှိမနေတော့ဘဲ သူတို့ဟာ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ဆက်နွယ်ရင်းနှီးလာကြသူများလို့ပဲ ခံစားလာရသတဲ့။

“ခင် အကြောင်းတွေတော့ တော်တော်များများ သိပြီးသားပါ။ ခင်က ငယ်ငယ်တည်းက စိတ်စွမ်းအင် ရနေသလို ဖြစ်နေခဲ့တာဆို”

ခင်က မဖြေပါ။ တည်ငြိမ်စွာ ပြုံးနေခဲ့၏။

“ခင်ကို သင်ပြပေးတဲ့ ဆရာကောင်းရှိလို့ ခင် ဒီလိုပညာ တွေတတ်လာခဲ့တယ်လို့ပဲ ဝန်ခံချင်တယ်”

ခင်သည် မရည်ရွယ်ပါဘဲ သူမကိုယ်သူမ “ခင်” ဟု နာမ်စားပြောင်း သုံးမိပြီးမှ ရုတ်တရက် သတိရသွားကာ နောင်တ ရသွားသည်။

သူ့အပေါ် ဒီလောက် မနွဲ့လိုက်သင့်သေးဘူး ခင်ခင် ရယ် ...။

သို့သော် ကိုကတော့ ခင်၏ အမူအရာပြောင်းလဲခြင်းတွေကို သတိမထားမိ။

သူကား ခင်က သူမကိုယ်သူမ “ခင်” ဟု သုံးနှုန်းလိုက်တာလေးကို တိတ်တဆိတ် သဘောကျနေတာတည်း။

“တစ်နေ့ကျရင် ခင်ဆီမှာ ကျွန်တော် လက္ခဏာလာကြည့်ချင်တယ် ... ကျွန်တော်က ... အဲ ... အမှန်အတိုင်းဝန်ရရင်လေ ... ဝေဒင်တွေ အကြားအမြင်တွေထက် လက္ခဏာ

ကို ပိုစိတ်ဝင်စားတယ် ... လက္ခဏာဆိုတာက ကိုယ့်လက်ဖဝါးပေါ်မှာ တကယ်ပေါ်နေတဲ့ အကြောင်းအရာတွေလေ”

“ကျွန်မဆီ စကားပြောဖို့သက်သက် မလာဘူးဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ”

“ခုကလို့ ခင်လို့ပဲ သုံးလိုက်ပါလား ခင်ရယ် ... ကျွန်တော်တို့ချင်း အဲဒီလောက်တော့ မစိမ်းပါဘူးနော်”

“ကျွန်မ မှားသွားတာ”

“ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ် ... တကယ်ဆို သူစိမ်းဆန်ဆန်ပဲ နေသင့်တယ်”

“ခင်က ကျွန်တော်နဲ့ ခင်အကြောင်းကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ သိနေပြီးသားဆိုရင် စိတ်ပင်ပန်းခံပြီးတော့ နောင်တရမနေပါနဲ့လား ခင်ရယ်”

ကို ပြောလိုက်သော စကားတစ်ခွန်းက ခင်စိတ်သဘာဝကို တိုက်ရိုက်လာမှန်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ကိုလည်း ခင်စိတ်ထဲက အရုပ်အထွေး၊ တွေဝေမှု၊ ရာမူတွေကို ရိပ်မိနေလောက်ပြီနော်။

“တစ်နေ့ကျရင် ခင် ကျွန်တော့်ကို ဘာတွေဆိုတာ ပြော ပြန်မယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ”

ခင်သည် ဘာစကားမှ ပြောစရာမရှိတော့သလိုဘဲ ပြန်၍ တိတ်ဆိတ်သွားလျက် Espresso (အက်စ်ပရက်စ်ဆို) အမည်ရှိ ကော်ဖီခါးခါးကိုသာ တစ်ငုံချင်း သောက်နေမိခဲ့သည်။

နောက်တော့လည်း ခင်၏ အားရက်ဖြစ်သော ဥပုသ် နေ့များဟာ ခင်တို့နှစ်ဦး ဆုံတွေ့ဖြစ်ကြသည့် နေ့ရက်များ ဖြစ် သာခဲ့ပြန်သည်။

ခင်က ချိန်းဆိုသည် မဟုတ်သော်လည်း ကိုက ထမင်တကာ လာစောင့်နေရာ ခင် ဘုရားမှာ ပုတီးစိပ်တိုင်း ထိုက အမြဲစောင့်ပေးသလို ဖြစ်နေသည်။

ဘုရားပေါ် အတူတွဲတက်၊ အတူတွဲဆင်းခြင်းမျိုး ခင်က ခွင့်မပြုပေမဲ့ ဘုရားအဆင်းမှာ မနက်စာ ကော်ဖီနဲ့မှ အတူစားကြဖို့တော့ ခင်က ခွင့်ပြုပြန်သည်။

နောက် ... ကိုက တစ်ဆင့်တက်လာကာ ...

“ခင် ဒီနေ့ ဘယ်သွားမလဲ”

ဆိုတာမျိုး ...။

“ခင် ဒီနေ့ ဘာသွားဝယ်စရာရှိသေးလဲ”

ဆိုတာမျိုးတွေ မေးတတ်လာပြီး ... ခင်နဲ့ ထပ်ဆ

ခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားလေသည်။

ခင်ဟာ ဘယ်တော့မှ မုသားမပြောပါဘူးဟု ခံယူထားလေရာ ခင်က သွားစံရာရှိတယ်ဖြင့် ရှိတယ်၊ မရှိဘူးဖြစ်မရှိဘူး ပြန်ဖြေပါသည်။

“ခင် သွားမဲ့နေရာကိုရော ကျွန်တော် လိုက်ချင်ရင် ရလား”

“အဲဒါလည်း ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ ဦးကို”

“ဈေးအတူတူ တွဲသွားတာဟာ ဘာမှ ပြဿနာမရှိပါဘူး ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့က လူမြင်သူမြင် သွားတာပဲ ဈေးအတူတူ သွားတိုင်း တစ်မျိုးထင်စရာ ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ခင်နဲ့က မဖြစ်ဘူးလေ။ ပြီးတော့ ... ရှင့်နဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိတယ် ... ဦးခင်တို့ ရှေ့ဆက်မတိုးကြရင် ကောင်းမယ်”

... ခင်သည် ကိုဟာ ခင်ဆီက ဘာကိုလိုချင်သလဲ ဆိုတာကို သိသလို ... ကိုကလည်း သူ ဘာကြောင့် ခင်အနား တစ်ခဲခဲဝဲ ရှိသည်ကို နှုတ်မှ ဖွင့်မပြောဘဲ အမူအရာများစွာဖြင့် ငြိမနေလေသည်။

ခင်ဟာ သိလည်းသိရက်နဲ့ ဒါကို မရှောင်နိုင်သလို ကိုကလည်း ခင်ရဲ့ သူ့အပေါ် လိုက်လျောစွာ ဆက်ဆံတတ်လာခြင်းအပေါ် ကြည်နူးစိတ်ဖြင့် တမက်မောမော ရှိနေမိသည်။

“ခင်ရယ် ... ကျွန်တော်တို့ ဒီအတိုင်းနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးနော်။ ခင်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ဖွင့်ပြောမှ ဖြစ်တော့မယ်ဗျာ ... ကျွန်တော် ဒီပုံစံအတိုင်းကြီး ခပ်ကြာကြာ ဟန်ဆောင်မနေနိုင်ဘူး”

ဟူ၍ ကိုဟာ ဆုံတွေ့ကြပြီး သိပ်မကြာလှတဲ့ တစ်နှစ်မှာ ပြောလာပါသည်။

ခင်သည် ဒီလိုအခြေအနေမျိုးထဲမှာ ရောက်လာရ ခင်မည်လို့ မျှော်လင့်ထားသလို (တစ်နည်း) သိလည်း သိနှင့်သလို ဖြစ်လေရာ ဒီစကားကို ကြားလိုက်ရတော့ အမှန်တကယ်ဆို ခင် မတုန်လှုပ်သင့်။ ရင်မခုန်သင့်။ မယစ်မူးသင့်မှန်း သိသိကြီး ခင်က ...။

“ကျွန်တော် ပပဝင်းကိုချစ်လို့ စေ့စပ်ဖို့ လက်ခံခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး ...

အဲဒီ အချိန်ကာလတုန်းက ကျွန်တော် ဘယ်မိန်းမလေးကိုမှ သေသေချာချာ ချစ်သွားတာ မရှိသေးလို့ ဖေဖေလည်း အိပ်ရာထဲ လဲနေချိန်မှာ စိတ်ချမ်းသာနေလို့ ... ဖေဖေ ဖြစ်စေချင်တာကို ခေါင်းညိတ်လိုက်တာ ခင် ...

တကယ့် တကယ်တော့ ကျွန်တော် ခုမှသိပြီ ကျွန်တော် ခင်ကိုပဲ ချစ်တယ် ... မြတ်နိုးတယ် ... ခင်

ခင်ကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်လာနိုင်တော့မယ် မထင်ပါဘူး။”

ကိုက ရင်ထဲမှာရှိသော စကားတွေကို စွတ်ရွတ်ပြောနေသည်။

ခင်ကလည်း တွေ့တွေ့ငေးငေး နားထောင်နေသည်။

“ကျွန်တော် မညာပါဘူး။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်တော် ရည်းစားတွေလည်း ထားဖူးပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ချောတာ လှတာမှလည်း သဘောတရား ရွေးချယ်တတ်တဲ့လူပါ ...

ဒါပေမဲ့ ... ခင်နဲ့ကျတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး။ သူ့အလိုလို ချစ်သွားတာပါ ... ခင်ကိုတော့ ဟိုးအရင် တည်းက ချစ်နေနှင့်သလို ချစ်တဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ ချစ်တာလေ ... အရမ်း နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ချစ်တယ် ...

ခင်ကို သစ္စာရှိရှိနဲ့ တစ်သက်လုံး လက်တွဲသွားဖို့ အထိ ဆုံးဖြတ်ထားတယ် ... ခင် ဘာသာ ဘာပဲလုပ်လုပ် ကျွန်တော် မဝေဖန်၊ မရွတ်ချပါဘူး ခင်။ ကျွန်တော်နဲ့ လက်တွဲရလို့ ခင် လုပ်ချင်တာတွေ ပိတ်ပင်ခံရတာမျိုး မဖြစ်စေရပါဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်”

ဪ ... ကိုရယ် ...။ ခင် ဘာဖြေမလဲ ဆိုတာ ထောင် မမေးဘဲ ရှင်ဖြစ်ချင်တာကိုပဲ ပြောနေတော့တာပါပဲ

“ခင်ကတော့ ပြန်ငြင်းရလိမ့်မယ် ဦးကို။ ခင် ဦးကိုပဲဖြစ်ဖြစ် တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မတွဲပါဘူး ... ခင် အိမ်ထောင်ပြုဖြစ်မယ် မထင်ဘူး။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခင် မပြောချင်ဘူး ဦးကို”

“ဘာလဲ ... ခင်က ရှေ့ဘာဖြစ်မယ် ... ညာဖြစ်မယ် ... ပြီး ကြိုတွက်ထားလို့ အဲဒီလို ပြောတာလား”

“... ..”

“ခင်ပညာကိုတော့ မစော်ကားပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေက တကယ်တော့ စိတ်ကူးယဉ် ရုပ်ရှင်ကားတွေထဲက လိုပါပဲ ခင် ... ဗေဒင်၊ အကြားအမြင်တွေက မှန်တိုင်းသာ လူတွေ လိုက်လုပ်နေကြရင် လူတွေက မကောင်းတာတွေ မဖြစ်ကြတော့ဘဲ ကောင်းတာတွေပဲ ရှေးဖြစ်တုန်းက ပေါ့”

“ခင် အဲဒီအကြောင်းအရာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူနဲ့ အငြင်းမပွားချင်ပါဘူး။ လူတိုင်း လူတိုင်းက ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်နဲ့ကိုယ် ရပ်တည်နေကြတာလေ”

“ဒါဖြင့် ... ကျွန်တော် တစ်ခုမေးမယ် ခင် ... ခင် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ချစ်နိုင်လား ... ထားပါ ... လက်ထပ်ထပ် မထပ်ထပ်ပေါ့၊ ခင် စိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့အတိုင်း ဖြေလိုက်လား ... ကျွန်တော် ကြားချင်တယ်”

ခင်သည် ကို၏ မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ မျက်ရည်ဝဲသော မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများဖြင့် ပြန်ကြည့်နေတော့သည်။

ထိုသောအခါ ကိုသည် ခင်နလုံးသားကို မြင်ကာ ခင် မဖြေချင်တာကို အတင်းအကျပ် မမေးတော့ဖို့ ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်ဖြစ်သွားပါသည်။

အချစ်ဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဖွင့်ပြောမှ ချစ်သူဖြစ်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ရယ် ...။

ခင် ရင်ထဲမှာ ကျွန်တော် ရှိတယ်ဆိုတာ သိရရင် ကျေနပ်ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

တစ်နေ့ကျတော့ ကိုဟာ ခင် အလုပ်ခန်းကို ရောက်လာသည်။

“ကျွန်တော် လက္ခဏာကြည့်ဖို့ လာတာပါ ခင်”

ဟူ၍ ကိုက ခရီးရောက်မဆိုက်ဟန်ဖြင့် ခုံမှာထိုင်လည်းထိုင်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“ဒါဆို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်လုံး ဖြန့်ပြီး စားပွဲပေါ် တင်လိုက်ပါ။”

ခင်သည် လက္ခဏာကြည့်ဖို့ အတွက်တော့ ဒီဂရီမျက်မှန် ခပ်ပါးပါးကို သုံးပါသည်။

ကိုက ခင် မျက်မှန်တပ်လိုက်တော့ သေသေချာချာ လိုက်ကြည့်နေသည်။

“ခင်က မျက်မှန်နဲ့ဆိုတော့ အခုမှ ဆရာမကြီးပုံ ဖြစ်သွားတယ် ... ဒါပေမဲ့ မျက်မှန်တပ်လိုက်တော့ ခင် ပိုပြီး ကျက်သရေရှိသွားတယ်”

“ဦးကို ... ခင်ဆီလာတာ လက္ခဏာကြည့်ဖို့ဆိုရင် အချိန်မဖြုန်းပါနဲ့။”

“ဆောရီး ... ဆောရီး။”

ခင်သည် ကို၏ လက်ဖဝါးများကို မကိုင်ပါ။ ကာလံပင်နံကလေးဖြင့်သာ ဟိုထောက် ဒီထောက် ကြည့်သည်။

“ရှင်က ဒီမှာတွေ့လား ... ဒါ ဆော်လမွန် လက်စွပ်လို့ခေါ်တဲ့ အပိုက်လေးပါနေတဲ့အတွက် ဘယ်တော့မဆိုပေါ့ ကံကောင်းနေတတ်တယ် ...

ကံလမ်းကြောင်းကတော့ အယ်နေရာမှ အဖြတ်အတောက် မရှိဘဲ အပေါ်ထိ ထိုးတက်နေတာမို့ အရွယ်သုံးပါးစလုံးမှာ ကံဇာတာ မည့်ဘူး ... ပြီးတော့ ... ဂြိုဟ်ခုံတွေ အကုန်မို့မောက်ပြီး အားကောင်းနေတာ ... ဒါတွေ ဒါတွေပေါ့ ... ဖောင်းတက်နေတာလေ”

ခင်က ဆက်စဉ်ကပြောလည်းပြော ကိုကိုလည်း ပြောသမျှတိုင်းအတွက် ရှင်းပြကာ ပြောဆိုနေပါသည်။

ကိုသည် သိပ်စိတ်အံဝင်စားကြီး မဟုတ်ပေမဲ့ လက္ခဏာဆိုတာကတော့ ကိုယ့်လက်ပေါ်မှာရှိတဲ့ အရေးအကြောင်း

တွေမို့ နည်းနည်းလေးတော့ ယုံပါသည်။ သို့သော် ... ခင်၏ မယုံတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။ သူကိုယ်တိုင်ကိုက ဒါမျိုးလေး သိပ်စိတ်အစွဲမထားတတ်၍ပင်။

“ဒီလိုနေရာလေးတွေမှာ ရှုပ်ထွေးနေတာဟာ မကောင်းဘူး။ သိပ်ထွေးတဲ့ သဘောပဲ။ အတွေးခေါင်တာမျိုးလေး ဘာမဟုတ်တာလေးကို ခေါင်းရှုပ်ခံတာမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ သဘောရှိတယ် ... ဒါက ပညာရေး လမ်းကြောင်းပါ။ တစ်နည်း ဦးနှောက်လမ်းကျောင်းပေါ့ ... ပြတ်တောက်နေတာ မရှိတဲ့အတွက် ပညာသင်ရာမှာ ဆုံးခန်းတိုင်ပါတယ်။ ဒါက ... အာယုလမ်းကြောင်း ...”

ခင်သည် ကို၏ လက်တစ်နေရာမှ အရေးအကြောင်းကို ဆောလ်ပင်န့်ဖြင့် တစ်ချက်ထောက်လိုက်ပြီးလျှင် တွေ့စေသွားတော့သည်။

အို ... ဒါက ...။

ခင်သည် ကို၏ အသက်လမ်းကြောင်း တစ်နေရာတွင် ကန့်လန့်ဖြတ်နေသော အစင်းနှစ်ခုကို တွေ့လျှင် ထိတ်လန့်သွားခဲ့သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်”

ကိုက ခင်၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကိုကြည့်ပြီး မေးလိုက်လျှင် ခင် မဖြေချင်ဘဲ နေလိုမရတော့ပြန်။

ခင် ညာမပြောချင်ဘူး။ အမှန်ကို အမှန်ပဲ ပြောရလိမ့်မယ်။

“ဦးကို အာယုလမ်းကြောင်းဟာ အောက်ထိ ရှည်နေပေမဲ့ ဒီမှာတွေ့လား ... ဒီအသက်အပိုင်းအခြားလောက်မှာ သိပ်ကိုထင်ရှားတဲ့ ကန့်လန့်ဖြတ်လေး နှစ်ခုက ဖြတ်ထားတယ် ...”

အသက်အရွယ် အပိုင်းအခြားအရဆိုရင် သက်လတ်ပိုင်း ဖြစ်နေတာ”

“အခု အရွယ်မျိုးပေါ့”

“အသက် သုံးဆယ်ကျော်ပိုင်းက လေးဆယ်အထိ”

“အဲဒီမှာ ဘာဖြစ်မှာလဲ”

“အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်ရဇာယ်”

“ဪ ...”

“တစ်ခုခုကြောင့် အသက်ကို ထိခိုက်လိမ့်မယ် ... သတိထားပါ ဦးကို ...”

အဲဒီ အသက်အန္တရာယ်က လွတ်ရင်လည်း အသက်ကို ထိခိုက်လိမ့်မယ် ...

ကျန်းမာရေးကြောင့်လား၊ Accident တစ်ခုခုကြောင့်လား ဆိုတာတော့ ခင် မပြောနိုင်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်က ဘာကို သတိထားရမှာလဲ ခင်”

“ကျန်းမာရေးနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဘာလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ဂရုစိုက်ပါ ...

အသွားအလာမှာလည်း သတိနဲ့ ဆင်ခြင်ပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် တစ်နေ့မှာ ငါးမိနစ်ရရ၊ ဆယ်မိနစ်ရရ တရားထိုင်ပါလို့ တိုက်တွန်းချင်တယ်”

“အဲဒီလိုလုပ်ရင် ကျွန်တော်က သေရမဲ့လမ်းက လွတ်မယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ခင်က အသေအချာကြီးပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအချိန် ဒီအသက်မှာ သေရမယ်ဆိုရင် သေကိုသေမှာပါပဲ ... အဲဒါ အမှန်အတိုင်းပြောတာ။ ဒါပေမဲ့ ဦးကိုရဲ့ အသက်လမ်းကြောင်းက အပြတ်ကြီးမှ မဟုတ်ဘဲ နောက်ထပ် ဆက်နေတာတွေလည်း တွေ့တော့လေ ... ဘုရားတရားလုပ်ကြည့်ရင်တော့ ကောင်းရင် ပြန်ကောင်းလာလိမ့်မယ်လို့ ထင်မြင်တာပါ ... အတပ်ကြီးတော့ မပြောပါဘူး ...

ဒါပေမဲ့ သေရမယ်လို့လည်း အတိအကျကြီးပြော

တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနေရာလေးမှာရှိတဲ့ အဖြစ်က သိပ် ကိုထင်ရှားနေတဲ့အတွက် သတိထားနိုင်ဖို့ ပြောတာပါ”
ကိုသည် သူ့ညာလက်ဖဝါးကို သူ့ဘာသာ ပြန်ကြည့်ကာ မျက်ခုံးပင့်နေသည်။

“ကျန်တာတွေ ဘာဟောစရာ ကျန်သေးလဲ ခင်”

“ကျန်တာကတော့ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး ပြောစရာမရှိပါဘူး။ ခင် တော်တော်များများ ပြောပြီးနေပါပြီ။ ဦးကိုက ဘယ်နေရာ ဘယ်အကွက်ကို သိချင်လည်းပဲ ပြောပါ ... ခင် ဖြေပါ့မယ်”

“ဒါက ဘာလဲ ခင်”

“ဪ ... အဲဒါက နိုင်ငံရပ်ခြားကို မကြာခဏ သွားရတဲ့ လမ်းကြောင်းပါ ... ဒါပေမဲ့ အပြီးနေထိုင်ဖို့အထိ မဟုတ်ဘဲ ခဏသွားတာမျိုးပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီကိစ္စနဲ့တော့ သုံးခေါက်လောက် ထွက်ဖူးတယ်”

“နောက် ဘာသိချင်သေးလဲ”

“နောက် ... အင်း ... ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်ရမှာလားပေါ့ ... အဲဒီလမ်းကြောင်းမျိုး ပါ၊မပါ သိချင်လား”

ခင်က လျှို့ဝှက်စွာပင် ပြုံးလိုက်၏။ ခင်ကို တမင်
အဖြေလာမေးနေသလား ကိုရယ်။

“ခင် ဘယ်တော့မှ မုသားပြောတာ မဟုတ်လို့ အမှန်
အတိုင်း ပြောရရင် ဦးကိုဆီမှာ အဲဒီလို အမှတ်အသားလေး
မပါပါဘူး။”

ကိုသည် အဲဒီစကားအတွက် မည်သို့မျှ ထိခိုက်ဖက်
မပြတ် ပြုံးရုံပြုံးနေခဲ့သည်။ ထိုနေ့က ကို လာခဲ့သည့်အတွက်
တစ်နည်း ကိုရဲ့ လက္ခဏာကို ခင် မြင်ခွင့်ရသည့်အတွက် ခင်သည်
မျက်လုံးထဲတွင် ဓာတ်ပုံရိုက်ယူထားသလို အသေမှတ်ကာ ညဘက်
ညဘက်တွေမှာ ခင်အတွက် အလုပ်ပိုလာရသည်။

ခင်ဟာ တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးသော သူတစ်ပါးလက္ခဏာ
ကို အာရုံပြုပြီး မေတ္တာပို့သော အလုပ်ကို လုပ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားထား
သည်။

ခင်သည် ကိုရဲ့ အသက်လမ်းကြောင်းပေါ်က အဖျက်
နှစ်ခုကို မျက်စိထဲ စွဲမြဲနေအောင် မြင်ပေးရင်က အဲဒါဟာ အာ
ကြောင့် ဖြစ်နိုင်မလဲ ဆိုတာကို ကြိုးစားရှာဖွေဆဲပင်။

မနက်အစောကြီး တစ်ရက်တွင် ခင်သည် ဘုရား
ဆက်ပြုပြီးနောက် သူမ၏ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာကာ ပြတင်းပေါက်
ရှင်း ခြံထဲကို ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ခင် ရုတ်တရက်မှာ တစ်စုံ
တစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသလို ခံစားရသည်။

“ဆရာမကြီး”

ခင် ဝမ်းသာအားရ (သို့သော်) ဇေဝဇေဝဖြင့် လှမ်း
မြင်လိုက်ပေမဲ့ ခင်အသံက ခပ်တိုးတိုးလေး ဖြစ်နေသည်။

“အို ... မဟုတ်ဘူးလေ ... ဆရာမကြီးက ဒီအချိန် ဒီနေ
ရာမှာ မရှိတော့ဘူး ... တပည့်တော်မဆီ လာရမဲ့ အချိန်
မဟုတ်တော့ဘူး။”

ခင်က ဆက်ပြောနေခဲ့ပြန်သည်။ ခင်၏ သီလရှင်
ဆရာမကြီးကတော့ ခင်ဆီ မလာပါ။ ခင် ပြတင်းပေါက်နားမှာ
သော ယုနေပင်နားတွင် ရပ်လျက် ခင်ကို ကြည့်နေကျ ဟာရ

ကာအပြည့်ပါသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့်ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းရေးကာ ...

“ဒကာမလေးကို သတိပေးစရာရှိလို့ လာခဲ့တာပါ ခဏတဖြုတ်ပါကွယ်”

ဟု ပြောသော အသံမှာ အင်မတန်မှ အေးချမ်းထိခတ်လှသည်။

“ဘာများလဲ ဆရာမကြီး”

“ဒကာမလေးမှာ နောက်ပိုင်းပြဿနာ ကြီးကြီးမားမားတွေ ရှိတော့မှာမို့ သတိနဲ့ ဆင်ခြင်ဖို့ ပြောချင်တယ်။ နှလုံးသားရေးရာကို မတားမြစ်လိုပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ ဒကာမလေးကိုယ်တိုင်လည်း သိနေပြီးသား ဖြစ်မှာပါ ... ဘာတွေဆင်ခြင်မယ်ဆိုတာ သိနေရင် ရှောင်လိုက်ပါလား။

ရှောင်လိုက်ရင် ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ငြိမ်းချမ်းရတယ်မယ်”

“တပည့်တော် ရှောင်ချင်ပါတယ် ... ရှောင်မယ်ကြိုတင်ရှောင်လို့မရ ဖြစ်နေခဲ့တာပါ ... တပည့်တော် တရားဘာလောက်ထိုင်ထိုင် စိတ်ကို ငြိမ်သက်ပြီး ခံစားမှုနောက်မလိုက်နိုင်အောင်တော့ ကျင့်ကြံလို့ မရဘူး ဖြစ်နေပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ပုထုဇော်ပဲကွယ် ... ဘယ်ရှောင်နိုင်ပါ့မလဲ ... ဒါကို အပြစ်မပြောလိုပါဘူး။ ဒကာမလေးမှာ ရှိလာနိုင်မဲ့ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ ထိခိုက်ရမှုတွေကို သတိနဲ့ယှဉ်ပြီး ဆင်ခြင်ပါလို့ လာပြောတာပါကွယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမကြီးရယ်”

“အေး ... ဒါဆို ဆရာမကြီး စိတ်နည်းနည်း အေးသွားပါပြီ ဒကာမလေး ... သံယောဇဉ်ကြောင့် မရောက်၊ရောက်အောင် လာခဲ့ရတာလေ။ သတိပေးချင်လွန်းလို့ လာခဲ့ရတာပါ”

သီလရှင် ဆရာမကြီးက ပြောပြောဆိုဆို လှည့်ထွက်သွားသည်။

ခင်သည် ဆရာမကြီး ကျောပြင်ကို ကြည့်နေရင်း တော့မှ သတိဝင်လာကာ ... အို ... ဆရာမကြီးကို နံနက်စာဆွမ်းတော့ ကပ်ဦးမှဟု တွေးလျက် ...

“ဆရာမကြီး ... ဆရာမကြီး ... ခဏလေး နေပါဦး ... တပည့်တော်မ ဆွမ်းလေးကပ်လိုက်ချင်လို့ ဆရာမကြီး ခဏလောက် အချိန်ပေးပါဦး”

ခင်သည် နှုတ်မှ တတွတ်တွတ် လှမ်းအော်ခေါ်နေရင်း မှပင် သီလရှင်ဆရာမကြီးကား ခင်၏ မြင်ကွင်းမှ ဘယ်လိုပဲ နှင့် ပျောက်သွားသည်ပင် မသိလိုက်ရ။

ခင် အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာခဲ့သည်။

ခင် အိပ်မက်မှ အပြစ်အပျက်ကို ဘယ်လိုမှ မှေးမှိန်နိုင်။ အိပ်မက်များ တကယ်ဖြစ်လေမလားလို့ ...။

ခင် ဘယ်လိုပဲရှာရှာ မတွေ့တော့ ။ ခင် ခြံထဲဆင်းကာ ယုဒနုပင်ဆီ ရောက်လာပြီး လှည့်ပတ်ရှာတောင် မတွေ့ဘူး။

“အို ... သူ့ကို ငါ ဘယ်တွေ့နိုင်မလဲ။ သူက ဒီလောကထဲမှာ ရှိမှမရှိတော့တာ။ ဪ ... သံယောဇဉ်ကြီးလိုပဲ တာ ဆရာမကြီးရယ် ...

တပည့်တော်မဆီ တမင်ကြီး ပြန်ရောက်လာပြီး တောင် သတိပေးရတယ်နော်။ တပည့်တော် ပြုသမျှ ကောင်းမှုကုသိုလ် အဝဝကို ရောက်ရာအရပ်က သာ ခေါ်နိုင်ပါစေ”

ခင်သည် မျက်ရည်တွေ့ဝေကာ ဆရာမကြီးကိုမှန်း အာရုံပြုကာ အမျှသုံးကြိမ် ရွတ်ဆိုပြီး အမျှဝေလိုက်ပါသည်။

ခင်၏ သီလရှင် ဆရာမကြီးမှာ ကွယ်လွန်သွားတာ တစ်နှစ်ပင် ကျော်ပြီ။

ယခုတော့ ခင်ကို စိတ်မချလွန်း၍ထင်။ တမင်ပြန် ရောက်လာပြီး သတိပေးလေပြီ။

ခင် ... ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

ခင်ဟာ ကိုယ့်မှာ ဒုက္ခတွေ့ ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်မှန်း သိသိကြီးနဲ့ ကိုကို လက်ခံနေမိတာနော်။ ခင်ဟာ မိုက်မဲတဲ့ သာမန် မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။

နုလုံးသားရေးရာကို ဦးစားထားချင်တဲ့ အသုံးမကျ သွေးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။

ခင်သည် စိတ်ကိုဆုံးဖြတ်ကာ ဒီအပတ်ရဲ့ ဥပုသ် နေ့တွေကစပြီး ကို စောင့်နေမဲ့ ရွှေတိဂုံဘုရားကို မတက်တော့ မို့ ...။ ကိုနဲ့ မတွေ့တော့ဖို့ ...။ တခြား ဘုရားတစ်ခုခုကိုပဲ သွားဖို့။

ဖြစ်နိုင်ရင် အိမ်ထဲမှာပဲနေဖို့ ...။ စသဖြင့် မယ်မယ် ခုရ သိပ်မရှိလှသော ရှောင်နည်းတွေဖြင့် ရှောင်ရန် ကျိတ်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမိန့်ပေးနေခဲ့ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

။

၇

ခင်ကို ဥပုသ်ရက် တစ်ရက်မှာ စပြီး ရွှေတိဂုံဘုရား
အလာမှာ တွေ့ခွင့်မရလျှင် ကိုသည် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး နေလို
ဆိုင်လို့ မရအောင် ဖြစ်နေတော့၏။

ခင် ဘာကြောင့် ရောက်မလာသလဲ။ ကိုသည်
ဆီဒို မေးခွန်းကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ မေးကာ မေးကာ။

ခက်တာက ခင်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး မေးလို့လည်း ရ၊
မရ မသိချေ။

ခင် ဆိုတာက တခြားမိန်းကလေးတွေလို ဖုန်းဆက်
ပြီး စကားပြောလို့ ရချင်မှ ရမှာမို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုးစားကြည့်
ညီဟု ကို ဆုံးဖြတ်၍ ...။

“ဟဲလို ... ခင်ခင် ရှိပါသလားခင်ဗျာ”

တစ်ဖက်မှ အသံသည် တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ...

“ဘယ်သူများပါလိမ့်ကွယ်”

ဟူ၍ပင် ဧဝေဧဝါ မေးလာသည်။

ကြည့်ရတာ ခင်ဆီ ဒီလို ဖုန်းဆက်တတ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်တလေ ဆိုတာ သိပ်ရှိပုံမရ။ ခင်ခင်ဆီ ဆက်တာဟာ ဗေဒင်မေးဖို့၊ တိုက်င်ယူဖို့သာ ဖြစ်တာများပြီး မည်သူကမှ ခင်ခင်ဟု ခေါ်ခြင်း သိပ်မရှိလှ။

ဒေါ်ခင်ခင်ဟုသာ အခေါ်ခံရတာ များလေရာ ခင်ခင် မိခင်မှာ အံ့ဩနေသည်။

“ကျွန်တော် သူ့မိတ်ဆွေပါ”

“ဗေဒင် မေးချင်တာများလား ... ဒါဆိုရင် တိုက်င်နံပါတ်ကို အန်တီပေးလို့ ရပါတယ် ... အန်တီက ခင်ခင် မိခင်ပါ”

“ကျွန်တော် ဗေဒင်မေးဖို့ မဟုတ်ပါဘူး ... သူနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”

“ဪ”

တစ်ဖက်မှ ခင်ခင်၏ မိခင်သည် အဖြစ်အပျက်ကို တော့ဖြင့် မယုံသလိုရှိကာ မျက်မှောင်ကြုတ်နေသည်။

“စကားပြောခွင့် မရှိဘူးလား ခင်ဗျာ”

ခင်၏ မိခင်မှာ အမျိုးသားလူငယ်လေး၏ ယဉ်ကျေးပြေပြစ်သော စကားအပြောအဆိုကြောင့် သိပ်ပြီး စိုးရိမ်တာ ဘာမှဖြစ်။

သမီးဖြစ်သူဟာ ဘယ်ကဘယ်လို အမျိုးသားမိတ်ဆွေရှိလာသနည်း ဆိုသော မေးခွန်းကသာ သူမ ခေါင်းထဲတွင် ဦးစိုးနေတာဖြစ်သည်။

“စကားပြောခွင့်တော့ ရှိပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ အန်တီ သမီးလေးဟာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောတာမျိုး ... အဲ ... ဖုန်းထဲမှာ စကားပြောတာမျိုးပေါ့လေ ... လုံးဝမရှိဘူးတော့ သူ ပြောမယ်၊ မပြောဘူးဆိုတာ အန်တီ အတိအကျ မပြောနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခဏလေးတော့ စောင့်ကွယ် ... အန်တီ သမီးကို သွားမေးပေးပါ့မယ် ... ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ”

“ဪ ... ဒါနဲ့ မင်းနာမည်လေး တဆိတ်လောက် ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော့်နာမည် 'ကို'ပါ ခင်ဗျာ”

“မောင်ကိုပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟုတ်ပြီ ... အန်တီ သွားပြောပေးမယ်”

ကိုသည် ခင် လာပြောမည်၊ မပြောမည် မသေချာလှသော စောင့်စားနေရခြင်းကိုပင် ရင်တခုန်ခုန် ဖြစ်နေသည်ကို သိပ်မစောင့်လိုက်ရ။ ခဏလေး အကြာမှာပင် အဖြေသိရသည်။

“သမီးက ပြောပါတယ် ... သူ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ဖုန်းလက်ခံမပြောဘူးတာမို့ အခုလည်း လက်မခံပါဘူးတဲ့ကွယ် ... မင်းကို သိပါတယ်တဲ့ ... သူ ဖုန်းမပြောချင်လို့ မပြောနိုင်ပါဘူးတဲ့ကွယ်”

“သူ နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်”

“ကျွန်တော် ... အင်း ... သူ့ကို စိတ်ပူလို့ သတင်းတော့ပါ ခင်ဗျာ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ ... ကျွန်တော် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ် ခင်ဗျာ”

ကိုသည် ခင်အသံကို မကြားရ၍ မကျေနပ်လှပါ။ ခင် နေကောင်းရက်သားနဲ့ ဘာကြောင့် မနက်က ဘုရားမလာသလဲ။

ကိုက ဒါကို သိချင်၍ မေးလိုသော်လည်း ခင်မိခင်၏ အမြင်မှာ တစ်မျိုးဖြစ်မှာစိုးတာ။ ခင်ကို မယုံကြည်ခြင်းမျိုး ဖြစ်သွားမှာ စိုးတာ။ စတာတွေကြောင့် မမေးခဲ့တော့ပါ။

ဒီဘက်မှာတော့ ခင်၏အမေမှာ ခင် စာအုပ်ထိုင်ဖတ်နေရာ စားပွဲဆီ ရောက်လာပြီး ခင်အနားက ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်၍ ခင်ကို မေးမြန်းခြင်း ပြုတော့သည်။

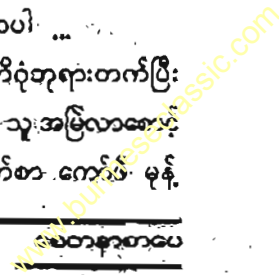
“သူက ဘယ်သူလဲ ခင်ခင်”

“သူက သမီးရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါ မေမေ။ အမှန်အတိုင်း ပြောပါမယ် ... ခင်ကို သူက မေတ္တာရှိနေတဲ့လူပေါ့”

“ဘယ်လို တွေ့ကြတာလဲ”

“ခင် ပထမဦးဆုံး စတွေ့တာကတော့ တစ်ခါတုန်းက ကုန်တိုက်တစ်ခုမှာ ဈေးဝယ်ရင်း မတော်တဆ ဆုံတယ်။ နောက် ... သူ့အမေ ဗေဒင်လာမေးတော့ သူပါလာတယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ဟိုနားမှာ ခဏဆုံလိုက်၊ ဒီနားမှာ ခဏဆုံလိုက်ဖြစ်ရင်းက ရင်းနှီးလာတာပါ ...”

ခင် ဥပုသ်နေ့ မနက်တိုင်း ရွှေတိဂုံဘုရားတက်ပြီး ပုတီးစိပ်တာကို သူ့သိထားတယ် မေမေ။ သူ့အမြဲလာစေတဲ့ တယ် ... ခင်တို့ ဆုံကြရတယ်။ မနက်စာ ကော်ဖီ မုန့်

အတူတူ စားဖြစ်ကြတယ် ... အဲဒါ ခင် မေမေကို ပြန်
မပြောမိတဲ့ အပြစ် ရှိနေတယ်။ ဒီနေ့မနက် ခင် ရွတ်ဆို
ကိုမသွားတော့ဘဲ ရွှေဘုန်းဖွင့်ဘုရားမှာပဲ ပုတီးသွားစီမံ
လိုက်တာမို့ သူ ဖုန်းဆက်လာတာပါ ... သူ ဖုန်းဆက်
မယ်လို့ ခင် သိနေပြီးသားပါ။”

ခင်၏ အံ့မေသည် သမီးဖြစ်သူထံမှ သိရသမျှအတိုင်း
စိတ်အေးစွာ နားထောင်နေခဲ့သည်။

ခင်က တခြားမိန်းကလေးတွေလိုမှ မဟုတ်တာ
ပြီးတော့ ခင်ဟာ ဘယ်တော့မှလဲ မုသားမပြောသူမို့ ခင်၏ စကား
များကို ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့် နားထောင်နေသည်။

“ကိုယ့်အတွက်လည်း သင့်တော်မယ်။ သမီးလည်း နှစ်
သက်နိုင်မယ်ဆိုရင် စဉ်းစားပေါ့။ မေမေတို့ကတော့ ဘာမှ
ဝက်မစွက်ဖက်ပါဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ သမီးကို သူ့ဟာနဲ့ သူ
အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လို့ အိမ်ထောင်ပြုသင့်လည်း
ပြုတာမျိုးဖြစ်စေချင်တယ်။ သမီးက အိမ်ထောင်ရေးတို့
စိတ်မပူပါဘူးဆိုလည်း ဘာမှ မတိုက်တွန်းပါဘူး ...

တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့ ... သူ့အပေါ် ကိုယ်လည်း
လက်ခံနိုင်ရက်သားနဲ့ ဘာမဟုတ်တဲ့ အတွေးအခေါ်တွေ
ဝင်ပြီး ရှောင်တာပြုတာတော့ မလုပ်စေချင်ဘူး ...

သမီးလည်း သဘောပေါက်မှာပါ။ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ကို
ကိုယ် ပြန်ညှင်းဆဲသလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။”

ခင်က ယုံယုံကလေး ပြုံးနေသည်။

“ဘာလဲ ... သမီးက ကြိုတင်တွက်ချက်ပြီးသား ဖြစ်နေလို့
လား။”

“ခင်တို့ လက်မထွဲဖြစ်ဘူး မေမေ။ ခင်တို့ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် ဘယ်လောက်ပဲ မေတ္တာရှိရှိပါ။ ခင်နဲ့သူက
လက်ထပ်ဖို့ အခြေအနေ မပေးလို့ပါ။ အဲဒါကြောင့် ခင်
က စပြီး ရှောင်လိုက်တာပါ။”

“ဪ ... ကွယ် ... ဖြစ်ရလေ။”

“ပြီးတော့ သူ့မှာ ခင်နဲ့မတွေ့ကြခင်ကတည်းက စေ့စပ်
ထားနှင့်ပြီးသား မိန်းကလေး ရှိတယ် မေမေ။ အဲဒီတော့
ခင်တို့ ဘယ်လိုလုပ် ဖူးစာဆုံစရာ ရှိမလဲ။”

“ဒါဆို ကောင်လေးက သစ္စာမဲ့တာပေါ့။”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး ... သူ့အဖေ မကွယ်လွန်ခင်
မှာ အဖေ စိတ်ချမ်းသာစေချင်လို့ သူ ကတိပေးလိုက်တဲ့
သဘောပါတဲ့ ... သူ လိမ်မပြောဘူးဆိုတာ ခင် ယုံပါတယ်
မေမေ။”

ခင်၏ မေမေမှာ ခေါင်းတခါခါဖြင့် စိတ်ရုပ်နေတော့
သည်။

“အေးလေ ... မေမေက ဘာမှပြောစရာကို မရှိတော့ဘူး
ဒါပေမဲ့ ... မေမေ ရိပ်မိနေတယ်လေ။ သမီးဟာ ငါတို့
လက်မထပ်ဖြစ်ဘူး ဆိုတာနဲ့ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒုက္ခခံပြီး
သူ့ကို ကြိုပြီးရှောင်နေတယ်လို့။”

ခင်သည် အပြစ်ရှိသူကဲ့သို့ပင် ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်သွား
ပါသည်။

မေမေက ခင်အနားမှ အလိုက်တသိပင် ထသွားခဲ့
သည်။ ဒီနေ့မနက်မှာ စိတ်တင်းပြီး ရွှေတီဂုံဘုရားဘက် မြေခွဲ
မလှည့်ဘဲ ဖုဇွန်တောင် ရွှေဘုန်းပွင့်ဘက် သွားရတုန်းက ဘယ်
လောက် စိတ်မပျော်၍ မချမ်းမြေ့ရသလဲဆိုတာ ခင်ကိုယ်ခင်
အရိပ်မိဆုံးပါ။

ခင်က ကိုကို သိပ်ချစ်နေပြီလေ။ ခင်ကို ဘာတွေ
နဲ့ ဘယ်လိုပဲ သတိပေးပေး ခင် ကိုကို မချစ်ရဘဲ မနေနိုင်တော့
ပြီတည်း။

ခင်သည် ကို ရောက်လာသောအခါ မျှော်လင့်ထား
ပြီးဖြစ်သော မျက်လုံးများနှင့်ကြည့်ကာ ပြီးလိုက်ပါသည်။

“ခင်ကို တွေ့ရစရာ ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတယ်လေ ...
ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ရောက်လာခဲ့ရတာ”

“ဒါ ဗေဒင်ဟောခန်းပါ ဦးကို။ စကားပြောခန်း မဟုတ်
ပါဘူး။”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်ပြီး စကားပြောမယ်ဆိုတော့
လည်း ခင်က လက်မှမခံတာ။ ပြီးတော့ ခင်က ဘုရား
လည်း မလာတော့ ကျွန်တော် တစ်နေ့ကုန်ပဲ သေလောက်
အောင် ခံစားရတယ် ... လွမ်းတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်
အခုမှ ခံစားဖူးတာပျာ။ တော်တော်ခံရခက်တဲ့ ရောဂါကြီးပဲ။
ဟိုဟာကြားလည်းလွမ်း၊ ဒီဟာမြင်လည်းလွမ်းနဲ့။ မနေ
က တစ်နေ့ကုန် အရူးလိုပဲ ဖြစ်နေတယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဦးကို ဘာအကြောင်းမေးရအောင် ဒီကိုလာတာလဲ”

“မေးစရာတော့ မရှိဘူး”

“မရှိရင် ခင်ကို အခုလိုမျိုး စကားလာထိုင်မပြောပါနဲ့ရှင်၊ အဲဒါဟာ ခင်ကိုသိပ်ပြီး အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေပါတယ်ဦးကို”

“ကောင်းပြီ ... ဒါဆို မေးစရာရှိလာပြီ ... မေးမယ်”

ခင်သည် လွယ်လွယ်နှင့် အလျှော့မပေးတတ်လှသော ကိုကို စိတ်လျှော့ထားသလို မျက်လုံးတွေနဲ့ကြည့်ကာ ...

“ဦးကိုဟာ မလိုအပ်တာတွေမှာ တမင် ခေါင်းမာပြောတာ”

ဟု ဝေဖန်လိုက်ပါသည်။

“ခေါင်းမမာပါဘူး။ အခုမှ ခေါင်းထဲမှာ မေးစရာပေါ်ထာ လို့”

“ကဲ ... ကဲ ... ဒါဖြင့်လည်း မေးတော့”

“ဪ ... ဟော် ... ဒီလိုပါဗျာ ... နောက်အပတ် ဥပမာ နေ့ကျရင် ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးကို တွေ့ရမှာပေါ့ဆိုတာပါ ... သူနဲ့ကျွန်တော် ဆုံနိုင်ဦးမလားဆိုတာ ကြည့်ပေးပါ”

“အဲဒါ ခင်ကို လာမေးတာ”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ခင်ကို အကြားအမြင်ပညာနဲ့ ကြည့်ခိုင်းတာလေ”

“အဲဒီသဘော မဟုတ်ပါဘူး ... ခင်ရဲ့ စိတ်သဘောကို လာမေးနေတာပါ ဦးကို။ စကားကို လှည့်ပတ်ပြီး မပြောပါနဲ့”

“ခင်က ရန်တွေ့တတ်သားပဲ”

“အဲဒီလို အပိုစကားတွေ ထပ်ပြောဦးမယ်ဆိုရင် ခင်ဦးကိုကို အရမ်းအထင်သေးမိတော့မယ်။ ခင်ရဲ့လုပ်ငန်းကို မထိလေးစားသလိုပုံစံနဲ့ လာလာနှောင့်ယှက်တာလားဦးကို”

“ဟာ ... ခင်ရယ်”

ကိုသည် ခင်စကားကြောင့် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်ရသလို ခင်ရဲ့ ဝေဖန်မှုအောက်မှာ ရှက်ရွံ့ကြေကွဲလိုတည်း။

ကိုသည် ထိုင်ရာမှ ချက်ချင်းထရပ်လိုက်ပြီးနောက် ခင်ကိုမိမိစိတ်မသန် စိုက်ကြည့်ပြီး ...

“ခင်က အမြဲပြောပြောနေတယ် ... ဘယ်တော့မှ မုသားမပြောပါဘူးတဲ့၊ သူများကိုသာ ခင် မုသားမပြောတာ၊

မလိမ်တာပါ ... ခင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ ပြန်ပြီးလိမ်
ညာနေတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ် ... ခင့်ကို ချစ်ရ
တာဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မရှိဘဲ
နဲ့ တမင် မိုက်မဲပြီး ချစ်နေရပေမဲ့ အဲဒါကို ကျွန်တော်
ကျေနပ်ပါတယ်”

ဟု ပြောချင်ရာ ပြောချလိုက်၏။

နောက်မှ ခင့်ကို နှုတ်မဆက်ဘဲ သူ လှည့်ထွက်သွား
ပါသည်။ ခင်သည် ကိုကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း မျက်ရည်ခဲ
ကာ ကျန်ရစ်ရလေသည်။ ခင် ကိုကို ချစ်တာ သိနေရင် ကျေနပ်
နေရောပေါ့ ကိုရယ်။

ကိုသည်လည်း ခင်ဆီမှ ပြန်လာလျှင် စိတ်မကြည်
မလင် ဖြစ်လှလေရာ နောက်ဆုံးတော့ သူငယ်ချင်း နေနိုင်ကို ရင်
ဖွင့်ဖို့ သတိရတော့ပြန်သည်။

ကိုက မခင်အလုပ်ဖြစ်သော နိုင်ငံခြားဖြစ် (အထူး
သဖြင့်) အာရှနိုင်ငံထုတ် ဒဏ်ကြေလိမ်းဆေးများ၊ ပလာစတာများ
အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးများကို တင်သွင်းသည့် ကုမ္ပဏီအစစ်ခုတ်
ဆက်၍ ဦးစီးရသူဖြစ်ပြီး နေနိုင်ကတော့ သူ၏ဝါသနာအ
ကားပစ္စည်း အရောင်းခန်းမတစ်ခုကို ဖွင့်ထားသူဖြစ်သည်။

သူတို့၏ လုပ်ငန်းတွေက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်
ယောက် အဆက်အစပ်တော့ မရှိလှပေမဲ့ သူတို့ချင်းမှာ
အချင်းတက်ကတည်းက ရင်းနှီးခင်မင်ကြသူများ ဖြစ်ရာ ခုထိ
အဆက်အသွယ် မပြတ်ကြသေးပေ။

အထူးသဖြင့် နေနိုင်ကဆိုလျှင် ကိုအကြောင်း
အကုန်သိလေရာ ကိုက သူ တစ်ခုခု တိုင်ပင်စရာပဲဖြစ်ဖြစ်၊
အဆင်မပြေတာကြိုရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် နေနိုင်ကို ရင်ဖွင့်ဖို့ အရင်ဆုံး
သတိရတတ်သည်။

“ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ ကို”

နေနိုင်က ခုံမှာ သုန်သုန်မှုန်မှုန်ဖြင့် ဝင်ထိုင်သော
ကိုကို အကဲခတ်မိသဖြင့် ပြီးစိစိ မေးလိုက်သည်။

“ခင်နဲ့ အဆင်မပြေဘူး”

“မင်း ပြောတော့ ဘုရားသွားအတူတူ မုန့်စားအတူတူ
အဆင့်ကို သူ လက်ခံလာပြီဆို”

“အေး ... ဒါပေမဲ့ ဒီအပတ် ဥပုသ်နေ့မှာ သူ ရောက်
မလာတော့ ငါ ပြာသွားတာ”

“ခင်ခင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ငါ အခုပဲ သူ့ဆီသွားပြီး တောင် မေးသေးတာပဲ ... သူ နေကောင်းရက်တာ တမင် ငါ့ကို ရှောင်တာကွာ”

“မင်းက ခင်ခင်လို မိန်းကလေးမှ ကြိုကြိုဖန်ဖန် သွားတာကိုး။ ဒီတော့ သူက အတွေးက ခပ်ခေါင်ခေါင် မင်းနဲ့ တွဲသွားတွဲလာ လုပ်နေရတာကို မသာယာစွာ ဘာဖြစ်တယ်၊ ညာဖြစ်တယ်တွေ ခေါင်းထဲဝင်လာ ရှောင်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ငါလည်း အဲဒီလို တွေးမိပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ မတူဘူးကွ ... သူ့ကို ကြာလေ ကြာလေ ပိုပြီးချစ်လာတာ အစက ငါ အဲဒီလောက်ကြီး ချစ်နေမိမယ်တောင် မတူဘူး ... အခုတော့ သူနဲ့တွေ့နေကျရက်မှာ မတွေ့ရတော့ ကွာ လူးလိမ့်နေအောင် ခံစားရတာ၊ လွမ်းရတာ ခံလိုက်ရပြီးမှ ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်လန်သွားတယ် ... ဘာရေ ... ငါ သူ့ကို သေလောက်အောင် ချစ်နေပါလား၊ ငါ ရည်းစားတွေ ထားဖူးသားပဲ။ ချစ်လည်း ချစ်ဖူးသား၊ ဒါပေမဲ့ အခုလောက် တစ်ခါမှ မခံစားရဖူးဘူး”

“အဲဒီတော့ ... မင်း ဘာဖြစ်ချင်နေလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ... အရမ်းချစ်တဲ့သူကို တွေ့ပြီဆိုတော့ သူ့ကို မပိုင်ဆိုင်ရမှာ တော်တော့ကို စိုးရိမ်နေတာပေါ့။ ပြီးတော့ သူ့ကို အားမရဘူး ... ရှေ့ဆက်ပြီး ဖြစ်မယ်၊ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မသေချာတဲ့နည်းတွေနဲ့ တွက်ချက်ပြီး ငါ့ကို ရှောင်တာမျိုးပေါ့ ... မလုပ်စေချင်ဘူးကွာ။ ဗေဒင် တွေ အကြားအမြင်တွေ လက္ခဏာတွေ မှန်တိုင်းသာ လူတွေ လိုက်ဖြစ်နေကြရင် မကောင်းတာ မဖြစ်တဲ့လူ မရှိတော့ဘူးပေါ့ ... မင်းစဉ်းစားကြည့် ...

ဒီနေ့ ဒီရက်ပိုင်းမှာ ဒါဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိရင်ရှောင်၊ ဟိုဟာဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိရင်ရှောင် ဆိုတော့ မကောင်းတာ ဖြစ်ဖို့ မကြုံတော့ဘူး ...

ကောင်းတာဖြစ်မှာတော့ ကြိုအောင် လုပ်မယ်ပေါ့၊ အဲဒါမျိုးတွေနဲ့ လည်ပတ်ကုန်ကြမှာပေါ့ ...

သူ့ပညာကို မယုံလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့် သူ့စိတ်သူ့ ပြန်လှည့်စားနေရလဲ”

နေနိုင်က ကို ရင်ဖွင့်သမျှ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် စားထောင်နေသည်။ သူလည်း ဘာမှဝင်မဖြေရှင်းနိုင်သည်ဖြစ်ရာ စားထောင်ပေးဖို့သာ စိတ်ကူးရှိလေသည်။

ပြီးတော့ သူက ခင်ခင်ရဲ့ ဗေဒင်ပညာကို ကိုယ်ထက်ပင် ယုံသူဖြစ်ရာ ခင်ခင်ဟာ တစ်ခုခုကို ကြိုဆိုရောင်တာပဲဟု တွေးလို့ရနေသည်။

“မင်းလည်း ငါ လာပြောပြတာနဲ့ ခေါင်းရွပ်သွားပြီ တယ်”

“မရွပ်ပါဘူးကွာ ... မင်းတို့အဖြစ်က ငါလည်း ကူညီမရဘူး ဖြစ်နေလို့ပါ။ ခင်ခင်သာ တခြားမိန်းကလေးတယောက်ပေါ့ ... သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ရင် ငါက မင်းနဲ့အတူတူ ဝင်ပါလို့ ရတယ်။ မင်းကောင်မလေးနောက် လိုက်စောင့်မှာ ဘာညာကို ကူညီလို့ရတယ် ...

အဲဒါမျိုးတွေပေါ့။ အခုတော့ ငါလည်း သူ့ကိုယ်တယ်ကွ။ အားနာသလိုပဲ ...

မင်းတို့ကိစ္စမှာ ဝင်မပါရဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“ရပါတယ်ကွာ ... ခင်ကလည်း သူနဲ့ ငါ ဘုရားအတူတူ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ လုံးဝ သူများ အမြင်စေချင်ဘူး။ မင်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ ငါက ရှေ့က ကြည့်ရတာ။ သူက ဘုရားပေါ်မှာဆို လုံးဝစကားမပြောဘူး

ငါ့ကို။ သူ့ဘာသာ ဘုရားရှိခိုး ပုတီးစိပ်ပေါ့ ... ငါက သူ့ကို မြင်ရရင် ပြီးရောနဲ့ ကျေနပ်ပြီး တကြည့်ကြည့်၊ တစောင့်စောင့် လုပ်ရတယ် ... ဘုရားက ဆင်းလည်း ငါက ရှေ့ကကြိုဆင်းရတာပဲ ... ကားပါကင် ရောက်မှပဲ အခုမှ ဆုံကြရတဲ့ မိတ်ဆွေတွေလို စကားရပ်ပြောပြီး ဒီနေ့ ဘယ်ဆိုင် သွားစားမယ် ... ဘာညာ ခေါ်ခွင့်ရတယ်”

“မင်း ဖွင့်ပြောတော့ရော”

“သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်ပါဘူးတဲ့ ... ဒါပေမဲ့ ငါ အတင်းအကျပ်မေးတော့ ဘာဖြစ်မှန်း မသိဘူးကွာ ... မျက်ရည်လေးတွေ ပဲလာပြီး ငါ့ကို ပြန်ကြည့်နေတာနဲ့ ငါ သနားပြီး မမေးဖြစ်တော့ဘူး”

“သူ မင်းကို ချစ်နေတာပါ”

“ငါ သိကိုသိတယ်။ သူ ကြိုမြင်တာတွေ ဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ်ဟုတ်ကွာ ... ငါ သူ့ရဲ့ချစ်သူအဖြစ် ဘဝကို ခဏတော့ ရချင်နေတယ်ကွာ”

“သူ အဲဒါကိုသိအောင် မင်း လုပ်ရလိမ့်မယ် ကို။ နည်းတစ်ခုခုတော့ ရှာပြီး ပြောရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ... သူ လက်ခံအောင်တော့ ပြောကြည့်ရမှာပဲ ... ကြီးစားကြည့်ရမှာပဲကွာ”

ကိုသည် နေနိုင်ဆီမှ ပြန်လာသောအခါ ခင်ကို အရိုးရှင်းဆုံးနှင့် အထိရောက်ဆုံး အသိပေးနိုင်ဖို့ နည်းလေးတစ်နည်းကို စဉ်းစားမိတော့သည်။

မနက်အစော့ကြီးမှာ ခင် အစ်မကြီး ဈေးကအပြန် မပျော်လင်ထားသော အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ခင် ကြိုတွေ့သည်။

“ခင်ခင် ... ဒီမှာရော့။ ခြံဝတ်ခါးမှာ လာထိုးထားတဲ့ ပန်းစည်းနဲ့ စာတစ်စောင်။ ခင်ခင် အတွက်လို့ ရေးထားတာနဲ့ မမ ယူလာတယ်”

ခင်သည် ရုတ်တရက် ရင်ဆိုင်ရသော အခြေအနေကို ရှိသလို ဖြစ်သွား၏။

ဒါဟာ ခင်ခင်ရဲ့ တစ်သက်တာမှာ ပထမဦးဆုံးပါ။ မဦးဆုံးသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပါ။

“ပန်းစည်းတွေ စာတွေရလို့ ... ငါ့ညီမတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြိုတင်တွက်ထားပြီးပြီ ထင်ပါရဲ့ဟေ့”

“ပန်းစည်းက ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ရောက်လာမှန်း မသိတော့ ...

www.burmeseclassic.com

ဘုရားတင်ရမှာ စိတ်မရှင်းပါဘူး မမရယ်။ စားပွဲမှာ အထိုးရင် ထိုးလိုက်ပါ”

“စာဖတ်ကြည့်ပါဦး ... ဘယ်ကာလသားကများ ငါ့ညှိုးရိုးရိုးအေးအေး ပုံတုံးတုံးလေးကို မျက်စိကျသလဲ သိအောင်”

အစ်မကြီးက ဘာမှ မသိရသေးသူပီပီ ခင်ရဲ့ ငြိမ်ရပ်ဆန်းကို စိတ်ဝင်စားနေလေသည်။ မေမေက ပြုံးရဲ့ပြုံးနေပြီး ချက်ပြုတ်စရာ ပြင်ဆင်ရန်သာ အာရုံစိုက်နေခဲ့၏။

ခင်သည် အားလုံးရှေ့မှာပင် စာအိတ်ဖြူလေးဖြင့် ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

ပို့စကတ်တစ်ခု ထည့်ထားသော စာအိတ်ဖြူလေးဖြင့် ဖြစ်ပြီး ပို့စကတ် အပြင်ဘက်မှာတော့ “From this moment on ...” ဟူသော အင်္ဂလိပ်စာသားတစ်ခုက သူ့အလိုလိုပါ ထားသွားပင်။

ခင်သည် ဒီလိုစာသားတွေ ဘာသာပြန်ကြည့်ဖို့တော့ ပညာသား မပါလှရာ ဘာကိုဆိုလိုသလဲဆိုတာ သိနေခဲ့သလိုတော့ ရှိပြီး ... ဒါ ဘယ်သူ့ဆီက ဆိုတာလဲ အလိုလိုတွေးတတ်နေခဲ့၏။

ခင်မှာ ကို တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာလေ။ ကိုကလွဲရင် ခင်ကို အရူးအမူးဖြစ်မဲ့ ယောက်ျားသားဆိုတာ တစ်ယောက်မှ ကို ရှိမှမရှိတာကွယ်။

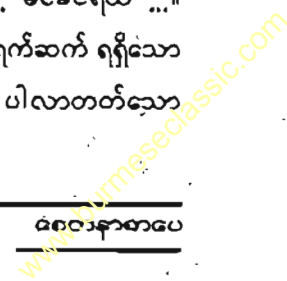
ကိုက ပို့စကတ်ထဲမှာ ဘာတွေရေးသလဲ။
“ခင်”

ခေါင်ထဲမှာ ဘာမှ မတွေ့ပါနဲ့ ...
ရှေ့ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ မေ့ထားပြီး
ခုလောလောဆယ် သလာလေးဖြစ်ဖြစ် ပျော်ပါရစေ
“ကို”

ခင်သည် ရင်ထဲမှာ ထိုင်းမှိုင်းသွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။ ခင်လည်း အခါများစွာတွေမှာ အဲဒီလို တွေးတွေးနေမိတာ ပါ ကိုရယ်။

ကိုက ခင်စိတ်ကိုများ ကြိုပြီး မြင်တတ်လာပြီလား။
ဘုရားရေ ... ခင်ကတော့ ရှေ့ကို ကြိုမြင်တတ်ပြီး ... ကိုကတော့ ခင်စိတ်ကို ကြိုမြင်မှာကျ ခိုးရိမ်သတဲ့လား ... ခင်ခင်ရယ် ...။

ခင်သည် အဲဒီနေ့ကစပြီး နေ့စဉ်ရက်ဆက် ရရှိသော ပန်းစည်းများနှင့်အတူ ကိုဆီမှ ပို့စကတ်နှင့် ပါလာတတ်သော စာကြောင်းများစွာ။

အကြောင်းအရာတွေကတော့ ဘယ်လိုပုံစံ ဘယ်လို စာသားနဲ့ပဲ ပြောင်းရေးရေး။ ဒီတစ်မျိုးတည်း ဖြစ်နေပါသည်။

ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် ချစ်သူဖြစ်ခွင့် ရလိုသတဲ့လား ကိုရယ်။

ကို ဘာမှ ခေါင်းထဲ မထည့်တော့ဘူးလား။ ချစ်သူ တွေ ဖြစ်ကြပြီး တကယ် နစ်နစ်နည်းနည်း ချစ်လာကြတဲ့အခါ မှာ တစ်နေ့မှာ ခွဲကြရမယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ဘယ်သူကမှ လိုလားကြမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။

ပန်းစည်းနှင့် စာများရပြီး သိပ်မကြာ။ မေမေက ပြောလာသည်။

“ခင် လက်ခံမယ်ဖြင့် လက်ခံမယ်၊ လက်မခံမယ်ဖြင့် လက်မခံဘူး ဆိုတာ ကောင်လေး ရေရေရာရာသိအောင် ရှင်းဖို့သင့်ပြီနော်။ သူ့ကို ခင်က မပြတ်မသား လုပ်ထား သလို ဖြစ်နေမယ်။ သူ့အတွက်လည်း မကောင်းဘူး၊ ခင် အတွက်လည်း မကောင်းဘူးကွယ်”

“ခင် သူ့ကို ငြင်းပြီးသားပါ မေမေရယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အတွေ့မခံ၊ စကားပြော မခံဘဲ နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ တစ်ခုခုတော့ စဉ်းစားပြောဆိုလိုက်ပါ ...

အခုလို အခြေအနေကို တစ်ဆင့်စကားနဲ့ ဟိုပြောဒီပြော ဖြစ်လာကြရင် မကောင်းဘူးခင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ခင် သူ့ကိုရှင်းပြမှာပါ မေမေ။ ခင် နား လည်ပါတယ်”

ခင်သည် ခင်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်များစွာ ပေးလှ သည့် ကိုကို ရင်ဆိုင်တွေ့ပြီး စကားပြောနိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ရတော့ သည်။

www.burmeseclassic.com

ကိုသည် ဥပုသ်ရက်များစွာတို့မှာ ခင့်ကို တွေ့ခွင့်
မရဘဲ ဖြစ်သော်လည်း သူဟာ ဝတ္တရားတစ်ခုပမာ သွားသွားစောင့်
နေရခြင်း၏ စွဲကြီးမှုကြောင့် ယခုတော့ အဲဒီအကျိုးကို သူ ခံစား
ရလေပြီ။

ခင့်ကို သူ ဒီတစ်ခါ ဆုံရလေပြီ ။ ခင် ကားရပ်
ပြီးပြီးချင်း သူ ခင့်အနား ချက်ချင်းပြေးသွားကာ ...

“ခင် ရောက်လာတယ်နော် ... ကျွန်တော် ဝမ်းသာလိုက်
တာဗျာ”

ဟူ၍ လိုက်လှဲစွာ ဝန်ခံမိတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ခင်သည် မျက်နှာထား တည်တည်လေးနှင့် ကိုယ်ကြည့်သည်။

“ခင်တို့မှာ ဆွေးနွေးစရာတွေ အများကြီး ရှိနေတယ်ထင်လို့ ခင် ဒီကို တမင်လာတာပါ။ ခင် ပုတီးစိပ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောမယ်”

“ရပါတယ် ... ကျွန်တော် အရင်ကလိုပဲ ရှေ့ကတိုက်ရမလား”

“တက်ပေါ့”

ထိုနေ့ မနက်ကလည်း အရင်နေ့တွေကလိုပင် ခင် ပုတီးစိပ်ပြီးစီးသည်အထိ ကိုက တခြားတစ်နေရာမှ ထိုင်စောင့်ကြည့်၊ ခင် ပြီးတာနဲ့ ရှေ့ကကြိုဆင်း။ ပြီးတော့ ကားကိုင်နေရာမှာ ခင်ကိုစောင့်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုက လူငယ်တွေ တစ်ယောက်လိုပင် ... ဒီလို ဘာမဟုတ်တာလေးကိုပဲ ကျွန်ုပ်တို့ ရူးသွပ်နေပါသည်။

အရင်အခေါက်တွေကလိုပဲ ခင်ကို ဘယ်ဆိုင်သွားမည်၊ ဘယ်နေရာသွားမည်ဟု ကြိုပြော၍ ကိုကားက ရှေ့ကမောင်းခန့်ကားက နောက်ကမောင်းနှင် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပင် မနက်စားဖို့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ရောက်ကြရလေသည်။

ဆိုင်ရောက်၍ မှာစရာရှိတာ မှာပြီးတော့မှ စကားစပြောဖြစ်ကြတော့သည်။

“ခင်ကို မတွေ့ရတာ လေးငါးပတ်တောင်မှဗျာ ... ကျွန်တော် တွေတွေ့၊ မတွေ့တွေ့ဆိုပြီး ဇွဲနဲ့ပဲနဲ့ကို လာလာစောင့်နေတယ် ... ကဲ အခုတော့ ခင်ကိုတွေ့ရပြီ။ အဲဒါ ကျွန်တော် ဇွဲရှိတဲ့ အကျိုးပေါ့နော်”

“ခင်က ပြောစရာရှိလို့လာတာ”

“ပြော ... ပြော ... ခင် ဘာပြောပြော ကျွန်တော် နားထောင်မယ်”

“ခင်ဆီကို ပန်းစည်းတွေ ပို့လိုက် ... စာတွေပို့လိုက် ... လုပ်လုပ်နေတာဟာ မသင့်တော်ပါဘူး ... ရပ်ပါတော့လို့ လာပြောတာ”

“ခင်ရယ် ... လွတ်လပ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က လွတ်လပ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်လို့ကြိုက်လို့ ပိုးပန်းတာပဲ ဘာမသင့်တော်တာရှိလဲ”

“ရှိတာပေါ့ ... ခင်က တခြားလူတွေလို အလုပ်မျိုးလုပ်တာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ခင်က ဗေဒင်လက္ခဏာဟောတဲ့ အလုပ် လုပ်နေတာပါ။ ဗေဒင်ဆရာမဟာ ယောက်ျားတွေ

ပိုးချင်ပန်းချင်အောင် ဘာလုပ်ထားလို့ ညာလုပ်ထားလို့ဆို ပြီး အသံထွက်တာမျိုးကို မခံချင်ဘူး။ ခင်လည်းသိကွာ ကျတယ် ... ခင်ရဲ့ရိုးသားတဲ့ ပညာလည်း အစော်ကားခဲ ရလိမ့်မယ် ... ခင်ပြောပြတာကို ဦးကို သဘောပေါက်နိုင် မယ်ထင်တယ်”

“ခင်က လူတွေပြောမှာကို သိပ်ဂရုစိုက်လွန်းပါတယ် ဟာ”

“တုတ်တယ် ... ခင် ဂရုစိုက်ပါတယ် ... ခင်က ငယ်ရွယ် တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဒီပညာရပ်နဲ့ လုပ်ကိုင် နေတာမို့ ပိုဂရုစိုက်ရတယ်”

“ကောင်းပြီ ... ဒါဖြင့် ခင်က ကျွန်တော်စောင့်နေမှန်း သိ ရက် မလာတာ၊ ကျွန်တော် ပုန်းပြောတော့ လက်မခံတာ မျိုး ရှိတယ်၊ ဒီတော့ ... ကျွန်တော်လည်း ကြံရာမရဖြစ် ပြီး လုပ်ရတာပဲ။ တကယ်ဆို ခင်က အခုလိုလေး တွေခွင့်၊ စကားပြောခွင့်ကို ပေးထားရင်တောင် ကျွန်တော် ဒါမျိုးတွေ အစူးလို အပေါလို လုပ်နေမှာ မဟုတ်ပါ ဘူး”

“ခင်တို့က အမြဲချိန်းတွေ့သလို ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ပါ”

“ခင်ရယ် ... ခင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညာလွန်းနေပြီနော်၊ ခင်ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို အသိ ပေးလိုက်ပါတော့လားဗျာ၊ ကျွန်တော်ရေးတဲ့စာတွေထဲက လိုပဲ ... ရှေ့မှာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာပဲကြုံကြုံပေါ့ ... ခင် လည်း ခဏမေ့ထားပြီး ...”

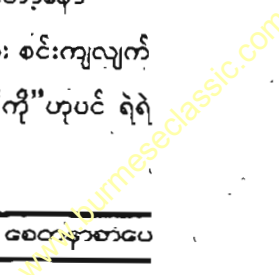
ခင်သည် ကိုကို ဆက်မပြောစေချင်ဟန်ဖြင့် လက် သာကာပြလိုက်၏။

ပြီးတော့ ကိုကို တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်ပါသည်။ သိလောက်တိုးတိုး ကိုကတော့ ဒါကို ကြားလိုက်ရတာ အင်မတန် ကျေနပ်ခဲ့သတဲ့။

“ခင် အသိမပေးတော့ပါဘူး။ ကို သိနေသားပဲ။ ကို ဖြစ် စေချင်တဲ့ အခြေအနေကို ခင် ပေးပါတယ် ...

ဒါပေမဲ့ အခုလို တွေ့ခွင့်ရတာမျိုးထက် မပိုချင် ဘူး ... အဲဒီလောက်ဆို ကို ကျေနပ်ပါတော့နော်”

ကိုသည် ခင်၏ မျက်တောင်ကလေး စင်းကျလျက် ကန့်ရှဲ့ရှဲ့ ပြောလိုက်သံကို ...။ တစ်ဖန် ကိုကို “ကို” ဟုပင် ရဲရဲ ခေါ်လိုက်သံကို ...။

ဘုရား ... ဘုရား။ ဒါ အိပ်မက်များ ဖြစ်နေသေး
သလားရယ်လို့ ... သူ့ကိုယ်သူ အခါခါ ပြန်မေးကာ မယုံရဲရဲနှင့်
ခင်၏ စားပွဲပေါ် တင်ထားသော လက်ချောင်းကလေးတွေကို
လှမ်းဆုပ်လိုက်မိပြန်သည်။

ခင်က ရုတ်တရက် ဖယ်ရုန်းလိုက်လေသည်။

“ကို ... အံ့ဩသွားလို့ပါ ခင်ရယ်။ ခင်ကို ဘယ်လိုစိတ်
မျိုးနဲ့မှ လက်ကိုကိုင်လိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“ကို ခင်မှာတာတွေ ခေါင်းထဲ အမြဲရှိပါ ... ခင်တို့ အခု
လိုမျိုးပဲ တွေ့ကြမယ်နော်။ ခင် ဒီထက်မပိုပါရစေနဲ့ ...

ပြီးတော့ ... ခင်တို့အကြောင်းကို တခြား ဘယ်သူစိမ်းနဲ့
မသိကြပါစေနဲ့နော် ... ခင်ကို ကတိပေးပါနော်”

“ကို ... ခင်ကို ချစ်နေတဲ့အကြောင်းတော့ ကိုသူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်ကို ပြောထားမိပြီးပြီ ခင်”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

“သူက ခင်ကို သိပါတယ် ... တစ်ခါတုန်းက ခင် ကား
ပျက်တော့တောင် ကိုယ်နဲ့အတူတူ ကူညီဖူးတယ် ... ပြီး
တော့ ခင်ဆီမှာလည်း လာမေးဖူးတယ် ... သူ့နာမည်က
နေနိုင်တဲ့ ... ကို အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းပါ ... သူက

စကားကို ဟိုပြော၊ ဒီပြော၊ ဟိုသတင်းပို့၊ ဒီသတင်းပို့
လုပ်မဲလူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ခင်”

“အို ... ဒါပေမဲ့ ... နောက်ထပ် အကြောင်းတွေတော့
အသိမပေးရင် ကောင်းမယ်”

“စိတ်ချပါ ... ခင် သဘောပါ ... ကို သူ့ကို ဘာမှထပ်
မပြောတော့ပါဘူး။”

ကိုသည် စားရသော မနက်စာများထဲတွင် ဒီနေ့

မနက် စားရတာဟာ အရသာအရှိဆုံးနှင့် စိတ်အချမ်းသာရဆုံး
ဟု ထင်မိတော့သည်။

“ခင် ... ”

“ရှင် ... ”

“ကို ဒီနေ့ အရမ်းပျော်တယ် သိလား”

“ ... ”

“ကိုကို စိတ်ချမ်းသာခွင့်ပေးတဲ့ ခင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်”

ခင်က ... အင်း ... ခင် ပျော်သလား။ စိတ်ချမ်း
သာနေသလား ... ကိုယ့်ဘာသာတောင် မသေချာတော့ပါဘူး
ကိုရယ် ...။

နောက် ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ ကိုက မတွေးဘဲနေရင်
ရပေမဲ့ ခင်ကတော့ မတွေးရင်တောင် ကြိုပြီး ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ
မြင်မြင်နေတာ၊ ဘယ်မေ့ထားလို့ ရပါ့မလဲ။ ခင်က သူများနဲ့မှ
မတူတာ ... ကိုလည်း ဒါကို မမေ့ထားလိုက်ပါနဲ့။

ခင်ကား ရည်ရွယ်သည်လည်းမဟုတ်၊ မရည်ရွယ်
သည်လည်း မဟုတ်ပါပဲ ... သူမ ချစ်မိလာသော ယောက်ျားတစ်
ယောက်၏ စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်မှုကိုတော့ ဖန်တီးလိုက်မိလေ
ပြီ။

သူတို့၏ ချစ်သူဘဝမှာ ဘာမှ မယ်မယ်ရရ ပျော်
ခွင့်ရသည် မရှိပါဘဲ ကိုကတော့ ဒါကို အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ
ကျေနပ်နေတတ်သူ ဖြစ်သည်။

ခင်သည် ချစ်သူတွေ ဖြစ်ပြီးတာတောင် ဘုရား
အတူတူ တွဲတက်ခွင့်၊ ဆင်းခွင့် မပေး။

ကိုကသာ ဝတ္တရားကြီးတစ်ခုလို ခင့်ကို လာစောင့်
ကြည့်ရတာပဲ ရှိသည်။

ခင်နဲ့ တကယ် စကားပြော ဆုံတွေ့ရသည်ဆိုတဲ့
အချိန်ဟာ ဘုရားကဆင်းပြီး မနက်စာ အတူစားတော့မှသာ။

ဒီတော့ ခင်က တစ်ရက်မှာ ပြောကြည့်ပါသည်။
“ကို ... ခင့်ကို ဘုရားအတက်မှာ လာစောင့်မနေနဲ့တော့
ပေါ့။ ခင် ဘုရားက ဆင်းတဲ့အချိန်ပဲ မှန်းလာစောင့်ပါ
လား။”

ထိုအခါ ကိုက ဒေါသဖြစ်သလို မျက်မှောင်ကြီး
ကြုတ်လာပြီး ...

“ဘာလဲ ... ခင်က တားမြစ်ပြန်ပြီလား။”

“တားမြစ်တာ မဟုတ်ဘူး ... ကို လာစောင့်လည်း ဝင်
ပန်းတာပဲ ရှိတယ်။ ခင်တို့က ဘုရားက ဆင်းမှသာ အတူ
တူတွေ့ပြီး စကားပြောဖြစ်ကြတာ မဟုတ်လား ...

ကို မနက်အစောကြီး ထလာပြီး စောင့်ရ ပြုရ၊ ခင်
ပုတီးစိပ်လည်း တစ်မေ့တစ်မော စောင့်ရနဲ့မို့ စေတနာ
ဘုရားက ဆင်းတဲ့အချိန်လောက်မှ မှန်းပြီး လာပါလား
ပြောတာပါရှင်”

“မပင်ပန်းပါဘူး ... ကိုယ့်ချစ်တဲ့သူကို စကားပြောခွင့်ရ
မရရ အတူတူ တွဲသွားခွင့် ရရ၊ မရရ မျက်စိထဲ မြင်
ရရင် စိတ်ချမ်းသာတာပေါ့။ ခင် ယုံချင်မှ ယုံလိမ့်မယ်
ကိုကတော့ ခင် ပုတီးစိပ်နေတဲ့ အချိန်တစ်လျှောက်ထဲ
ခင်ကို တစ်မိမိမ့်ကြည့်ရင်း ချစ်နေတာလေ ... အဲဒီ
အဖြစ်လေးကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမှာတောင် စိုးရိမ်နေ
တယ်”

ခင်ဟာ ဒီလိုကြားရတော့လည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
မိန်းမတစ်ယောက်ပီပီ ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ပီပီ ဖြစ်တော့ဖြစ်သား
ခင်။

ခင်သည် တစ်ရက်မှာတော့ ကိုကို မေးမိပြန်သည်။

“ပပဝင်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ကိုက ဘယ်တော့လက်
ထပ်ရမယ်လို့ လူကြီးတွေက ပြောထားလဲ”

“သူတို့ စီစဉ်ချင်တဲ့ အချိန်ကျ ပြောမယ်တဲ့ ... ဒါပေမဲ့
ခင် ပြောတော့ ကိုနဲ့သူက လက်မဖြစ်ဘူးဆို”

“ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ... သူ့လားမေးတုန်းက နှစ်ယောက်
အတူတွဲကြည့်တော့ ကိုတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အနာဂတ်ကို
မမြင်တာပါ”

“ခင် အဲဒါတွေ မြင်တယ် မမြင်ဘူးဆိုတာ ဘာကိုပြော
တာလဲ”

“ခင် ရှင်းမပြတ်ဘူး။ နမိတ်လိုလို ပုံရိပ်လိုလိုပေါ့ ...
Vision (ဗီးရှင်း) တစ်ခုခု ရလိုက်သလိုလိုပေါ့ ... အဲဒီလိုမျိုး
ဖြစ်ပြီး ကြည့်တတ်လာတာပဲ”

“ဒါဖြင့် ကိုနဲ့ ခင် ကျတော့ရော”

“ခင်တို့ ပထမဦးဆုံး စတွေ့ကတည်းက”

“ဪ ... ဈေးဝယ်တုန်း စတွေ့တဲ့ အချိန်တည်းကလား
ကိုသည် ဒါကိုပဲ ဝမ်းသာအားရ မေးမိသည်။
က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ...

“ဟုတ်တာပေါ့ ... ကို လွတ်ကျသွားတဲ့ သစ်သီးဘူးလေး
တလိမ့်လိမ့်နဲ့ ခင့်အနားကို လိမ့်လာတယ် ... ခင့်ဖိနပ်
ထိပြီး ရပ်သွားတယ် ... ဘာမှ မထူးခြားပေမဲ့ ခင့်
မျက်လုံးထဲမှာတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်နဲ့
သားတစ်ခုဟာ ခင့်ရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်နဲ့လုံးသားထဲကို ဝင်
ဖို့ စတင်နေပြီလို့ ခင့် ခေါင်းထဲမှာ အသံတွေ စကြ
တာလေ။ ပြီးတော့ ခင့် အာရုံထဲမှာ ခင်ခင်နဲ့ ယောက်
တစ်ယောက်ကို တွဲမြင်လိုက်တယ် ... အဲဒီယောက်
ကို ဖြစ်နေတယ်”

“သိနင့်ပြီးသားနဲ့များ ခင်ရယ် ... ကိုကို အကြာ
ရှောင်နေခဲ့တယ်နော်”

ခင်က ယဲ့ယဲ့ကလေး ပြုံးနေခဲ့၏။ ထိုသောအ
ကိုသည် ချက်ချင်း ရိပ်မိပြီးလျှင် ...

“ဪ ... ခင်က ဒီထက်ပိုတာတွေလည်း ဆက်မြင်
ခဲ့တယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”
“ဘာလဲ ... ကိုတို့က ကွဲရာမှာတဲ့လား”
“... ..”

“ကို မယ့်ဘူး။ ခင် ဖြေဖြေ မှုဖြေဖြေ ကို မယ့်ဘူး။ လက်
ထပ်ဖြစ်တယ် လက်မထပ်ဖြစ်ဘူးဆိုတာ ကို လုပ်ရင်ဖြစ်
မှာပဲ ...

ကိုက ပပကို လက်မထပ်ချင်ဘူး ဆိုတော့ ကိုက
ငြင်းရင်ရတယ် ... အဲဒီလိုပဲ ခင့်ကိုပဲ လက်ထပ်ချင်တယ်
ဆိုရင် ကို ခုပဲ ခင့်လက်ကို ဆွဲခေါ်ပြီး တရားရုံးမှာသွား
လက်ထပ်ရင် ရတယ် ... ခင့်ရဲ့ အာရုံဆိုတာတွေက တစ်
ခါတလေ မှားတာရော မရှိခဲ့ဖူးဘူးလား”

“ခင် အမြင်အကြား မှားတာဟာ ဒီလိုပညာတွေ မသင်
ခင်မှာပဲ ဖြစ်ဖူးတယ် ... အဲဒီတုန်းကတော့ အာရုံစုစည်းတတ်
ဖို့ကို သေသေချာချာမှ မကျင့်ဘူးတာလေ။ ခင့်ရဲ့ ဆရာမ
ကြီးက သင်ပြပေးပြီး သူ့ပညာအမွေ ပေးပြီး နောက်ပိုင်း
မှာတော့ ခင် တစ်ခါမှ မမှားခဲ့ပါဘူး”

“ခင်ရယ် ... ကိုတော့ မယ့်နိုင်ဘူး”

“မယ့်ရင် ထားလိုက်ပါ ... ကိုပဲ အဲဒါတွေ မေ့ထားမယ်
ဆို။ မေ့ထားလိုက်ပေါ့ ... ခင့်ကို လာမမေးနဲ့ပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ကတော့ အဲဒါကို တစ်ချိန်လုံးတွေးမိတယ် မဟုတ်လား။”

“မတွေးပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ ခင်က အသိထဲမှာ ဝင်စင်လားတာလေ။ အဲဒါကို ဘယ်လိုမှ ပျောက်လို့မရနိုင်တော့”

“ကိုလို အခုအခြေအနေကို အပြည့်အဝ မပျော်ဘူး ဖြစ်နေရတယ် မဟုတ်လား ခင်”

ခင်သည် ပြန်လည်းမဖြေသလို၊ ခေါင်းလည်းမညီတဲ ခေါင်းလည်းမခါဖြစ်တော့ပါ။ ခင်တို့က လက်မထပ်ဖြစ်ရုံမကဘူး ကိုရဲ့ ...။

ခင်သည် ခင်ခေါင်းထဲမှာ ကြားလိုက်ရသော နောက်ထပ်အသံတစ်သံကို နာကျင်မုန်းတီးစွာ မောင်းထုတ်နေပြန်သည်။

အို ... ခင်အဖြစ်က ဆိုးလိုက်တာ။ ကိုယ်ချစ်တဲ့ သူနဲ့ အချိန်ကာလတစ်ခုလေး အတွင်းမှာ စိတ်ချမ်းသာရဖို့ကို တောင်း ပြည့်ပြည့်ဝဝ မခံစားရဘူးတဲ့လေ။

ဘယ်လောက် ဆိုးရွာလိုက်သလဲ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ခင်ဟာ ခင်မှာ ပိုင်ဆိုင်သော ပညာရပ်တစ်ခုလိုပင် အမြင်မကြည် လင်ချင်တော့ပြီ။

ခင်တို့ ဆုံရသော ခင် အလုပ်နားရက်များလည်း ဆော်တော်လေး များလာသော တစ်နေ့မှာ ကိုက မနက်စာအတူ စားပြီး လမ်းခွဲကြဖို့ ပြင်လျှင် ...

“ခင်ရယ် ... အမြဲတမ်းကြီး ဒီလိုမျိုး ခွဲခွဲသွားရတာနော်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း ကိုနဲ့အတူတူ ဈေးလေးဘာလေး သွားဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူးလားဟင်”

ဟု အရေးဆိုလာသည်။

ကိုယ့်ချစ်သူ မို့လို့သာ စိတ်လျှော့ပေးရတာ။ ယောက်ျားဆိုတာမျိုးက အခွင့်အရေးပေး ခံရရင် ပိုပိုလိုချင်လာ တာမျိုးလားရယ်လို့ ခင် တွေးကြည့်နေမိသေး၏။

“ခင်က အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ ဥပုသ်စောင့်မှာမို့ သီလယူဖို့ သံဃာတစ်ပါးကို ပင့်ထားတယ်။ ဆွမ်းကပ်ပြီးတာနဲ့ သီလယူပြီးရင် ခင် ဥပုသ်စောင့်တဲ့ သဘောပဲ ကို။ ဒီတော့ ခင် ညနေဘက်တွေဆို အပြင် မထွက်တော့ပါဘူး။”

“ဟိုတစ်ခါ ဈေးလာဝယ်တာကို တွေ့တယ်လေ”

“အဲဒါ များသောအားဖြင့် မနက်ပိုင်းတွေပါ။ ပြီးတော့ ... အမြဲဈေးမသွားပါဘူး ... ဆွမ်းကပ်စရာ သစ်သီး၊ မုန့်ပေါ့”

အဲဒါမျိုးလေးတွေလည်း ကိုယ်တိုင်ဝယ်ရအောင် ... နောက်
ပြီး မေမေ မေမေတို့ကလည်း စိတ်အပန်းဖြေရအောင်
ပြီး အပြင်ထွက်ခိုင်းမှ ထွက်တာပါ”

“ဒါဆို ... ဒီနေ့ မပြန်သေးဘဲ ဈေးဝယ်လိုက်ပါလား
ခင်”

“ခင် ဝယ်စရာ မရှိဘူး ကို။ နောက်အပတ်ကျမှ သွား
နော် ... ကိုနဲ့ သွားစရာရှိမယ်ဆိုရင် ခင် သီလယူဖို့ ဘုန်း
ကြီး မပင့်ခိုင်းထားတော့ပါဘူး။ ခင်ဘာသာ သီလယူလို့
ပါတယ် ... ဒီအပတ်တော့ ခင် အိမ်ကို မှာထားပြီးသား
ဖြစ်နေပြီ”

“ဒါဆို ကိုတို့ နောက်အပတ် ဈေးအတူသွားရမယ်နော်
ခင်သည် ကိုကို စိတ်လိုလက်ရပင် လိုက်လျောလိုက်
မိ၏။ ကိုကား ဒါကို ဆုကြီးတစ်ခုလို့ပဲ မျှော်ကိုးတကြီး စော
စားနေတော့သည်။

ကိုသည် အရောင်းကုန်တိုက်ကြီး အထပ်တွေထဲ
ညှိပတ်ကြည့်ရင်းမှ ဘေးမှာ ပါလာသော ခင်လက်ဖျားလေးတွေ
တွေ့ချင်စိတ် ဖြစ်နေသည်။

ခင် ခွင့်ပြုပါမလား။ ကိုယ့်ချစ်သူမို့ လက်တွဲပြီး
လိုတာ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ခင်ခင်ရယ် ...။

ကိုဟာ အရဲစွန့်ပြီး ခင် လက်ဖျားထိပ်လေးတွေကို
အနံ့ ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

“အို ... ဘာလဲ”

“လက်တွဲပြီး သွားချင်လို့ ခင်ရယ်”

“မတွဲပါနဲ့”

“ဟာကွာ ... လက်ချောင်းထိပ်လေးတွေကို ကိုင်ရုံကိုင်
တာပဲ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မတွဲပါနဲ့ကို”

ခင်က ခပ်ပြည်းပြည်း ရုန်းသလို ကိုကလည်း အသာတကြည် (သို့သော်) မကျေမနပ်ဖြင့် လွတ်ပေးလိုက်ရပါ သည်။

“ကို တို့က ချစ်သူတွေပါ”

“ဒီလို လက်တွဲရမှ ကို စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် လက်ထဲ သွားလို့ရမဲ့ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်ထံ ရွေးချယ်ပါ ကို”

“ကိုက ဘယ်လို စိတ်သဘောနဲ့မှ ခင်လက်ကို တွဲထား မဟုတ်ဘူး”

“ခင် သိပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ခင်မှ မကြိုက်တာ”

ကိုသည် ခိတ်တော့မကြည်လှပေမဲ့ ... သူနဲ့အတူ ရှော့ပင်းစင်တာကြီး တစ်ခုကို တွဲသွားဖို့တောင် ခင်က အနှုတ် အရေး ပေးထားသဖြင့် ကြိမ်ဖန်စိတ်လျှော့ရသည်။

ကို ချစ်သူဟာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ ဆိုတာ သိ ထားရင် ဒါကို အရေးလုပ်ပြီး စိတ်ထဲမထားသင့်ဘူး။

“ခင် ဘာလို့ချင်လဲ ကြည့်လေ။ ကို လက်ဆောင်ဝယ်ပေး ချင်တယ်”

အလှကုန် ရောင်းချရာ နေရာကလေးရောက်တော့ ကိုက ခင်ကို လှည့်မေးလိုက်သည်။

“ခင် အလှမှ မပြင်တာ”

“ဒါဖြင့် ရေမွှေးတော့ယူ ... ခင်ဆီက ရေမွှေးနံ့က လေးတော့ ရတယ် ... ခင် ရေမွှေးတော့ သုံးတယ်ထင် တယ်”

“ခင်က Charlie White ပဲသုံးပါတယ် ... အနံ့က လတ် ဆတ်ပြီး အမြဲတမ်း လန်းဆန်းသလိုခံစားရလို့ ... ဒါပေမဲ့ မဝယ်ပေးပါနဲ့ ... ခင်ဆီမှာ အများကြီး ကျန်နေသေး တယ် ... မကုန်သေးပါဘူး”

“အော် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ခင်က သုံးတော့သုံးမှာပဲ ဆိုတော့ ကို ဝယ်ပေးပါရစေနော် ... ဒီတစ်ခုတော့ ခွင့်ပြု ကွာ”

ခင်က မငြင်းချင်တော့၍ ကိုက လက်ဆောင်ဝယ် ပေးသော ရေမွှေးပုလင်းကို လက်ခံလိုက်ရသည်။

ဒီတော့ ခင် ခေါင်းထဲမှာလည်း အကြိမ်ပါလာသည်။

“ခင်လည်း ကိုကို လက်ဆောင်ပေးချင်တယ်”

“ကိုကတော့ မငြင်းဘူးဗျာ ... ခင် ကြိုက်တာသာ ဝယ် ပေးတော့”

“ကိုက ဘာကြိုက်တတ်လဲ”

“ဪ ... ကိုယ့်ချစ်သူပဲ ဖြစ်နေပြီ။ ကို ဘာကြိုက်တတ်လဲဆိုတာ ခင် မသိသေးပါလား။”

“ခင် တွေ့တာတော့ ကိုက ဂျင်းပင်နံ အဝတ်များတယ်။ ရှုပ်အံ့ကျီအို လက်တို အစင်းကြားလေးတွေပဲ ဝတ်တယ်နော်။ ခင်နဲ့အတူ ဘုရားတက်ဖို့ လာတော့ကျမှ ပုဆိုးဝတ်ဝတ်လာတာ ... ဟုတ်ပြီ။ ကိုကို ပုဆိုးဝယ်ပေးရမယ်။ ခင်နဲ့ဘုရားတက်ရင် ဝတ်ရတာပေါ့။”

“ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ”

ခင်သည် သူမမိတ်ကြိုက် အဆင်အသွေးပါသော ပုဆိုးတစ်ထည်ကို ရွေးချယ်ဝယ်လိုက်ပြီး ကိုကို လက်ဆောင်ပေးသည်။

နောက်တော့ ခင် ဝယ်လိုသည်က ဘုရားဆွမ်းကပ်ဖို့၊ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်ဖို့အတွက် သစ်သီးဘူးများ၊ ဘိစကပ်များ၊ ကော်ဖီ မိုင်လို စသည်များ ဖြစ်ရာ အစားအသောက် ရောင်းချရာ အထပ်ဆီ တက်လာခဲ့သည်။

ကိုက ဒီတစ်ခါတော့ ပစ္စည်းထည့်ဖို့ တွန်းလှည်းကို သူက တွန်းပေးသည်။ ခင်က ဝယ်လိုတာတွေ ရွေးချယ်ပြီး ငြင်းထဲထည့်လိုက်၊ ကိုနဲ့ တစ်ခါတစ်ရံ တိုင်ပင်လိုက်။ အမှန်အတိုင်း

နဲ့ခံရရင် ခင်ဟာ ဒီတစ်ခါလောက် ကြာကြာဈေးမဝယ်ဘူးသလို တစ်ခါလောက်လည်း ဈေးဝယ်ရတာ ပျော်နေမိတာမျိုး မရှိတော့ပေ။

ထို့အတူ ကိုသည်လည်း ခင်ကိုငေး၍ ခင် ဝယ်သမျှကို လိုက်ပါပြောဆို အကြံပေးနေသည်အား ကြည့်နူးလို့ ဆုံး နိုင်တော့ပြီ။

“ဪ ... ကို တို့ပါလား။”

ရတ်တရက်ပင် ကိုတို့ နံဆားမှ ဖြတ်တက်လာသော ချိပ်တစ်ရိပ်ဆီမှ အသံကို ကြားရလျှင် ကိုကတော့ ဘာမှ မဖြစ်သွားပေမဲ့ ခင်ကတော့ ဆတ်ခနဲပင် တုန်လှုပ်သွားခဲ့မိပါသည်။

“ဪ ... ပပ”

“နောက်က ကြည့်နေတာ... ကိုလိုထင်ပြီး ဆားက ကျော်တက်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ကို ဖြစ်နေတယ်လေ”

“ပပ ... ဘာလာဝယ်တာလဲ”

“ပ,က ဝယ်စရာရှိရှိ၊ မရှိရှိပါ ... ဒီလိုပါပဲ ... လျှောက်ကြည့်ပြီး Window Shopping (ဝင်းဒိုးရှော့ပင်း) လုပ်ရင်

လုပ် မလုပ်ရင်လည်း မျက်စိထဲ သဘောကျတာမြင်
ဝယ်မယ်လို့ စိတ်ကူးတာပေါ့။ မခင်ခင်ရော ... နေကော
တယ် မဟုတ်လား ... မတွေ့ဖြစ်ကြတာ ကြာပြီနော်
ပ၊မေးစရာလေးတွေ ပေါ်လာရင် လာမေးဦးမလို့ပါပဲ
ဒါပေမဲ့ အဲဒီအတွက် အချိန်မပေးနိုင်ဘူး ဖြစ်နေ
လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခင်သည် ဒီလိုအခြေအနေနဲ့ ဆုံလိုက်ရသည့်
တော်တော်ပင် စိတ်ဓာတ်ကျသွားကာ အခုရပ်နေသော နေရာ
ချက်ချင်းပင် ထွက်ပြေးသွားလိုစိတ်များ ဖြစ်လာတော့သည်
ကိုသည် ခင် မျက်နှာရိပ်၊ မျက်နှာကို ရိပ်မိသည့်
ဖြစ်ရာ မတော်တဆ လာဆုံရသော ပပကို အပြစ်မြင်နေတော့

ခင်ဟာ ဒီလို လူမြင်သူမြင် ခံရမှာမျိုး (အထူး
ဖြင့်) ကိုနဲ့ ပတ်သက်သူတချို့က သူမနဲ့ တွဲမြင်မှာမျိုး ကြော
လှပါသည်ဆိုမှ ယခုတော့ တည့်တည့်ကိုတိုးတော့တာပါပဲ
ကွာ။

နောက်ဆို ခင်ကို ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုး တောင်း
တောင်းရတော့မည် မထင်။

“သွားလိုက်ဦးမယ်နော်။ ကိုတို့က ဝယ်စရာ ရှိနေတာဆို
တော့ အေးအေးဆေးဆေး ဝယ်ကြပါ။ ပ၊ကတော့ ကြည့်
စရာလေးတွေ ရှိသေးလို့ သွားလိုက်ပါဦးမယ် ... ခြောက် ...
မခင်ခင်ရေ ပ၊ကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

ခင်က ခေါင်းကို ညိတ်ပြရုံ ညိတ်ပြသည်။

ပပဝင်းကို မမြင်ရတော့မှ ခင်သည် သက်ပြင်းချ

သူ့ကို ကိုကိုပြန်၍ အကဲခတ်သလို မော့ကြည့်၏။

“ကိုတော့ အိမ်ရောက်ရင် ပြဿနာရှင်းရတော့မယ်နဲ့
တူတယ်”

“ဘာလဲ ... ခင်က ကြိုမြင်လိုက်သလား”

“ဟင့်အင်း ... မမြင်ပါဘူး။ အခုချိန်မှာ ခင် အာရုံထဲမှာ
ဘာမှ မပေါ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မပပဝင်းက ဒီအကြောင်း
ကို ကိုမေမေကိုးအသိပေးမယ်ဆိုရင် ဒီနေ့ပဲ သွားတိုင်ပြော
မယ်ဆိုရင် ကိုတော့ ဖြေရှင်းရဖို့တွေ ရှိလာတော့မှာပေါ့
ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ခင်ကို အရမ်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားမယ်လို့ ထင်
နေတာ ... အခုကျတော့ ခင်က သိပ်မတုန်လှုပ်ပါ
လား”

“အို ... မတုန်လှုပ်ဘူး မဟုတ်ပါဘူး။ သူနဲ့ စတွေ့တွေ့ ချင်းတော့ တုန်လှုပ်သွားတာပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်း စိတ်ဖြေလိုရတယ်လေ ... တစ်နေ့ကျရင် တစ်ဦးဦးကတော့ သိရမှာပဲ ... ဒါကို တုန်လှုပ်နေဖို့ မသင့်ဘူးဆိုပြီး ကိုယ့် စိတ်ကိုယ် ပြန်ဖြေလိုက်ပါတယ်”

“ခင် ပြောသလိုပဲ ... ကိုတော့ ဒီနေ့မဟုတ်ရင်တော့ လာမဲ့တစ်ရက်ရက်မှာ မေမေ မေးတာကို ရင်ဆိုင်ရတာ မယ် ခင်။ ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ ... ကိုက ဘယ်လို ဖြေ မလဲ”

“ဘာမှမဖြေလဲ သူတို့က ခင်တို့ ဘယ်လိုပတ်သက်တာ ဆိုတာ မှန်းမိမှာပါ ... ကျန်တာက ကိုအပိုင်းပါ။ ငါ့ မေမေကို ဖြေရှင်းရပေါ့”

“ခင် ဆက်ပြီး ဈေးဝယ်ချင်သေးရဲ့လား”

“ခင် ဝယ်ချင်တာတော့ ဝယ်ပြီးပါပြီ ... ကို ဘာတွေကြည့် ချင်သေးလဲ ... ကြည့်လေ”

“ခင် ကိုနဲ့ လိုက်ပေးဖို့ စိတ်ပါရဲ့လား”

“ပါပါတယ်”

“ခင်က ဒီနေ့ ဥပုသ်ယူဦးမှာလား”

“ခင်ဘဝမှာ ဒီဥပုသ်ရက် တစ်ရက်ပဲ ဥပုသ်မစောင့်တော့ ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးသားပါ ကို။ ခင် အရင်ကတော့ ဥပုသ်ရက်တွေမှာ ဥပုသ်စောင့်ဖို့ကို တကယ်စိတ်ပါလို့ လုပ်တာပါ။ ဒီနေ့တော့ မနက်ထကတည်းက စိတ်မပါလို့ ဥပုသ်စောင့်ဖို့ကို ဝတ္တရားကြီးတစ်ရပ် အနေနဲ့ မလုပ်တော့ ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်”

ခင်သည် အခုမှ ပိုပြီးတည်ငြိမ်လာကာ ဆုံးဖြတ်မှု တွေ ရဲရင့်လာခဲ့ပြီ။ ခင်တို့ ဒီလိုဖြစ်ရပ်မျိုးကို ရင်ဆိုင်ရမယ်။ ခင်တို့အကြောင်းကို လူတွေသိကုန်မယ်။ ဒါတွေ ခင်သိရက်နဲ့ စိတ်အလိုကို လိုက်ခဲ့ပြီးပြီလေ။

ကောင်းကျိုး ဆိုးကျိုးတွေကို ခံနိုင်ရမှာပေါ့။ စိတ် ထဲမှာထားပြီး တဖြည်းဖြည်း ပူလောင်နေဖို့ မသင့်ဘူးပေါ့။

“ခင် ဥပုသ်မစောင့်တော့ဘူးဆိုရင် မနက်စာကိုတော့ ကို နဲ့အတူတူ စားပါလား”

“ခင်က သက်သတ်လွတ်တော့ မဖျက်နိုင်ဘူး”

“ရပါတယ် ... သက်သတ်လွတ်စားလို့ ရတာလေ။ ချစ်တီး ထမင်းဆိုင်တို့ ဘာတို့ရှိတယ် ... အဲဒီမှာ သွားစားတာပေါ့။ ခင်သာ ကိုနဲ့ အတူတူ ထမင်းစားမယ်ဆိုရင် ကို ပိုပြီးဝမ်း သာရတာပေါ့ဗျာ”

“အပြောက်တော့ ကောင်းပါ့ ကိုရယ်”

“ခင်နဲ့တွေ့မှ စကားပိုတတ်လာတာပါ ... ယုံပါခင်ဗျာ”

ခင်က နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ကာ ပြုံးသည်။ ကို တွေ့ရသလောက်ကတော့ ခင်သည် မည်သည့်အခါကမျှ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောတာမျိုး မရှိတတ်ပေ။

ခင်ကိုယ်တိုင်လည်း သူမကိုယ်သူမ သိသည်။ ခင်ဟာ အရင်ကထက်စာရင် အခုမှပိုပြီး အရယ်အပြုံး များလာတာ ဖြစ်သည်။

ခင်ဟာ အချစ်ကြောင့် လောကတစ်ခုထဲကို အသက်ရှင် ဝင်ရောက်လာရသလိုပါပဲ။

ထိုနေ့က ကိုသည် ကုန်တိုက်ကြီး တစ်ခုလုံးကို တမင်ပဲ အစုံလိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ခင်ပါနေ၍ ဒီလိုအချိန် ပြန်မိတာ ဖြစ်သည်။

နောက်ရက်တွေဆို ဒီလိုအခွင့်အရေးက ရချင်မှ ရတော့မှာလေ။ ဒီတော့ ခင်က စိတ်ကြည်သာစွာ ခွင့်ပေးတုန်း ဝယ်စရာရှိရှိ၊ မရှိရှိ တမင်ပဲ လိုက်ကြည့်မိတာ ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ထမင်းစားချိန်မှာ ခင်နဲ့အတူပင် သက်သတ်လွတ် ချစ်တီးထမင်းကို သူပါ လိုက်စားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ခင် စားလို့ကောင်းရဲ့လား”

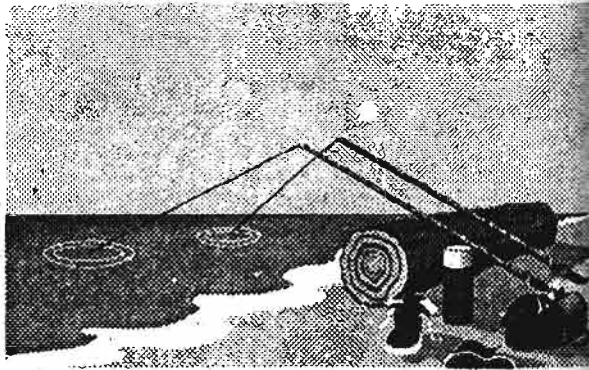
ကိုက ခင် ပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေထပ်ထည့်ပေးရင်း အေးတော့ ခင်သည် ပွင့်လင်းစွာ ဖြေလိုက်၏။

“ခင် ဒီနေ့စားရတာ အမြန်ဆုံးပါပဲ ကို။ ကိုနဲ့အတူတူ ထမင်းစားရလို့ ထင်ပါရဲ့”

“ကိုလည်း ခင်လိုပဲ။ သက်သတ်လွတ်ကို စားလေ့မရှိပေမဲ့ အခုတော့ ခင်ရှိနေလို့ထင်တယ် ... ဒီနေ့စားရတာ အကောင်းဆုံးထမင်းပွဲ ဖြစ်နေတယ်”

အဲဒီနေ့လေး တစ်နေ့ကို ကိုလည်း မမေ့နိုင်သလို ခင်လည်း ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်တော့မည် မထင်။

အပိုင်း(၇)

www.burmeseclassic.com

ဒီတစ်ခါ ခင်ထံ ကိုရဲ့အမေ ဒေါ်မြမြဦး ရောက်
လာခြင်းမှာ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ရောက်လာသလဲဟု ခင်
အရံတွင် မြင်ထားတာမျိုး မရှိသဖြင့် ခင် သူမကိုယ်သူမ အံ့ဩ
သွားရလေသည်။

တစ်ခါတလေလည်း ခင် ကြိုတင်မြင်ထားတာမျိုး
ရှိတတ်သော အခြေအနေတွေလည်း ရှိတတ်ပေမဲ့ များသော
အားဖြင့် ခင်နဲ့ပတ်သက်တာတော့ ခင် ကြိုသိနေတာများ၏။

ဒီတစ်ခါတော့ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။

ဒေါ်မြမြဦးက ခင်ရှေ့က စားပွဲတစ်ဖက်ခြားခုံမှာ
အေးအေးဆေးဆေး ဝင်ထိုင်သည်။

“အန်တီ ဒေါ်မြမြဦးပါ ... ဆရာမ မှတ်မိမယ်ထင်တယ် ကိုရဲ့မိခင်ပါ ... ပြီးတော့ ဆရာမဆီ နှစ်ခါရောက်ဖူးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မ မှတ်မိပါတယ်”

“အန်တီ လာတာက ဒီလိုပါကွယ် ... ဘာမှ မေးစရာတော့ မရှိပါဘူးလေ ... ဒါပေမဲ့ ဆရာမနဲ့ သားတို့ ပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာ သိရတော့ အားနာနာနဲ့ ဒီကို ရောက်လာရတယ်”

“ဘာများ ပြောစရာရှိလို့လဲ”

“သားမှာ နေ့စပ်ထားပြီးသား မိန်းကလေး ရှိပါတယ် အန်တီခင်ပွန်း မကွယ်လွန်ခင်က သူ ကိုယ်တိုင် စိတ်ကိုင်ကျ နေ့စပ်ပွဲလုပ်ပေးပြီး စီစဉ်ခဲ့တာပါ ... ပြီးတော့ သားဘဝမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မိဘစကားကို မပယ်ရှားဖူးဘူး မိဘစီစဉ်တာကို မနာခံတာလည်း မရှိဖူးဘူးဆိုတော့ ဒီကိစ္စဟာ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ပျက်စရာ မရှိနိုင်ပါဘူး ... အန်တီ အဲဒီလိုကို ထင်ခဲ့လို့ စိတ်ချ လက်ချ နေခဲ့တာ။ ခုတော့ သားက ဒီကိစ္စကို ငြင်းလာပြီ ... ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပပဝင်းကို လက်မထပ်နိုင်ပါဘူးပေါ့”

သူဟာ ခင်ခင် ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မယူနိုင်ပါဘူးပေါ့ ... မအေနဲ့ အခြေအတင် စကားများတဲ့ အထိ ဖြစ်လာတယ် ... ယုံတောင် မယူနိုင်ပါဘူး”

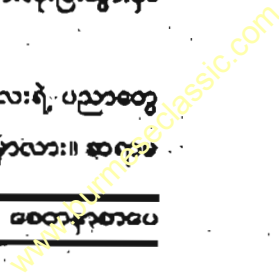
ခင်သည် သူမ၏ အလုပ်ခန်းတွင် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စများ လာပြောသဖြင့် အင်မတန်မှ စိတ်ရှုပ်ထွေး နောက်ကျိလာသည်။

“ကျွန်မ ဗေဒင်ဟောတဲ့ အခန်းမှာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေ မပြောပါရစေနဲ့အန်တီ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ လာတွေ့ရမလဲ ပြောပါဦးကွယ်၊ အန်တီကတော့ ဆရာမလေးကို စကားကို ပြောလိုရနိုင်စရာနည်းကံ ဒီတစ်နည်းပဲလို့ တွေးမိပြီး ရောက်လာတာပဲလေ။ မှားသွားရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့”

“ကျွန်မကို ဒေါသနဲ့ လာပြောစရာလည်း မလိုပါဘူးရှင်။ ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်မအတွက် သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး ... အန်တီလည်း တွေးပူမနေပါနဲ့။ အချိန်တန်ရင် အားလုံးပြီးသွားမှာပါ”

“ဘာ ... ဘယ်လိုပြီးသွားမှာလဲ။ ဆရာမလေးရဲ့ ပညာတွေနဲ့ သားကိုရအောင်ယူပြလိုက်ရင် ပြီးသွားမှာလား။ ဆရာမ

လေး စိတ်ချမ်းသာရဖို့ကို အန်တီက စိတ်ဆင်းရဲပေးရဉာ
 လား။ ဟင် ... ကြိုမြင်ထားရင်လည်း ပြောထားပါဦး”
 “ကျွန်မ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိဘူး ... အန်တီ”
 “အန်တီကတော့ ပြောစရာရှိလို့ကို လာရတာ။ ဒီမှာ မိန်း
 ကလေးရဲ့ ပညာကိုတော့ အထင်မသေးပါဘူး ... ယုံတိ
 တယ် ... လေးစားပါတယ် ...

သားဟာ ပပဝင်းကို မယူဘဲ တခြားမိန်းကလေး
 ကို ယူခဲ့ရင်တောင် ခွင့်ပြုနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ...

ဒီလိုပညာတွေနဲ့ လုပ်စားနေတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးနဲ့
 တော့ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ သဘောမတူနိုင်ပါဘူး။
 ရှက်တယ်။ အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ဒေါ်မြမြဦး ချွေးမဟာ
 ဗေဒင်ဆရာမလို့ ပြောခံရမှာ ရှက်လို့ကို သဘောမတူတာ”

ခင်သည် ဒေါ်မြမြဦးကို တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေမိ
 သည်။ ခင့်တွင် ဒေါသများ မရှိခဲ့တာမို့ ခင်ဟာ သူ့ကိုဒေါသ
 မဖြစ်ပါ။

ခင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတာပဲ ရှိသည်။ ခင့်လို
 ပညာဟာ ဘာရှက်စရာရှိလဲ။ ဘာမကောင်းတာရှိလို့လဲ။ သူ့အတွက်
 ဘာများ ထိခိုက်မှာမို့လဲ။

“ဒီတော့ ... ရှင်းရှင်းပဲ ပြောခဲ့မယ် ... အန်တီသားနဲ့
 ဆရာမလေးကို သဘောမတူနိုင်ပါဘူးကွယ် ...။ သားက
 သူ့စိတ်သဘောအတိုင်း လက်ထပ်ခဲ့ရင်တောင် အန်တီက
 အသိအမှတ် မပြုကြောင်းကို လူသိရှင်ကြား ဖြစ်အောင်
 တော့ လုပ်ရမှာပဲ ... အဟင်းဟင်း ... ဆရာမလေးလည်း
 ဒီကိစ္စကြောင့် အရှက်တစ်ကွဲ ဖြစ်ရမှာမျိုး ဘာညာ ကိုယ့်
 ကိုယ်ကိုယ် ကြိုပြီးတွက်ချက်ထားနိုင်ရင်လည်း ယတြာလေး
 ဘာလေး ကြိုတင်ချေထားပေါ့!”

“ကျွန်မအတွက် ဖြစ်ပျက်သဘောဟာ မထူးခြားလှပါဘူး။
 နောက်ပြီးတော့ ကျွန်မ ခံယူထားပါတယ် ... တစ်နေ့
 ဒါဖြစ်ရမယ် ဆိုရင် ဖြစ်ကိုဖြစ်မှာမို့ ကျွန်မ မတုန်လှုပ်ပါ
 ဘူး”

“အို ... ကောင်းတာပေါ့ ... ကောင်းတာပေါ့ ... တရား
 တွေ သိပ်ရနေရင်လည်း လောကီဘက်ကို အာရုံဖြတ်ဖို့
 သင့်တယ်”

ခင်သည် ဆက်၍ အချင်းမများသင့်ဘူးဟု သူမဘာ
 သာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ဆုံးမလျက် အသံတိတ်နေလိုက်ပါ
 သည်။

ဒေါ်မြမြဦးကလည်း သူမ ပြောချင်ရာ ပြောခွင့်ရ လိုက်ပြီးပြီမို့ ခင့်ကို အထူးတလည် အရေးတယူ နှုတ်ဆက်မနေ တော့ဘဲ လက်ပွေ့အိတ်ကိုကိုင်လျက် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေ သည်။

ခင်သည် ဒီအကြောင်းကို ကိုအား မပြောဖို့ ဆုံး ဖြတ်သည်။

ကိုလည်း သူ့အမေနဲ့ တော်တော်လေး စကားအပြေ အတင် ဖြစ်ပြီးပြီ ထင်ပါရဲ့။ ပပဝင်းဟာ ကိုကို ဘာကြောင့်ပဲ လက်ခံခံ သူမလည်း မိန်းမသားတစ်ယောက်မို့ ကိုယ့်နဲ့ စေ့စပ် ထားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က တခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ အတူတူ တွဲနေတာမျိုးတော့ ခွင့်လွှတ်လက်ခံနိုင်လိမ့်မည် မထင်။

ကိုနဲ့ ခင့်အကြောင်းကို ပပဝင်း ပြောလို့ ကိုအမေ သိခွင့်ရသည်ပဲ ဖြစ်စေ ... ခင်သည် ပပဝင်းကို မမုန်းမိပါ။ ခင် ကကို မှားနေခဲ့တာပဲဟူ၍ သူမဘာသာပင် ပြန်၍အပြစ်မြင်နေဆဲ ပင်။

ခင်က ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာတွေ့ရင်ဆိုင်ရမလဲကိုတော့ ရအောင် ကြည့်ထားဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်မိ၏။

“မေမေ ခင့်ဆီ ရောက်လာခဲ့တယ် မဟုတ်လား ခင်။ ဘယ်နေ့က ရောက်လာခဲ့တာလဲ”

“ကို ဘယ်လိုသိသွားလဲ”

“ကိုကို မေမေ ဒရိုင်ဘာဦးတိုးက မနေ့ကပဲ ပြောတယ်။ မမဦး ဘာမေးစရာရှိသလဲ မသိဘူးတဲ့ ... ဗေဒင်ဆရာမ ဒေါ်ခင်ခင်ဆီကို ကျွန်တော် လိုက်ဖို့လိုက်ရသေးတယ်လို့ သူက ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး ကိုကို အသိပေးလိုက်တာလေ။ ကို စပြီးသိသိချင်း ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားတာပဲ။ ခင့် ဆီ အရမ်းပြေးလာချင်သွားတယ် ... ဒါပေမဲ့ ခင်က ကိုကို ဥပုသ်ရက် တစ်ရက်မှာ တွေ့ဖို့ကလွဲရင် ကျန်တဲ့ နေ့တွေမှာ ခင့်ဆီ အကြောင်းပြုပြီး မလာရဘူး။ ကို ... ခင့်ကို ပေးထားတဲ့ ကတိကို တည်ချင်တယ်လေ

ကို ဒီရက်မရောက်မချင်း ရင်ထဲမှာ လုံးဝနေလို့
ဘူးကွာ ... ခင်တော့ မေမေ လာပြောတဲ့ စကား
ကြောင့် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရပြီဆိုပြီး သနားနေတာ

ကိုက စကားတွေ တတွတ်တွတ် ပြောနေသလို
ခင်ထက်စာရင် ခင်တို့နှစ်ယောက်မှာ ကိုကပိုပြီး စကားများ
ပြောသူ ဖြစ်သလို ကိုက ပွဲနဲ့ပြောတာ မဟုတ်ပေမဲ့ တကယ်
ပင် သိုင်းဝိုင်းပြည့်စုံအောင် ပြောတတ်သူလည်း ဖြစ်ပြန်သလို

“ကိုက ခင်စိတ်ကို သိတယ်ဆိုရင် အဲဒီလို စိတ်ပူ
သင့်ပါဘူး။ ခင်က ဒါကို စိတ်ထဲမှာ မထားပါဘူး။
ခုပဲ ရှိတယ် ... ခင်ဆီ ကိုအမေ ရောက်လာပြီး အဲဒါ
ခံရမယ်လို့တော့ ခင် ကြိုမမြင်ခဲ့မိပါဘူး ... ရုတ်တ
တွေ့လိုက်ရတော့ အံ့ဩသွားတယ် ... ပြီးတော့ အဲဒါ
ပြောတဲ့ စကားတွေကို စိတ်အေးအေးနဲ့ပဲ နားထောင်လို့
ပါတယ်”

“အေးလေ ... ခင်က သာမန်လူနဲ့မှ မတူတာ”

“ခင်က သာမန်လူပါပဲ ... ဒါပေမဲ့ စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အေး
လုပ်နိုင်တဲ့ နေရာမှာ တမင်တကာကို ကျင့်ထား
တည်ငြိမ်နေတာပါ”

“မေမေကတော့ကွာ ... ကိုကို ပပနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ချည်း
တိုက်တွန်းနေပြီ”

“မပပဝင်းကရော”

“သူက ငြင်းနေလို့ပေါ့ ... အဲဒါ မေမေက အခေါက်ခေါက်
အခါခါသွားပြီး တောင်းပန်နေတယ်။ ပပ,သာ စိတ်ကျေ
နပ်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင် ကိုတော့ ဒီနေ့ ခေါင်းညိတ်
နောက်နေ့ လက်ထပ်ရပြီပဲ ခင်ရယ်။ အဲဒါ ခင် ဘယ်လို
သဘောရလဲ”

“ခင် မဖြေတတ်ဘူး”

“ဟာ ... ခင်ရယ်။ တစ်ခုခုတော့ ခင် ခံစားရမှာပေါ့ ...
ဖြေနိုင်ရမှာပေါ့”

“ဖြစ်မလာသေးတာကို ဘာကြောင့် ကြိုတင်တွေးနေတော့
မလဲ ကိုရယ် ... အဲဒီကိစ္စ တကယ်ဖြစ်၊ မဖြစ်ကို စောင့်
ကြည့်ပါဦး”

“ဘာလဲ ... ခင် ဟောထားသလိုကို တို့က လက်မထပ်
ဖြစ်ဘူးဆိုတာ သေချာလို့လား”

“ခင် မြင်ခဲ့ဖူးတာတော့ မပပဝင်းကို တခြားအမျိုးသားတစ်
ယောက်နဲ့ပဲ တွဲမြင်ခဲ့တာ။ ကိုလို မမြင်ဘူး။ သူ တွဲထားတဲ့
လူဟာ ကို မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ခင်က ကို တကယ်လက်ထပ်ဖြစ်သွားလည်း အတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေမယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား။”

ခင်သည် ဟိုမဒီမံနှင့် စိတ်တိုဒေါသ ဖြစ်ချင်နေသော ကိုကို တိတ်ဆိတ်စွာ ရင်ဆိုင်လိုက်ပါသည်။

ခင်တွင် ဒီပြဿနာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြောစရာမရှိ သည်ကား အမှန်ပင်။ ပြီးတော့ ... ခင် ဒီလိုပြဿနာကြောင့် သောက မရောက်ချင်။

အမှန်တော့ ခင်လည်း ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ ဘယ်ခွဲ လိုပါ့မလဲ။ သို့သော် ... ခင်က ကြိုသိထားရသူမို့ မခွဲမဖြစ် ခွဲခဲ့ ရသော် ခင်ဘက်မှာ များစွာ ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့ ခင် ကြိုတင်ပြင်ဆင် နေရဆဲလည်း ဖြစ်သည်။

“ခင်ကို မေးရဦးမယ် ... ခင်က ကိုလကွဏာကို တစ်ခါ တုန်းက ကြည့်ဖူးတယ်နော် ... အဲဒီမှာ ကိုက အသက် ထိုမဲ့ပုံစံ တွေ့ရတယ်လို့ ခင် ပြောထားတာ ကို မမေ့ဘူး ကိုက ဘယ်တော့လောက် သေမှာလဲ ... ခင် သိ သေးလား။”

ကိုက ဘာမဆိုင်း ညာမဆိုင်း ကောက်ခါငင်ခါ နေ သောအခါ ခင်သည် ရင်ဝကို လာအထိုးခံလိုက်ရသလို အောင့် တက်သွား၏။

အို ... ဘုရားရေး။ ခင် ဒါကိုကျတော့ ခံနိုင်ရည် မရှိပါလား။

ခင်က ကိုနဲ့ ကွဲရင်ကွဲရပါစေ။ ကို အသက်ဆုံးရှုံး ပြီး ကွဲရမှာတော့ မလိုလားပြီမှန်း ခင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေချာ စွာ သိလိုက်လေပြီ။

ကို ဒီလောကကြီးထဲမှာ မရှိခဲ့ရင် ခင်က ဘယ်လို ဖြစ်သိမ့်မှုမျိုးနဲ့ ရပ်တည်ရမလဲ ...။ ကြည့်စမ်း ... ဒါကို ငါ ဘယ် ဘုန်းကမှ မတွေ့မိခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါကို ဘာကြောင့် အခုမှ ဖျတ်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသလဲ။ လိုသေးတယ် ခင်ခင် ... အများကြီးလိုသေး တာပဲ။ ဒီထက် ကြိုသိရမှာတွေကို ကြိုမသိနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

“ခင် ဘာလို့ မပြောတာလဲ”

“ခင် မသိလို့ ကို။ ကိုက ဘယ်လိုအသက်အရွယ်မှာ အသက်ဆုံးရှုံးဖို့ ရှိမယ်ဆိုတာတော့ ခင် ကြိုမသိဘူး။ လကွဏာထဲမှာရှိတဲ့ အကန့်အသတ်အရတော့ အသက်သုံး ဆယ်နဲ့ လေးဆယ်ကြားမှာလို့ ခင် မြင်ပါတယ်”

“ကိုအသက်က အခု သုံးဆယ်တစ် ပြည့်ပြီပြီ”

“ဪ ...”

“ဒါဆို ခင် ပြောတဲ့အထဲမှာ အကျုံးဝင်တာပေါ့ ... ဟုတ်လား။”

“ကို အခုမှ ဘာလို့မေးနေတာလဲ”

“ကို တွေးကြည့်မိတာ တစ်ခုရှိလာလို့”

“ဘာလဲဟင်”

“ခင်က ပြောတယ် ... ကိုနဲ့ခင်ဟာ လက်မထပ်ဖြစ်ဘူးတဲ့ ဟုတ်လား ...။ အဲဒီလိုပဲ ပပဝင်းဟာလည်း ကိုနဲ့လက်မထပ်ဖြစ်ဘူးဆိုတော့ ... ကို တွေးကြည့်မိတယ်လေ။ ကိုနဲ့ခင် ကွဲစရာ အကြောင်းဆိုလို့ ကို သေမှပဲ ခင်နဲ့ခွဲရမှာပဲ ...။ ကို အသက်မသေသေးသရွေ့ ကို ဒီလောကကြီးထဲမှာ ရှိသေးသရွေ့ ခင်နဲ့ ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူး။ ခင်က လွဲရင် တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ ထပ်ပြီး ချစ်လာဖို့ ဆိုတာလည်း မရှိတော့ဘူးလေ။ ဒီတော့ ... ကိုသေမှပဲ ခင်နဲ့ ...”

“တော်ပြီ ... တော်ပြီ ကို။ ဘာလို့ အဲဒါကို ထပ်တလဲလဲ ပြောနေရတာလဲ”

“ခင် သိနေပြီသား မဟုတ်လား”

ခင်ကား မဖြေ။ မျက်ရည်လည်လျက် ငြိမ်နေသည်။ ပြီးမှ ကိုကို သေချာစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်လျက် ...

“ကိုက သိပ်တော်တယ်။ ခင့်လို ဘာမှမတတ်ပေမဲ့ ဆက်စပ်ပြီး တွေးတတ်တယ် ... ကို ဒီလောက် သိလာလိမ့်မယ်လို့ ခင် မတွေးမိပါဘူး ... ဒါကြောင့် ခင် မပြောတာလေ”

“ကို ဘာဖြစ်လို့ သေရမှာလဲ”

“အဲဒါတော့ မင် တကယ် မသိပါဘူး ကိုရယ်။ ခင် အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါ ... ကိုက ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့လို့ပဲလား။ Accident တစ်ခုခုကြောင့်လား။ သေချာမပြောနိုင်ပါဘူး။ သေကို သေရလိမ့်မယ်လို့လည်း အတိအကျကြီး မပြောလိုပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အသက်လမ်းကြောင်းက တုံးတံ့ကြီး ပြတ်နေတာ မဟုတ်ဘဲ ကန့်လန့်ဖြတ် အနှောင့်အယှက်နှစ်ခု ... အစင်းလေးနှစ်ခုက ထင်ထင်ရှားရှား ပြတ်ထားလို့သာ ခင် ထင်တာပါ။ အဲဒီအသက်အန္တရာယ်က လွတ်ခဲ့ရင်တော့ ကိုက အသက်ရှည်မှာပါ”

“ခင် အလွတ်မှတ်မိနေတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ... ခင် ကိုလက်ဖဝါးကို ညှုတ်ပြီး မြင်ယောင်ကြည့်ပြီး ရသလောက် မေတ္တာပို့ပေးနေတယ်”

“ခင်ရယ် ...”

ကိုသည် ခင်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ခံစားလို့ရသလို ဖြစ်လျက် ခင် လက်ဖျားလေးတွေကို တယုတယ ဆုပ်ကိုင်လို့မရနိုင်ပါ။ ခင်က ဒီတစ်ခါတော့ ရုန်းဖယ်ငြင်းဆန်ခြင်း မပြုဘဲ အသေတကြည်ပင် ကိုလက်ဖဝါးထဲကို သူမ၏ လက်ချောင်းများပါစေလက်ဖဝါးကလေးပါ တိုးဝင်လာခဲ့သည်။

“ကို ခင်ကို သိပ်ချစ်တာပဲ ခင်ရယ်”

“ခင်လည်း ကိုလိုပါပဲ”

“ကိုတို့က ဘဝအဆက်ဆက် ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာလား ခင်”

“အဲဒါတော့ ခင် ဘယ်သိမလဲ”

“ကိုက ခင် သိမယ် ထင်နေတာ”

“ခင်က ဒီဘဝကိုပဲ ကြည့်တတ်တာပါ ... အတိတ်ဘဝ ရှေးဘဝဆိုတာပါ မြင်နိုင်လောက်တဲ့အထိ ပါရမီ မပါပါဘူး”

“ခင်က စိတ်မညစ်တတ်ဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ်”

“ကိုလည်း အဲဒီလိုဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ ... အခုတော့ ကိုက ဒီကိစ္စ ... အဲ ... ကိုနဲ့ ပပရဲ့ကိစ္စ။ ခင်ကို မေမေ သဘောမတူတဲ့ ကိစ္စကိုပေါ့လေ ... အဲဒါတွေ တွေးပြီး တော်တော် စိတ်ညစ်နေတာကွာ”

“စိတ်မညစ်ပါနဲ့ ကို။ သူ့ဟာနဲ့သူတော့ အချိန်တန်ရင် နေတတ်သွားမှာပါ”

ခင်သည် ဒီလိုဖြေသိမ့်စကား တစ်ခွန်းကလွဲလျှင် ဒီထက်ပိုပြီးတော့လည်း မပြောတတ်ပေ။

ခင်က ကိုနဲ့ ပပ လက်မထပ်ဖြစ်ပါဘူး ဆိုတာကို အသေအချာ ယုံကြည်နေခဲ့သူဖြစ်ပြီး ... ကိုကတော့ ခင်ပြောထားတာကို မယုံနိုင်သူ ဖြစ်လေသည်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ ဒါကို တတွေးထေး လုပ်နေခဲ့တာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ကိုသည် ချစ်သူကို ချစ်သော်လည်း ယခုထိတိုင် ချစ်သူ၏ အစွမ်းအစဖြစ်သော ဒီပညာကို မယုံချင်သေးသူပင်။

ကိုသည် ပပဝင်းနှင့် ဆုံရလျှင် သူ့တွင် ပြောစရာ စကားတွေ အများကြီး ရှိနေခဲ့ပေမဲ့ ရုတ်တရက် ဘယ်ကစပြော ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

ဒါကို ပပဝင်းက ရိပ်မိပြီး တဟင်းဟင်း အသံဖြင့် ရယ်မောကာ ...

“အမယ်လေး ကိုရယ်။ စကားပြောစရာရှိလို့ ခဏလေး တွေ့နိုင်မလား စပြောတဲ့သူက ကိုပါနော်။ အသံကြီးတိတ် နေလိုက်တာ။ ဘာလဲ ပြောရမှာ ခက်နေလို့လား ... ရပါ တယ်နော် ... ပ,တို့က ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပါတယ် ... ပ, မရိုင်းလည်း မရိုင်းတတ်ပါဘူး ... ကို,ဖြစ်ချင်တာ ပြော ပါ”

ဟု စ၍ စကားစလိုက်ပါသည်။

“ကျေးဇူးပဲ ပပရယ်”

ပပဝင်းသည် ခေတ်ပညာတတ်၊ ကိုယ်တိုင်လည်း ဥစ္စာပေါ့ ရုပ်ချော ဖြစ်သလို အမြဲတမ်း အဆင်ပြေ ပြည့်စုံသော ဘဝမှာ နေခွင့်ရသူဖြစ်ရာ သူတစ်ပါး အပေါ်မှာလည်း စိတ်ထား စကောင်းတာမျိုး မဖြစ်ဘူးသလို ... သူမ ကိုယ်တိုင်၏ ဘဝမှာ လည်း ဘယ်သူကမှ မလိုမုန်းထား ကော်ကံကျစ်ခံရခြင်းမျိုး မကြုံဘူးခဲ့ဘူး ဖြစ်ပါသည်။

သူမက သူမလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မလို ချင်ဘဲ ခင်ခင်ဟူသော ရိုးရိုးတုံးတုံး မိန်းကလေးကို လိုချင်နေ သော ကို ဟူသည့် ယောက်ျားသားအား အစပိုင်းကတော့ နည်း နည်း ဒေါသဖြစ်ပေမဲ့ ယခုကျတော့ ဒေါသမဖြစ်ချင်တော့ပေ။

ဒါ့အပြင် သူတို့ ဘယ်လိုချစ်သွားကြသလဲ ဆိုတာ ကိုတောင် စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်နေပြန်သတဲ့။

“မေမေက ပပဆီ လာပြီး ဘာတွေ စီစဉ်နေတာလဲ”

“ဪ ... ဒီလိုပေါ့ ... စေ့စပ်ပွဲကို အပျက်မခံပါနဲ့ပေါ့။ ပ,က မိန်းကလေးမို့ နစ်နာတာလည်း တစ်ပိုင်းပေါ့ ...

ဒါ့အပြင် အန်တီက ပ,ကလွဲရင် ကိုကို ဘယ်သူနဲ့ မှ သဘောမတူနိုင်ဘူးလို့လည်း ပြောတယ် ...

ပြီးတော့ ... ပေပေနဲ့ မေမေကိုလည်း ပြောနေတာ

ပဲ။ ကိုက ဗေဒင်ဆရာမရဲ့ ဆေးမိသွားလို့ဆိုလား ... ဟီ
ဟီ ... မသိပါဘူး ... ရယ်ဖို့ကောင်းသား။ လူကြီးတွေထဲ
အဲဒီလို ကိစ္စတွေကို အလကားနေရင်းကို ယုံချင်နေ
တာ”

“ဟာ ... ခင်က အဲဒါမျိုးတော့ မလုပ်တတ်ပါဘူး ပပ
ရာ”

“မဆီမဆိုင်လေ ... ပ,ကိုပါ တစ်ခုခု လုပ်မှာစိုးလို့တဲ့ ...
ဖေဖေက သိပ်မပူပါဘူး။ မေမေကတော့ ပပပင်ပင်ဖြစ်ပြီး
တခြား အကြားအမြင်ဆရာဆီတောင် ရောက်သွားလေရဲ့။
အန်တီကလည်း ကို့ကိုတင် မကဘူး မခင်ခင်က ပ,ကိုပါ
လုပ်မှာစိုးလို့ ဆိုပြီး စိတ်ပူတယ်လို့လည်း ပြောတယ်။
မင်္ဂလာပွဲလုပ်ရင် အနှောင့်အယှက်တွေ လုပ်မှာလည်း
စိုးရိမ်နေတယ်”

“မဟုတ်တာတွေကွာ ... ခင်က သူ့ဘာသာဗေဒင်ပညာ
ပေါ့ ... အင်္ဂလိပ်လိုတော့ Astrology (အင်္ဂလိပ်စကား
လော်ဂျီ) အဲဒါမျိုးကို သင်ယူတတ်မြောက်ထားတာပါ ...
သူများကို လိုက်ပြုစားရ၊ ဆေးမိအောင်လုပ်ရ ဖြစ်စေရ
အောင် စုန်းကဝေမှ မဟုတ်တာ။ ပပကို ကျွန်တော်

အမှန်အတိုင်း ရှင်းပြတာပါ ... ကိုယ်ချစ်နေတဲ့ မိန်းကလေး
မို့ ဘက်လိုက်ပြီး ပြောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။”

“ပ,က ဘာမှ မယုံတတ်ပါဘူး။ လူကြီးတွေ ပျာယာခတ်
နေတာကို ပြောပြတာပါ။ ပြီးတော့ ... အန်တီက ပ,ကို
လက်ဖွဲ့မယ် ပြောထားတာတွေအပြင် စိန်တစ်ဆင်စာပါ
ယပ်တိုးပြီး ဖွဲ့မယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“ဪ ... ဒါနဲ့ တခြား အကြားအမြင် ဆရာဆီ ရောက်
သွားတော့ ပပအမေကို အဲဒီဆရာက ဘာပြောလဲ”

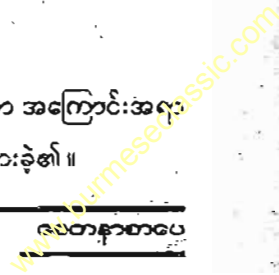
“ဘာမှ မပြောပါဘူး။ ပ,ကို ဘယ်သူမှ မကောင်းမကြံ
ကြပါဘူးတဲ့ ... မကောင်းကြံရင်လည်း ပ,က ကံမြင့်နေ
လို့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးတဲ့ ပြောတာပဲ”

ကိုသည် အမြင်ကို မြင်တဲ့အတိုင်း ဟောလိုက်သည်
အဲဒီဆရာကိုပင် ကျေးဇူးတင်သွားပါသည်။

“အခုတော့ ပ,တို့ကို လာမဲ့လမှာပဲ လက်ထပ်ပေးကြ
တော့မှာလေ”

“ဟင်”

ကိုသည် သူလုံးဝမသိရသေးသော အကြောင်းအရာ
ကို သိလိုက်ရသဖြင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားခဲ့၏။

ခင်ရယ် ...။ ခင်ကို မယုံတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ပြောတော့ ကိုယ်နဲ့ ပပက လက်မထပ်ဖြစ်ဘူးဆို ...။

“ပ,တောင် ထိုင်မသိမ်း အပ်ပြီးပြီ ... ကိုကိုတော့ နီးမှ အမြန်ကြေးပေးပြီး အပ်မယ်တဲ့။ အန်တီက ကိုကို အသိ မပေးစေချင်ဘူး ...

ဒါပေမဲ့ ပ,က ရိုးရိုးသားသား နေချင်တဲ့သူမို့ ထို မမေးခင် ပြောပါတယ်နော်။ ကျေနပ်ရဲ့လား ...

ပ,လေ ... ပ,ရဲ့ဘဝမှာ ပ,ကို ချစ်ပြီး လိုလိုလားလား လက်ခံတဲ့ ယောက်ျားကိုပဲ ထိုချင်တာပါ ... ပ,ထို မချစ်ဘဲ တခြားမိန်းမကို တမ်းတနေမဲ့ သူမျိုးနဲ့ မချင်ပါဘူးဆိုမှ ဆိုရမဲ့ ကံကြမ္မာကို စိတ်တောင် တုံ့တယ်။ ပြီးတော့ ဒီလူတစ်ယောက်ကို ရဖို့အတွက် ဟိုဟို လျှို့ဝှက်ရ ဒီဟာလျှို့ဝှက်ရလည်း မလုပ်ချင်ဘူး ... အဲဒါကြောင့် ကိုကို တမင်ပြောပြတာ ...

ပ,ပြောလိုက်တယ်နော်။ ကိုဘာသာပဲ မခင်ခင် ရအောင်ညှိနှိုင်းပြီး ပ,ကိုလည်း အရှက်မကွဲစေရအောင် ပနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ အစီအစဉ်တွေ ဘာမှ သိပ်မပီပြင်စေဘဲ ကိုတို့ကိုစွဲ လုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပါ ...

ထိုင်မသိမ်း အပ်တာလောက်က ဘာမှ လူမသိသေးဘူး။ ဖိတ်စာအပ်မှ လူသိမှာ ... လူစ,ပြီးသိမှာ ... ဒါကြောင့် ပ,ကို ညှာတာတယ်ဆိုရင် ကိုတို့ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းပဲ စီစဉ်ကြပါနော် ...

နီးမှ ပ,အရှက်ကွဲအောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့။ ပလည်း မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ သိက္ခာပိုင်းရော၊ အရှက်တရားရော၊ ထိခိုက်ပါတယ် ...

နီးမှ ကိုတို့လည်း အဆင်ပြေကြမယ်ဆိုရင် ပ,တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေဖြစ်မှာပဲ ...

အဲဒီတော့ ကိုဟာ အပြစ်ကင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ရင် ပ,ပြောထားတာလေးတွေ မမေ့နဲ့ပေါ့။”

တကယ်တကယ် စကားပြောဖို့ ချိန်းဆိုတာက ကိုဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ ... အခုတော့ ပပဝင်းကပင် တောက်လျှောက် မနားတမ်း ပြောသွားပါသည်။

ကိုသည် ပပဝင်း ပြောသမျှတို့ကို နားလည်လက်ခံ သည့်အနေနှင့် ခေါင်းကို ညိတ်လိုက်ရင်း ...

“ကျေးဇူးပဲ ပပ။ အားလုံးကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပြ ရင် ပြတဲ့ အတွက် အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ် ...

စိတ်ချပါ ... ကျွန်တော် ကိုယ့်ကြောင့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဘဝမှာ အရှက်မကွဲ ကျန်ရစ်ရအောင် မလုပ် ပါဘူး ...

ပပ ပြောသလိုပဲ ... ကျွန်တော် ခင်နဲ့ ဒီရက်ပိုင်း အတွင်းမှာ တိုင်ပင်ပါမယ် ... အဆင်ပြေရင် နှစ်ဦးသဘော တူပဲ လက်ထပ်လို့ရမှာပါပဲ ...

မေမေက ခင်နဲ့မှ သဘောမတူတာ။ ဘယ်လိုမှ အသိပေးပြီး စီစဉ်ချင်လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်”

“ပ,ကလေး မခင်ခင်ကိုလည်း မမုန်းဘူး ... မနာလိုလည်း မဖြစ်ပါဘူး။ လူကြီးတွေ ယုံထင် ကြောင်ထင် ဖြစ်သလို ကိုကို ဆေးလုပ်ထားတယ် ဆိုတာမျိုးလည်း အယုံအကြည် မရှိပါဘူး ... ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ အဲဒါတွေက ယုံတမ်းစကား တွေပါ ...

ကိုက သူ့ကို တကယ်ချစ်သွားလို့ ဖြစ်မှာပါလို့ ပ, တွေးမိပါတယ်”

ကိုသည် ပွင့်လင်းလှသော ပပကို တစ်ချက်ကြည့် ပြီး မေးသင့်၊ မမေးသင့် စဉ်းစားနေပြန်သေးသည်။

နောက်တော့မှ စိတ်ကို ပိုင်နိုင်စွာ ဆုံးဖြတ်ပြီး တည်ငြိမ်စွာ မေးလိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော် တစ်ခုမေးမယ်နော်”

“မေးလေ”

“စိတ်တော့ မဆိုးနဲ့”

“မဆိုးတတ်ပါဘူး”

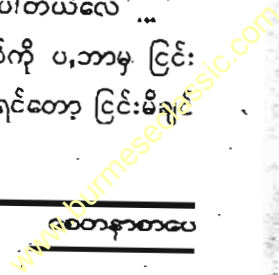
“ကျွန်တော်က ပပကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လိုပဲ ခင်တာ လေ။ ကျွန်တော် ချစ်တာက ခင်ပဲ။ အဲဒါကို ပပက သိနေ ရက်သားနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကို ဘာကြောင့် မငြင်းတာလဲ”

“ပ,မှာ ငြင်းစရာမှ မရှိတာ”

“ဘယ်လို ...”

“ပ ငြင်းဖို့ စိတ်ကူးမရှိတာကို ပြောတာ။ ပ ကိုကို ချစ် သူလို မချစ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မတော်တဆ လက်ထပ်ဖြစ် ရင်လည်း ပ,အတွက် ဘာမှ လက်မခံနိုင်စရာ အကြောင်း မရှိဘူး ဆိုတာ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံပါတယ်လေ ...

ကိုလို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပ,ဘာမှ ငြင်း စရာမှ မရှိတာ။ ပ,မှာ ချစ်သူရှိနေခဲ့ရင်တော့ ငြင်းမိချင် ငြင်းမိမှာပဲပေါ့ ...

ဒါပေမဲ့ ချစ်သူလည်း မရှိသေးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်ဆိုရင် ကိုဟာ ငြင်းစရာ သိပ်မရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်မို့ လက်ခံတာပါ ...

ပြီးတော့ ပ,က မိဘစိတ်ချမ်းသာအောင် ထားနိုင်တဲ့ သမီးလိမ္မာပဲ ဖြစ်ချင်တယ်လေ ... ဒီတော့ မိဘက သဘောတူတယ် ... စီစဉ်တယ်ဆိုရင် ဘာမှ မငြင်းတတ်ပါဘူး ကို”

ကိုသည် ပပ၏ အဖြေကို တအံ့တဩနှင့် ဝေးသွားသည်။ လောကကြီးထဲမှာ အဲဒီလို အတွေးအခေါ်တွေနဲ့ မိန်းကလေးတွေလည်း ရှိသေးသည်တဲ့။

ခင်ကရော ... ခင်ကတော့ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးပါလိမ့်။ ခင်ရဲ့ အတွေးအခေါ်တွေကရော ဘယ်လိုတွေပါလိမ့်။ ခင်က ပပနဲ့ယှဉ်လျှင် တော်တော်ကို လျှို့ဝှက်သော မိန်းကလေးမှန်း သိသာပါသည်။

“ကျွန်တော်က တခြားမိန်းမကို တမ်းတနေမယ် ဆိုရင် ရော”

“ပ ပြောပြီးသားပဲ။ ပ အဲဒီလိုမျိုး မကြံချင်ဘူးလို့ ... ဒါပေမဲ့ အခြေအနေက အဲဒီလို ဖြစ်လာရင်လည်း ပရဲ့ ကုသိုလ်ကံလို့ပဲ မှတ်ပါတယ်”

“အင်း ... အခုတော့လည်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ သဘောထားတွေ ရှင်လင်းသွားပါပြီ ... ကောင်းပါတယ်။ ဒီနေ့ ဆွေးနွေးလိုက်ရတာကို ဝမ်းသာပါတယ်”

ထိုနေ့က ကိုနဲ့ ပပဝင်းတို့ လမ်းခွဲကြသောအခါ တို့မှာ ခင်နဲ့ ဒီအပတ်ဆိုရင် ဆွေးနွေးစရာတွေ တစ်ပုံကြီးနဲ့ ဖြစ်နေတော့လေသည်။

www.burmeseclassic.com

ခင်သည် သောက်လက်စ ကော်ဖီခါးခါးကြီးကပင်
ခါးသီးသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ပြီးတော့ ... ခင် ကော်ဖီသီးတော့မလိုပင် ဖြစ်သွား
သေးသည်။ ကို ပြောလိုက်သော စကားကို ခင် အဲဒီလောက်ထိ
အုန်လှုပ်ရသတဲ့ ...။

“ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ ခင်”

“ကိုက ရုတ်တရက် ပြောလိုက်တော့ ခင် ရင်ထဲမှာ တစ်
မျိုးဖြစ်သွားပြီး လန့်သွားတယ်”

“ကိုတို့ လက်ထပ်ကြမယ် ဆိုတာက လန့်စရာလား ခင်
ရယ်”

ကိုက မကျေမနပ် ရေရွတ်ပါသည်။ ကိုအတွက် စိတ်လှုပ်ရှားစရာ အခြေအနေပေမဲ့ ခင့် အတွက်တော့ ဒါကို စိတ်ထဲမှာ အနှောင့်အယှက်တစ်ခု ဝင်လာသလို ခံစားရတာ သူ တော့ မသိနိုင်။

“ခင် လန့်သွားတယ် ဆိုတာက ကို ဘာကြောင့် ဒီလိုလာ ပြောသလဲ ဆိုတာကို လန့်တာပါ”

“ဘာကြောင့် ပြောရမလဲ ... ကိုချစ်သူမို့ လက်ထပ်မယ် ပြောတာ လန့်ရလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ ... ခင်တို့က အဲဒီလိုမျိုးမှ မဟုတ်တာ”

“ဘာ မဟုတ်တာလဲ”

“ကို မေမေက သဘောမှ မတူတာ”

“အဲဒါက သိပ်ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကိုတို့ဘာသာ ရုံးတက်လက် မှတ်ထိုးပြီး လက်ထပ်တော့ မေမေ ဘာလာတားနိုင်မှာ မှတ်လို့”

“မတားပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ အန်တီက ခင့်ကို ပြောသွား ပြီးသားလေ။ သူကတော့ သူသဘောမတူပါဘူး ဆိုတာမျိုး အသိအမှတ်မပြုပါဘူး ဆိုတာမျိုးကို လူသိအောင် ကြေညာ ရမှာတဲ့”

“ဟာကွာ”

“ကို နားလည်အောင် သေသေချာချာ စဉ်းစားသင့်တယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အနေနဲ့ ကိုယ့်ကို ယောက်ျားလေး ရှင်ဘက်က သဘောမတူပါဘူး၊ အသိအမှတ် မပြုပါဘူး လို့အပြောခံရတာ အကြေညာခံရတာဟာ သိပ်အောက်ကျပါ တယ် ... သိပ်ရှက်ဖို့လည်း ကောင်းတယ် ... ခင်၊တင် မကဘူး ... ခင်မိဘတွေပါ အရှက်ရစေတယ် ... သိက္ခာ ကျစေတယ် ... ဒီတော့ ... ခင် စိတ်အလိုကို မလိုက်သင့် ပါဘူးလေ။ လိုက်လည်း မလိုက်ပါဘူး ... ခင် ဆိုတာက စိတ်ကို ချုပ်တည်းနိုင်အောင် ကျင့်ထားပြီးပြီပဲ ... ဒီတော့ အဲဒီလိုမျိုးတွေကို ခေါင်းထဲမှာထည့်ပြီး တသသ ဖြစ်မနေ တော့ပါဘူး”

ကိုသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပင် ခေါင်းခါကာ ကော်ဖီခွက်ကို သောက်လိုစိတ်တောင် မရှိတော့တာမို့ ပြန်ချပြီး ဘေးဖယ်ထားလိုက်ပါသည်။

“ခင်ရယ် ... အဲဒါတွေကြည့်ပြီး ထောက်ထားပြီးတော့သာ နေရမယ်ဆိုရင် လောကကြီးမှာ ဘာမှ စိတ်ချမ်းသာစရာ မရှိတော့ပါဘူး”

“ရှိမှာပါ ... စိတ်ချမ်းသာမှု တစ်ခုခုဟာ ရှိတော့ရှိမှာပါ ... ကိုယ် စိတ်ဆင်းရဲခဲလိုက်ရလို့ မိဘ စိတ်ချမ်းသာသွားတယ် ဆိုတာဟာလည်း လှည့်ပတ်တွေးရင် စိတ်ချမ်းသာမှု တစ်ခု ပါပဲ ကိုရယ် ... ခင်လည်း ခင်မိဘကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် ထစ်ခါမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးသလို ... ကိုလည်း မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး မဟုတ်လား ...

ဒီတော့ အဲဒီလို ဖြစ်မြဲအတိုင်းပဲ ဖြစ်စေလိုက်ပါ ကို”

“မဟုတ်သေးဘူးကွာ ... ကိုယ်လိုချင်တာ အဲဒီအဖြေမျိုး မဟုတ်ဘူး ခင်ရယ် ... ဘာကြောင့် ကိုကို လက်မထပ်ချင် ရတာလဲ”

“အို ... ကိုယ့်ချစ်သူပဲ ကိုယ်လက်ထပ်ချင်တာပေါ့ ... လက်မထပ်ချင်ဘူးတော့ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ ... ခင် ခုနပြောသလိုပဲလေ ... ခင်တို့ လက်ထပ်ကြရင်ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ အဲဒီ အကြောင်းအရာတွေက ရေးကြ ဖို့ အဆင်သင့် ရှိနေပြီ ကိုရဲ့”

“ဘာလဲ ... ခင်က ခင်အာရုံထဲမှာ မြင်ရသလို ကိုနဲ့ခင် ဟာ လက်မထပ်ဖြစ်ဘူး ဆိုတာ တမင်မှန်အောင် လုပ်နေ တာလား”

“အဲဒီလို အတွေး လုံးဝမရှိပါဘူး ကိုရယ်။ ကို ဘာကြောင့် ဒေါသအရမ်းကြီးပြီး ဟိုမဲဒီမဲ ဖြစ်နေရသလဲ”

ကိုသည် ခင်ကို စေ့စေ့ကြည့်နေမိသည်။ အမှန်တော့ ကိုက ဟိုမဲဒီမဲ လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး ခင်။ ကို ဒေါသဖြစ်သင့် လို့ ဖြစ်နေတာပါ။ ခင်က သိပ်ကို လျှို့ဝှက်သလို မလိုအပ်ဘဲ သိပ် မာနကြီးလွန်းလာပြီ။

“ကို ခင်ကို ကြည့်ပြီး ဘာတွေတွေးနေမလဲဆိုတာ ခင် ခန့်မှန်းမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကို ထင်မြင်သမျှကို ခင် မငြင်းချင်ပါဘူး ... ခင် မာနမကြီးတတ်ပါဘူး ကို ရယ် ...

ခင်က သာမန်မိန်းကလေးတွေ ခံစားရသလိုပဲ တစ်သက်လုံး အရှက်ကွဲရမှာကို မဖြစ်ချင်တာပါ”

“မိဘပဲကွ ... စိတ်ဆိုးလည်း ခဏပေါ့ ... တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် စိတ်မပြေဘဲ နေမလား။ ပြီးတော့ ကိုက တစ်ဦးတည်းသော သားပါ။ မေမေက ကို မရှိရင် သူလည်း စိတ်ဘယ်ကောင်း ပါ့မလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ ... သူစိတ်ဆိုးနေတဲ့ ခဏမှာ လုပ်ချင်ရာ လုပ်လိုက်ပြီပဲ ထားပါတော့ ... သူ့ဘက်ကတော့ ပြီးတော့

လည်း ပြီးပြီးပျောက်ပျောက် နေလို့ရပေမဲ့ တစ်ချက်ခံ
လိုက်ရတဲ့ ခင်ဘက်ကိုတော့ ကို နည်းနည်းတွေးပေးဖို့
သင့်ပါတယ်လေ”

ခင်သည် ဒီလိုကိစ္စတွေကို အခြေအတင် ပြောဆို
အချင်းများရသည်အား စိတ်ညစ်လာသလို ကိုယ့်လိပ်ပြာလည်း
ကိုယ်ရှက်လာသည်။

ကြည့်စမ်း ... ငါ့လို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို
သဘောမတူ၊ လက်မခံနိုင်တဲ့ သားရှင်မိခင်တစ်ယောက်ဆိုတာ
ဒီလောကကြီးထဲမှာ ရှိသတဲ့။ ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းလိုက်
သလဲ။

အဲဒီမှာ ခင်ဟာ တွေးရင်း သူမဘာသာ ပြန်တရား
ရသွားပြန်သည်။ ဪ ... “ငါ” ဆိုတဲ့ အခွဲတစ်ခုလည်း ငါ့ဆီ
မှာ ရှိနေသေးပါလား။ ငါ ဒီလို မဖြစ်သင့်ဘူး။

လူတွေ တစ်နေ့တာ ပြောနေကြတဲ့ စကားလုံးတွေ
ထဲမှာ အများဆုံးပါတဲ့ စာလုံးဟာ ‘ငါ’ ဖြစ်နေတာပဲ ... ကြည့်
စမ်း။ ‘ငါ’ ဆိုတဲ့ စာလုံးဟာ ဘယ်သူမဆို မသုံးမဖြစ် သုံးနေကြ
ရတယ် ... အဲဒါ အတ္တတွေပဲ။ အတ္တကို ပြနေတာပဲ။

“ခင် သွားတော့မယ် ကို။ ခင်တို့ ဆက်ပြီးပြောစရာလည်း

များများပြားပြား မရှိတော့ဘူး ထင်တယ် ... ဒီတော့ ပြန်
ကြတာပဲ ကောင်းတယ်”

“ခင် ... ကို ပြောတာကို ဘယ်တော့လက်ခံမလဲ”

ခင်သည် ကိုကို စိတ်ရှည်စွာ အသေအချာပင်
ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဘယ်တော့မှ လက်မခံပါဘူး ကို။ ခင်ကို စောင့်ပြီး မျှော်
လင့်မနေပါနဲ့။ ခင် ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီမို့
ကိုနဲ့ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ဖို့ကို လက်မခံပါဘူး”

ကိုသည် ခင် ထွက်သွားတာကို တားမနေတော့ဘဲ
စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပင် ကြည့်ရင်း (တစ်ဖန်) ကြိရာမရစွာ ကျန်
ရစ်ခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

“လွယ်လွယ်လေးပါကွာ ... သူ့ကို မင်း ခိုးပြေးရုံပဲ”

နေနိုင်က မဆိုင်းမတွ ပြောလိုက်၏။

ခင်က ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်သူမှ မသိစေချင်ပေမဲ့ ကိုကတော့ မနေနိုင်တော့ရာ အနီးဆုံးဖြစ်သော သူငယ်ချင်း ကိုပဲ ပွင့်ပြောတိုင်ပင်မိတော့၏။

“မင်း ပြောတော့ လွယ်လိုက်တာ ... ငါက ဘယ်လိုခိုး ပြေးရမှန်းတောင် မသိဘူး”

“ငါလည်း အဲဒါပဲ အကြံပေးတတ်တယ်ကွာ ... မင်း၊ ကောင်မလေးက တစ်မျိုးလေး ဆိုတော့ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ခိုးပြေးလို့ ရမလဲဆိုတာ မစဉ်းစားတတ်ဘူး”

“တစ်ခုခုကွာ ... သူ့ကိုညှာခေါ်လို့ရမှာမျိုး မင်း စိတ်ကူး ပါဦး”

“ဟား ဟား ဟား ... မခင်ခင်ကများ သူ့ကိုယ်သူပြန် ဓေဒင်တွက်ထားရင် ဒီရက်ထဲမှာ အလိုမတူဘဲ ခိုးပြေးခံရ မှာမို့ အပြင်မထွက်သင့်ဘူး ဘာညာ တွက်မိရင် ဒုက္ခကွာ အဲဒါဆို ဘာမှ ကြံစည်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အရေးထဲကွာ ... မင်းကလည်း ... ငါက အဲဒါတွေ အယုံအကြည်ကို မရှိဘူး။

ခင် ပြောတော့ ငါနဲ့ ပပက ဘယ်လိုမှ လက်မထပ် ဖြစ်ဘူးဆိုပြီး အခုတော့ လက်ထပ်ဖို့တောင် စိစဉ်ဖို့စနေ ပြီ ... အဲဒီထဲကကို မမှန်တဲ့အပိုင်းက စနေပြီ။ ဒီတော့ သူ ပြောတာလည်း မှန်မှာမဟုတ်ဘူး ... သူက ငါနဲ့သူ ကွဲရလိမ့်မယ်တဲ့ ... အဲဒါ မှန်ကိုမမှန်နိုင်ဘူး။ ငါက ဘယ်တော့မှ သူနဲ့ အကွဲခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်း လုပ်ချင်ရင် မြန်မြန်လုပ်တော့ပေါ့! ... ပပ ပြောတာ လည်း ဟုတ်တာပဲ ... သူက အရှင်ဆုံး၊ အပွင့်လင်းဆုံး ပြောထားပြီးပြီ ... မင်းက သူ့ကိုလည်း ငဲ့ညှာရလိမ့်မယ်။ မင်းတို့ကိစ္စ လူ သိပ်မသိခင် ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း မခင်ခင် ကို ခိုးပြေးနိုင်မှ ဖြစ်မယ်”

“ဘယ်လို အကြံရှိလဲ ... ပြောကွာ”

“နေဦး ... သူလည်း မင်းအပေါ် တကယ် ချစ်မချစ် သိရအောင် သူ့စိတ်ကိုစမ်းပြီး ခေါ်ထုတ်ကြည့်မယ်ကွာ ... သူ ထွက်လာတာနဲ့ အဆင်ပြေဖို့ တစ်ဝက်သေချာတာပေါ့”

“ဘာအကြံအစည်လဲကွာ ... ချစ်နေတာပဲ”

“ဒီလိုကွာ ... မင်း Accident (အက်ဆီးဒင့်) ဖြစ်လို့ပေါ့ကွာ ... ဆေးရုံရောက်နေတယ် ... စိုးရိမ်ရတယ် ... အဲဒါ လာကြည့်နိုင်မလားဆိုပြီး ငါက သွားပြောပေးမယ်”

“အေး ... ထားပါတော့ ... သူထွက်လာရင် ဘယ်ကိုခေါ်ရမလဲ”

“မင်း ... သူ့ကို ခိုးပြေးချင်တဲ့နေရာကို ခေါ်ပေါ့ ... ကဲပါ ငါပဲ ဒီဇာတ်လမ်းကို ဒါရိုက်တာလုပ်မှာမို့ ပြီးအောင်ပြောပြပါ့မယ် ... နားထောင်”

နေနိုင်က ကိုကို သေချာစွာ ပြောပြပါသည်။ ဒါဆိုရင် ကောင်းမယ် တိုင်ပင်လိုက်။ ကိုက လက်ခံရင် အတည်ဖြစ်လိုက်။ ဟိုဟာဆိုရင် ကောင်းမလား ပြောလိုက်။ ကိုက သိပ်မကြိုက်ရင် ပယ်လိုက်နှင့် ... သူတို့နှစ်ဦး ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကာ ...

နောက်ဆုံးတော့ အစီအစဉ်တွေ အကုန်တိကျစွာ ညှိလို့ရှာသွားလျှင် ကိုသည် နေနိုင်ကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပင် ...

“ကျေးဇူးပဲ နေနိုင်ရာ။ မင်းက ငါ မတွေးတတ်တာကို တွေးပြီး ဒီကိစ္စမှာ ကူညီပေးလို့ပဲ။ ငါ့ဘာသာဆို ပူထူပြီး ပျာနေတာ ခေါင်းထဲက ဘာမှ ထွက်မလာဘူး”

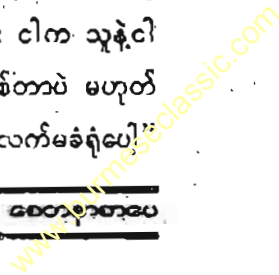
ဟု ဝန်ခံပြောလိုက်သည်။

“ငါသာ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ ကြုံရင်လည်း မင်းလိုဖြစ်မှာပါပဲကွာ ... ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ဘေးလူက ဝင်အကြံပေးတာဟာ ပိုအကောင်းဆုံးပဲ”

“ဟုတ်တယ် ... မင်းအလှည့်ကျရင် ငါလည်း ကူညီရမယ်”

“မခင်ခင်ကကွာ ... မင်းနဲ့သာ လက်ထပ်ပြီး အတူတူနေကြရင် ဘာတွေ ညာတွေ တွက်ချက်နေဦးမလား မသိဘူးနော် ... မင်းတော့ ပြဿနာပဲ။ သူလုပ်တဲ့ အလုပ်ကို မင်း တော်တော်သည်းခံရလိမ့်မယ်”

“နေပါစေကွာ ... သူကြိုက်တာ လုပ်ပစေ ... ငါမတားပါဘူး။ ငါ ဒါလုပ်မယ်ဆိုရင် သူက မလုပ်နဲ့ ... ဘာတွေ ညာတွေ မကောင်းတာမြင်တယ်ဆိုလည်း ငါက သူနဲ့ငါကွဲရမှာ မကွဲဘဲ အခုတော့ လက်ထပ်ဖြစ်တာပဲ မဟုတ်လားလို့ ထောက်ပြပြီး သူ ပြောတာကို လက်မခံရုံပေါ့”

“အဲဒါနဲ့ပဲ တစ်သက်လုံး တကျက်ကျက် ဖြစ်နေတော့မှ
မြင်ယောင်သေးတယ်”

ကိုသည် မနက်ဖြန်ကျရင် နေနိုင်က ခင်ကို ရအောင်
ခေါ်ထုတ်ခဲ့မည့် အဖြစ်ကို တွေး၍ ရင်တထိတ်ထိတ် ရှိလှသလို
ခင်နဲ့အတူတူ နေကြရင်ဆိုသည့် စိတ်ကူးကလည်း တသိမ့်သိမ့်
ကြည့်နူးနေရနှင့် သူဟာ ဗျာများနေတော့၏။

မဝင်းမေသည် နောက်ထပ် ဗေဒင်မေးမည့်သူ မလာ
သေးသလို ဒီနေ့ တိုကင်ယူထားသူလည်း ရောက်ရမည့်အချိန်
ရောက်သေးသော အချိန်အခိုက်အတန့်တွင် မဂ္ဂဇင်းတစ်ထပ်ကို
ခွဲယူပြီး ပတ်မလိုပြင်စဉ် ...

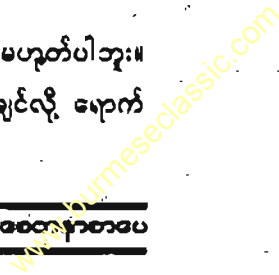
“ဒီမှာခင်ဗျာ”

ဟူသော ခေါ်သံကြောင့် မဂ္ဂဇင်းကို ပြန်ချ၍
ခံခါးဝကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဒေါ်ခင်ခင် ရှိပါသလားခင်ဗျာ”

“ရှိပါတယ် ... ဗေဒင်မေးဖို့လား ... တိုကင်ယူထားပြီးသား
လားရှင်”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ကျွန်တော် ဗေဒင်မေးဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။
ဒေါ်ခင်ခင်ကို အရေးကြီးတာတစ်ခု ပြောချင်လို့ ရောက်
လာတာပါ”

“မခင်ခင်က သူ့အလုပ်ချိန်မှာ ဗေဒင်မမေးဘဲရောက်လာ တတ်ပြီ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပြောမဲ့ ဧည့်သည်ဆိုရင် လက်မခံတတ်ပါဘူး”

နေနိုင်သည် လျှာရှည်ပြီး အလကားနေရင်း တိကျ ချင်နေသော စာရေးမကလေးကို စိတ်ထဲမှာ ကျိန်ဆဲပစ်မိတော့ ၏။

“ကျွန်တော် စကားပြောခွင့် မရှိဘူးပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ကျွန်မ အဲဒါတော့ မသိဘူး။ မခင်ခင်ကို ဝင်မေးပေးပေး မယ် ... ဒါနဲ့ ရှင့်နာမည်လေး တဆိတ်လောက်”

“နေနိုင်ပါ ... ကိုသူငယ်ချင်းပါလို့ ပြောပေးပါ”

“ရှင် ... ဘယ်လို”

“ဪ ... မခင်ခင်ရဲ့ အသိမိတ်ဆွေ တစ်ယောက် ဖြစ် တဲ့ ကို ဆိုတဲ့လူရဲ့ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းပါလို့ ပြောပေး ပါ ... အဲဒါဆိုရင် မခင်ခင် သိပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... ခဏလေး ထိုင်စောင့်ပါဦး။ ရှင်လာတာ လည်း အဆင်ပြေရင် ပြောမှာပါ ... ဒီနေ့ တိုကင်ယူထား တဲ့လူက ရောက်မလာသေးဘူးဆိုတော့ မခင်ခင် အားပေး ပါတယ်”

အင်း ... ဒီလိုကျတော့လည်း စာရေးမကလေးက ကားပြော အဆင်ပြေသွားပြန်ရော ...။ နေနိုင်သည် အပြင်ခန်း စာ ဆက်တီတွေမှာ ထိုင်ပြီးကျန်ရစ်ကာ စာရေးမကလေးကို ဝေ ခန့်နေမိသည်။

ခဏလေးအကြာမှာ စာရေးမကလေး ပြန်ထွက်လာ ၏။ သူမ အနောက်မှာ ခင်ခင် ပါလာသည်။ သို့သော် ခင်ခင် ရှက်နာက သိပ်ကို တည်ငြိမ်လွန်းနေသည်။ ခင်ခင်က သိပ်တော့ သဘောတွေ့လှပုံမပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခင်ခင် ဘာကြောင့် ထွက် သိုက်လာသလဲဆိုတာ နေနိုင် မသိချေ။

“ကိုနေနိုင် ... ဘာကိစ္စလဲ”

“မခင်ခင် ... ကျွန်တော် အရေးမကြီးရင် ဒီလိုလာမတွေ့ ပါဘူး။ မခင်ခင်ရဲ့ အလုပ်သဘောကို နားလည်ပါတယ်။ အခုဟာက ...”

နေနိုင်သည် ခင်ခင်၏ ခပ်မာမာ အသံကို လန့်ပြီး ကားရော ဖောရော စပြောနေမိသေးသည်။

ခင်ခင်က လက်ကာပြရင်း ...

“ပြောပါ ... ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

ဟု စကားကို ဖြတ်ပစ်လိုက်၏။

ဒီတော့မှ နေနိုင်က ကမန်းကတန်း အသက်မရ...
တမ်း တောက်လျှောက် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုပါ မခင်ခင်။ ကိုလေ ... ဒီကောင် အခု ဆေးရုံ
ရောက်နေပြီ ...

ခုနေလေးကမှ ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဝင်လာလို့ သိ
တာ။ သူ ကား Accident ဖြစ်လို့တဲ့ ... ခုထိသတိမရှုသေး
ပေမဲ့ ပါးစပ်က ခင် ... ခင်နဲ့ အော်နေပြီး မခင်ခင်ကို
ခေါ်နေတယ်တဲ့။ ဆရာဝန်တွေကပြောတော့ ခေါင်းထိပြီး
ဦးခေါင်းထဲမှာ သွေးယိုစိမ့်မှု ဖြစ်နေတော့ အသက်ရှင်ဖို့
လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောတယ်တဲ့။ အဲဒါ သူ့အမေ
သူ့သား သေခါနီး စိတ်ချမ်းသာအောင် သူ တွေ့ချင်တဲ့
မခင်ခင်ကို ခေါ်ပေးပါလို့ ကျွန်တော့်ကို အကူအညီတောင်း
လို့ပါ ...

ကူညီပါ မခင်ခင်။ သူ သတိတစ်ချက်ဖြစ်ဖြစ်
လည်တဲ့အချိန်မှာ မခင်ခင်ကို ဓဏလောက် တွေ့လိုက်ရင်
သူ့ ဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းသာမလဲဗျာ ... ကျွန်တော် ...”

ခင်သည် ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသော သတင်း
တစ်ခုကြောင့် ခေါင်းထဲမှာ လျှပ်စီးလက်သလို ထင်းခနဲ၊ လင်း
ခနဲ ဖြစ်သွားပါသည်။

ဘုရားရေ ... ငါ မြင်ထားသလို ကို တကယ်သေဆုံး
ရတော့မှာလား။ ငါနဲ့ ကိုက သေကွဲကွဲရမှာ တကယ်ပါလား။

ဒါပေမဲ့ ခင်စိတ်ထဲမှာ မသွားသင့်ဘူးဟုလည်း
အသံတစ်သံက သတိပေးသလိုလို ခံစားလာရခြင်းက ပူးတွဲလျက်။

ခင်သည် တွေ့ဝေနေခဲ့၏။ ခင် တောင့်တောင့်ကြီး
ရုပ်နေသည်မှာ အကြာကြီးပင်။

ခင် နားထဲတွင် နံရံကပ်နာရီသံ တစ်ချက်ချက်ကို
ကြားနေရုံကလွဲလျှင် ခင်တို့ သုံးဦးသား ရှိနေသော အခန်းကား
တိတ်ဆိတ်လို့။

သို့သော် ခင်ကတော့ သူမတစ်ဦးတည်း နားထဲမှာ
အသံမျိုးစုံ ကြားနေရခြင်းနှင့် ရှုပ်ထွေးရန်းကန် ...။

“မခင်ခင် ... မလိုက်လာနိုင်ဘူးလား”
နေနိုင် ခေါ်သံဆီ ခင် တစ်ချက်ပါသွားပြန်သည်။

ခင် ကိုကို တွေ့ချင်တယ်။ ကို သေဆုံးခဲ့ရသည်ရှိသော် ကိုရဲ့
သက်ဖဝါးကို ခင်က ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ကိုရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်
ကို ရင်ဆိုင်လိုက်ချင်တယ်။ ဟင့်အင်း ... မဟုတ်သေးဘူး။ စိတ်
ခလိုကို အဲဒီလောက် မလိုက်သင့်ဘူးလေ။ ဒါ ဘာကြောင့်ခံစား
နေရစရာရှိလဲ။ ဘာမှ ကြေကွဲစရာ မရှိပါဘူး။

“ကိုက နာရီပိုင်းလောက်ပဲ ...”

“အို ... နေ ... နေ ... ရပြီ ... တော်တော့ ဘာမှဆင်
မပြောပါနဲ့တော့ ... ကျွန်မ သူ့ကို လိုက်ကြည့်ပါမယ်”

“မခင်ခင် ... ကျွန်မ အဖော်လိုက်ပေးဖို့ လိုလားဟင်”

“နေ ... နေ၊ ရတယ် မဝင်းမေ။ မေမေ့ကိုပဲ တစ်ချက်
သွားပြောပေးပါ။ ကို ဆေးရုံရောက်နေလို့ ခင်ခင် လိုက်
သွားတယ်လို့။ ကို ဆိုတဲ့လူကို ခင်ခင်မေမေ သိပါတယ်
မဝင်းမေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဒီနေ့ ရောက်လာမဲ့ လူတွေထဲ
ကျွန်မ ကြည့်ပြီး ညှိထားလိုက်ပါမယ် ... မခင်ခင် ဘာမှ
စိတ်လေးမနေပါနဲ့ ... သွားပါ”

နေနိုင်သည် မဝင်းမေဆိုသော စာရေးမ လိုက်သူ
ဆိုမှ ကျိတ်၍ သက်ပြင်းချမိသည်။ ဟူး ... မလွယ်ပါလား ထို
ရေး ...။ မင်းကိစ္စက တယ်ဦးနှောက်ခြောက်ရတာပဲ။

ခင်သည် ဘာကိုမှ စဉ်းစားဆင်ခြင် မနေတော့ဘဲ
ချစ်လူစော တစ်ခုတည်းဖြင့် သူမနှင့် တရင်းတနီး မရှိလှပါ။
နေနိုင်ဟူသည့် အမျိုးသားတစ်ယောက်၏ ကားပေါ် ပါလာခဲ့
ပြီ။

ထိုသူ ကားကို တော်တော်လေး မောင်းပြီးမှ ခင်
မေးဖို့ သတိရသည်။

“ကိုက ဘယ်ဆေးရုံမှာလဲ”

“ဟို ... ဟိုဗျာ ... ဆာကုရာဆေးရုံမှာ”

“ဪ ... ဪ ... ဒါနဲ့ ဖြစ်တာက ဘယ်အချိန်လောက်
ကလဲ”

“မနက်ကထင်တယ် ... ကျွန်တော့်ဆီ အရမှ ဖုန်းဝင်လာ
ပြီး သူ့အမေက မခင်ခင်ကို တောင်းပန်ဖို့၊ သွားခေါ်ပေး
ဖို့ ပြောတာနဲ့ ...”

“အင်း ... ကျွန်မဘဝမှာ မစဉ်းစား မဆင်ခြင်ဘဲ ပြန်ခနဲ
ထလိုက်လာတာဟာ ဒါ ပထမဦးဆုံး အကြိမ်ပဲ ... တကယ်
ဆို နောက်နှစ်ခါလောက် သွားသင့်၊ မသွားသင့် စဉ်းစား
သင့်ပါတယ်”

ခင်က နောင်တရသလိုလို ပြောလိုက်မိလျှင် နေနိုင်
သည် အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် အသံတိတ်နေမိ၏။

ကိုကို ပုန်းကွယ်စောင့်ခိုင်းထားသော လမ်းတစ်ခု၏
ထောင့်ချိုးအရောက်တွင် နေနိုင်သည် ကားကို အသာထိုးရပ်လိုက်
၏။

နေနိုင် ကားရပ်တာနဲ့ ကိုသည် ပုန်းကွယ်နေရာမှ ချက်ချင်းထွက်လာ။ နေနိုင်ကလည်း ဖွင့်၍ ဆင်းပြီးသော ကား တံခါးကို မပိတ်ဘဲ ကိုကို ဖွင့်ထားပေး။ ကိုက ဖြန့်ခဲခဲဝင်ထိုင် ကားကလည်း စက်နှိုးထားပြီးသားဖို့ ချက်ချင်းမောင်းထွက် ... စသည် အဖြစ်အပျက် လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ ...

စက္ကန့်ပိုင်းမျှ အင်မတန်မှ ကြာအောင် မြန်ဆန်လှ လေရာ ခင်သည် မှင်သက်အံ့ဩစွာ ငေးနေမိတော့သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာ ခင်သည် ကိုက ကားကိုမောင်း ထွက်ထွက်ချင်း ချက်ချင်းပဲ သတိဝင်လျက် ခင်သည် ...

“ဟင် ... ကို ... ကို ... ဘယ်လိုဖြစ် ... မဟုတ်သေးပါ ဘူး။ ကို ဘာမှမဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား ... ဒါဖြင့် ဘာ ကြောင့် ...”

ဟူ၍ ကယောင်ကတန်းလိုလို၊ ဖရိုဖရဲ ရေရွတ်ပြောဆို လိုက်သည်။

“ခင် ကိုတို့ တမင်ညာခေါ်လာတာပါ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဟာ ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို လုပ်ရတာလဲ”

ခင်ဟာ ... သူမ တစ်သက်တာမှာ တစ်ခါမှလည်း

ဤအခိုက်အတန့်လောက် စိတ်လှုပ်ရှားကာ တည်ငြိမ်လို့ မရတော့ တာမျိုး မရှိတော့ပေ။

“ကို ခင်ကို ခိုးပြေးတာလေ”

“ဘာ”

ခင်သည် အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာ အော်ချလိုက်မိပြန်သည်။

ကြည့်စမ်း ... ငါဟာ အရှက်တကွဲ အပြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရလိမ့်မယ်လို့ ဘာကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြိုမသိခဲ့ရသလဲ။

“သိပ်အဝေးကြီး မသွားပါဘူး။ ဟိုလမ်းကို ကျော်ပြီးရင် ရောက်ပြီ ... ကိုဘာသာ စိတ်ကြိုက် ရှေးဝယ်ထားတဲ့ အခန်းကျယ်ကြီးလေ ... ကွန်ဒိုမိနီယမ် အခန်းပေါ့ ... ခင် နဲ့ကို နေဖို့ဆိုပြီး ကို ဝယ်ထားတာ ... မကြာသေးဘူး ...

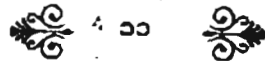
ခင်လည်း ကြိုက်မှာပါ ... ခင် အတွက် ဘုရားခန်း အကျယ်ကြီး လုပ်ထားပေးပြီးသား သိလား ...။ နေနိုင် ကို အကူအညီတောင်းလို့ ကူညီရတာပါ”

ခင်သည် ဒေါသဖြစ်မိခြင်း မဖြစ်လာဘဲ သူမဘာသာ သူမ ယူကျုံးမရဖြစ်စွာ မျက်ရည်တပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။ သွားပါပြီ ... ခင်ရဲ့ အရှက်သိက္ခာတွေ ပေးဆပ်လိုက်ရပြီ ထင် ပါရဲ့ ... ။

“မငိုပါနဲ့ ခင်ရယ် ... ကိုက ခင်ကို ဘဝတစ်သက်လုံး
စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားမှာပါ ... စိတ်ချပါ ... ကို ကတိ
ပေးပါတယ် ...

ကိုရဲ့ လုပ်ရပ်တွေဟာ မှားကောင်း မှားလိမ့်မယ် ...
ဒါပေမဲ့ ဒါတွေဟာ ခင်ကို ချစ်လွန်းလို့ မှားတဲ့အမှား
တွေပါ ခင်”

ကိုသည် ကားကို ပါကင်တွင် ရပ်လိုက်ပြီး သူ့
ဘက်ကို တံခါးကိုဖွင့်၍ ခပ်မြန်မြန်ဆင်းသည်။

ပြီးတော့ ... ခင် တံခါးဖွင့်ချိန်ပင် မရလိုက်နိုင်
အောင် သူက တံခါးကို ပြေးဖွင့်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

“လာ ... ခင်”

ကိုက ခင် လက်ဖဝါးကို ညှင်သာစွာ ဆွဲခေါ်သည်။

ခင်သည် ခုထိ ဒီအဖြစ်အပျက်ကို လက်ခံလို့မရဘဲ
အိပ်မက်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေသူလိုပဲ ... မရေမရာ ခြေလှမ်း
တွေနဲ့ လျှောက်နေခဲ့သတဲ့။

“ကို အခန်းက သုံးထပ်မှာ”

ကိုကသာ စကားတွေ တတွတ်တွတ် ပြောလိုကောင်း နေပေမဲ့ ခင်ကား ဘာစကားမှ မပြောနိုင်တော့ပြီ။

ကိုသည် ခင် စကားမပြောသဖြင့် ထိတ်လန့်လာ ပေမဲ့ ခင်ဟာ ဒီအဖြစ်အပျက်ကြောင့် တုန်လှုပ်ပြီး စကားမပြော တာလည်း ဖြစ်နိုင်သေးသည်ဟု ဖြေတွေးလျက် ...။

“ခင်နဲ့ ကို အကြောင်း တခြားလူကို မပြောပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိကိုတော့ ကို ဖျက်လိုက်ရတယ်ကွာ ...

ကို ... နေနိုင်ကို သွားတိုင်ပင်မိတယ် ... သူကပဲ ကိုကို အကြံပေးလို့ ကို အခုတော့ ခင်ကို ပိုင်ဆိုင်ရပြီ လေ ... ဒီကောင်ကြီးက ကောင်းပါတယ်ကွာ ... သူက ခင်နဲ့ ကိုရဲ့ မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက်ပါ”

“ကို သိပ်ရက်စက်တယ်”

“ဟာ ... ဘာပြောတာလဲ ခင်ရယ်။ ကို ဘာများရက်စက် တာရှိလို့လဲ”

“ကိုဟာ ခင်ကို လူတောမတိုးရဲအောင် လုပ်လိုက်တာ။ ခင်ဘဝကို ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်တာ။ ခင်ကို တစ်သက်လုံး အရှက်ရစေအောင် လုပ်လိုက်တာလေ ... မသိဘူးလား။

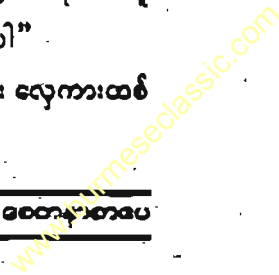
ဘာကြောင့် မတွေးတော မဆင်ခြင်ဘဲ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ ကိုပဲ ဦးစားပေးလိုက်ရသလဲ ကိုရယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ ... ကိုက ခင်နဲ့မှ ညှိလို့မရတော့ ကြိမ် ကြိရာ ကြိတာပေါ့ ... လောကကြီးမှာ ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်ချစ်သူကို ပိုင်ဆိုင်ရချင်တာပဲ ခင်ရယ်။ ကို ဘာမှ မရက်စက်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ခင်လည်း ကိုကို ချစ်တာပဲ လေ ... ခင် ဘာကြောင့် မပျော်နိုင်ရသလဲ”

“မပျော်ဘူး ... မပျော်ဘူး ကိုရဲ့။ ခင် ဘယ်လိုလုပ်ပျော် နိုင်မလဲ။ ခင်က အရှက်ကွဲရမဲ့လူ ... ခင် မှားကိုမှားတာ ပါ ... ဒီလောက်လေး လှည့်စားတာကို အယုံလွယ်လိုက် မိတယ် ... အဲဒါ ရှင်ကို ချစ်ရလွန်းလို့ မျက်စိစုံလုံးကန်း မိတာ ကိုရဲ့။ ရှင် တစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာ ခင် အသက်သေ ရမှာထက်တောင် ကြောက်လို့”

“ခင် ... ကိုကို အဲဒီလောက် ချစ်မှန်းသိတော့ ကိုလည်း ဝမ်းသာတာပေါ့ ... ဘာမှ မတွေးနေပါနဲ့ ခင်ရယ်။ လူ တွေက ချီးမွမ်းစုနစ်ရက် ကဲ့ရဲ့စုနစ်ရက်ပါ”

ကိုသည် ခင်လက်ကို ဆုပ်လိုက်ရင်း လှေကားထစ် တွေကို တစ်ထစ်ချင်း တက်နေပါသည်။

ခင်သည် လှေကားတစ်ထစ်ကို နင်းရတိုင်း နင်းရ တိုင်းမှာ ရင်ထဲမှာ နားနာလာကာ ခေါင်းတွေ ပူထူလာသည်။ ရင်ထဲမှာ ကတုန်ကယင် ဖြစ်လာသည်။ ဘာအသံမှန်း မသိသော သဲသဲကွဲကွဲ မရှိသော အသံပေါင်းစုံတို့က ခင် နားထဲကို ဝင်လာ သည်။

ခင် မျက်လုံးတွေ ပြာသလိုလိုနှင့် အရိပ်များက ရှုပ်ထွေးလာသည်။ ဘုရားရေ ... ခင် အာရုံထဲမှာ ဘာတွေမြင် လာတာပါလိမ့်။ ဟင့်အင်း ... ခင်စိတ်တွေ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်ရလွန်းလို့ မသဲကွဲတော့ဘူး။

“ခင်တို့ လက်မထပ်ဖြစ်ပါဘူး ... ပြီးတော့ ခင် ကိုယ်တိုင် လည်း ကိုကို လက်မထပ်ဘူး”

“အခုထိ အဲဒါကို ပြောတုန်းပဲလား ခင်။ ခင်ကို ကိုက ခိုးပြေးလာပြီးပြီလေ”

“ခင်မှ အလိုမတူတာ”

“ခင်သဘောပါ ... ခင်က အလိုမတူဘဲ ခိုးပြေးပါတယ် ဆိုပြီး ကိုကို ထောင်ချရင်လည်း ... ဟာ ... ဟာ ... ခင် ဘယ်လဲ ... ဒါ ဘယ်ဆင်းပြေးတာလဲ ... တောက် ... ဟာကွာ ...”

ကိုသည် သူတို့နေရမည့် အခန်းကိုလည်း ရောက် ပြီမို့ ခင်ကို တွဲထားသောလက်ကို လွှတ်လိုက်ပြီး အခန်းသော့ကို ဖွင့်ရန်ပြင်လျှင် ခင်သည် လှစ်ခနဲ ကိုနဲနားမှ ရန်းဖယ်ကာ လှေ ကားထစ်တွေကို တဒိုင်းဒိုင်း ဆင်းပြေးတော့လေသည်။

ကိုသည် ခင်ဆင်းပြေးလျှင် ဘာကိုမှ ဂရုစိုက်မနေ တော့ဘဲ သော့ကို လွှတ်ချလိုက်မိပြီး ခင် နောက်မှ ပြေးဆင်း လိုက်လာရင်း ...

“ခင် ... ခင် ... မပြေးပါနဲ့ကွာ ... ထွက်မပြေးပါနဲ့ ... ကို တောင်းပန်ပါတယ်”

“ကို ... မလိုက်လာနဲ့နော် ... ခင်ကို လိုက်ဆွဲရင် ခင် အော်ပြီး အကူအညီ တောင်းရမှာပဲ”

“ဟာ ... တောင်း ... တောင်းကွာ ... ဂရုမစိုက်ဘူး။ ဖြစ် ချင်ရာဖြစ်”

ကိုသည် ယောက်ျားအားနှင့်မို့ ခင်နောက်မှ ပြေးဆင်း လိုက်လာရာ ခင်ကို မိသွားသည်။

ခင်သည် ကို မိလာပြီဟု တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး သိလိုက်လျှင် ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ ဘာကို ကြောက်စရာမှ မရှိပါဘဲ ခင်ဟာ လွန်မင်းစွာ ကြောက်ရွံ့နေပေ

သော သူမကိုယ်သူမပင် အဲဒီ အခိုက်လေးမှာ ပဟောဠိများနှင့် အံ့ဩလိုက်သေးသည်။

“ခင် ...”

“ကို ... ခင်လက်ကို ဆွဲထားလို့ မရပါဘူး။”

“ဟာ ... ခင် ...”

ခင်သည် ကိုက ခင်လက်မောင်းကို လှမ်းအဆွဲမှာ ကို ဦးတည်ရာမရောက်အောင် ကိုယ်ခန္ဓာကို ယှဉ်၍ အရှောင်မှာ။ ကိုကလည်း အလောတကြီး လှမ်းအဆွဲမို့ ခြေကလည်းအချော် မှာ သူဟာ မထင်မှတ်စွာပင် လက်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဖြစ်ပြီးလျှင် လှေကားမှ ဒလိမ့်ခေါက်ကျေး လိမ့်ကျသွားလေသည်။

“အို ... ကို ... ကို ...”

ခင်သည် ကို ပြုတ်ကျသွားသော မြင်ကွင်းကို အလန့်တကြား၊ မယုံကြည်နိုင်စွာပင် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို သူမ၏ ပါးနှစ်ဖက်တွင် ကပ်မိရင်း မှင်သက်စွာ ငေးကြည့်နေမိ၏။

ကိုက သိပ်အများကြီး လိမ့်ကျသွားတာ မဟုတ်ဘဲ လေး၊ငါးထစ်လောက် ကျအပြီးတွင် ဓွေ့ဓွေ့လေး လဲသွား၏။

ခင်သည် ကိုဆီ ပြေးဆင်းလိုက်သွားပြီးလျှင် ...

“ကိုရေ ... ကို ... ကို ...။ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ ကို”

ဟု သွေးစူးသွေးတန်း အသံဖြင့် ရေရွတ်သည်။ ခင်သည် ကိုကို ပွေ့လိုက်သောအခါ ကိုသည် ခင် လက်ထဲတွင် ပျော့ပျော့လေး ပါလာသည်။

ခင်သည် မျက်ရည်များဖြင့် ကိုကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ကိုမေးစေ့ကို ဆွဲခါရင်း ...

“ကို ... ကို ... ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ... ဘာဖြစ်သွားတာ လဲ ... ခင်ကို မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပါဦး။ ခင်ကြောင့် ကိုသာ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ခင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တစ်သက်လုံး ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရတော့မှာ ကိုရဲ့။ ကို ... ခင်ကို တစ်ခုခု ပြောပါဦး ...

အား ... ခင် ကြောက်လိုက်တာ ... ကိုရယ် ... ကို တစ်ခုခု ဖြစ်ရမှာ ... အထူးသဖြင့် ခင်ကြောင့် ကို တစ် ခုခု ဖြစ်ရမှာကို ခင် ကြောက်တယ်”

ခင်ဟာ သူမ၏ တစ်သက်တာတွင် တစ်ခါမှ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဘူးသော တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုမျိုး၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှု မျိုး။ ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်မှုမျိုး၊ ကြိရာမရ ဖြစ်မှုမျိုး ... စသဖြင့် အမျိုးပေါင်း များစွာသော စိတ်ခံစားချက်တို့ဖြင့် စကားတွေ တတွတ်တွတ် ပြောလျက်၊ အသံကျယ်ကြီးဖြင့် ဟီးခနဲ အော်ငို လိုက်မိတော့လေသည်။

ကဲ ... ဘယ်မှာလဲ ... ဝေဒင် လက္ခဏာ ဆရာ
ဒေါ်ခင်ခင်ရဲ့ တည်ငြိမ်မှုတွေ။ ဣန္ဒြေသိက္ခာတွေ။

လူတွေအသံကြား၍ ရောက်လာသောအခါ ခင်ခင်
သည် ကိုကိုပွေ့လျက်သားနှင့် သူမပါ လှေကားထစ်ဘေးထ
အုတ်နံရံကို မှီထိုင်လျက်သားနှင့် မျက်လုံးကြောင်ကြောင်ပွင့်ကာ
ခေါ်မရ၊ မေးမရနှင့် သတိလက်လွတ်နေတော့လေသည်။

ကိုသည် ဘာရယ်မဟုတ်သော သာမန်လှေကားထစ်
မှ ခြေချော်ကျသူတစ်ယောက်သာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် သူက ကံမကောင်းခဲ့ပါ။ သူ့လိမ့်အကျ
တွင် အုတ်ခဲလှေကားနှင့် ခေါင်းတို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆောင့်
မိလိုက်သဖြင့် ခေါင်းပေါက်ပြီး သွေးထွက်လာတာမျိုး မဖြစ်လာ
ဘဲ ခေါင်းထဲတွင် အတွင်းကြေ ကြေသလို ဖြစ်သွားသည်။

ဆေးရုံရောက်သည်အထိ ကို သတိမရပါ။ ခင်သည်
လည်း ပြင်းထန်လှသော စိတ်ပင်ပန်းမှုကြောင့် ရှေး(ခ)ရသလို
ဖြစ်ပြီး သတိမေ့နေသည်။

နေနိုင်သည် သူကူညီလိုက်ရသော ချစ်သူနှစ်ဦးကို
ကြည့်ပြီး ယူကျုံးမရသလို တပြောပြော ဖြစ်နေသည်။

“ဖြစ်ရလေရာ ... ကျွန်တော်က တမင်ဇာတ်လမ်းဆင်ပြီး
မခင်ခင်ကို ရအောင် ခေါ်ထုတ်တာပါ ...

အဲဒီ အချိန်တုန်းက ခေါင်းထဲမှာ ရှိတာပဲ စွတ် ပြောလိုက်မိတာ။ ဖတ်ဖူးတဲ့ ဝတ္ထုတွေ၊ ကြည့်ဖူးတဲ့ ရုပ် ရှင်တွေထဲကလိုပဲ ... ကိုက Accident ကြောင့် ခေါင်းထိ ပြီး သတိမရဘူး။ ခေါင်းထဲမှာ သွေးယိုစိမ့်မှု ဖြစ်တယ်။ သိပ်မခံတော့ဘူးပေါ့ ... အဲဒီလို ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ ပြော လိုက်တာပါဗျာ ...

အခုတော့ သူ မကြာခင် နာရီပိုင်းအတွင်းမှာ ရင် ဆိုင်ရမဲ့ သူ့အခြေအနေကို တြိပြီး နိမိတ်ဖတ်လိုက်မိ သလို ဖြစ်နေပြီ”

မဝင်းမေသည် မခင်ခင်ကို ထားရာ အခန်းမှထွက် လာလျှင် နေနိုင်က သူမကို ဦးတည်ပြီး ပြောလိုက်သဖြင့် သူမပါ တအံ့တဩနှင့် ခေါင်းညိတ် ထောက်ခံမိရက်သား ဖြစ်နေသည်။

ကြည့်စမ်း ဘာရယ်မဟုတ် ပြောလိုက်တဲ့ စကား တစ်ခွန်းအတိုင်း ကို ဆိုတဲ့လူဟာ တကယ်ဖြစ်သွားတာပါလား။

“အခုဆို သူ ခေါင်းကို ထိတော့ ထိတာပဲတဲ့ ... ဘယ်ကို ထိမှန်း မသိဘူးဆိုပြီး ဓာတ်မှန်ရိုက်ထားရပေမဲ့ ဆရာ ဝန်တွေကတော့ သူဖြစ်နေတဲ့ လက္ခဏာကိုကြည့်ပြီး သူ ဟာ ဦးခေါင်းခွဲအတွင်း သွေးယိုစိမ့်မှု ဖြစ်နေတယ်လို့

ပြောကြတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ကို မင်း ဒါမျိုးရောဂါ ဖြစ်ရမယ်လို့ တမင် ကြိုပြောပေး လိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်”

“မခင်ခင်လည်း Heart Attack (ဟာတ်အက်တစ်စ်)ရသွား တယ် ... သူ့မှာ မွေးရာပါ နှလုံးအားနည်းတဲ့ရောဂါ ရှိ တယ်လေ ... သူက တစ်ခါမှ စိတ်ပြင်းပြင်းထန်ထန် လှုပ်ရှားတာမျိုး မဖြစ်ဘူးတော့ ဒီလို attack မျိုးလည်း တစ်ခါမှ မရဖူးဘူး ... အခု သူ့မျက်စိရှေ့မှာ သူ့ချစ်သူက ပြုတ်ကျသွားတယ် ... သတိမေ့သွားတယ် ဆိုတာတွေဖြစ် ပြီး ... စိတ်အရမ်းထိခိုက်လို့ ဟာတ်အက်တစ်စ် ရသွား တာ ... ဒါ ပထမဦးဆုံးပါပဲတဲ့”

သတင်းကြားကြသော နှစ်ဖက်မိဘ မွေးမျိုးမိတ်မွေ စသည်တို့သည် အဖြစ်အပျက်ကို အမျိုးမျိုး ဝေဖန်သုံးသပ်နေကြ ပါသည်။

ကားယက်ရှင်နှစ်ဦးမှာ ကိုက အရင်ဆုံး သတိရသူ ဖြစ်သည်။ ကိုသည် သတိရရချင်း ...

“အား ... ခေါင်းကိုက်လိုက်တာဗျာ ... ခင်ရော ... ခင် ရော ... ခင်ကို တွေ့ချင်တယ် ... ခေါ်ပေးပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“သား ... သား ... မင်း၊ နေသာရဲ့လား မေမေကို ပြောပါဦး။ ဘုရား ... ဘုရား ... ငါ့သားကို အသေကိုလုပ်တာ ပါလား ... ဒီမိန်းမဟာ တော်တော်ကို အဆိပ်ရှိပါလား။”

“မေမေ ဘာတွေ အပြစ်တင်နေတာလဲ ... ခင် ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ ခင်ကို သား တွေ့ချင်တယ် မေမေ”

“မတွေ့ပါနဲ့ သားရယ် ... သူက သား မသေသေးမှန်း သိရင် ...”

“အန်တီ ... ကျွန်တော် ဆရာလုပ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုက တွေ့ချင်နေတာ ပေးတွေ့လိုက်ပါဗျာ ... မခင်ခင်လည်း သတိရလာပြီပဲ”

နေနိုင်သည် ကို့မိခင်ကို ဝင်၍ ဖျောင်းဖျလိုက်ရပါ

သည်။

“ဟင် ... ခင်ရော ... ခင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွာ ... သူ မင်းပြုတ်ကျတော့ လန့်ပြီး ခဏသတိမေ့သွားတာပါ ... အခု ပြန်ကောင်းနေပါပြီ”

“ဟုတ်လား ... တော်ပါသေးရဲ့ကွာ ... အား ... ခေါင်းထဲက ကိုက်လာပြီ ... အနားလည်း အန်ချင်တယ်”

ကိုသည် ပြောပြောဆိုဆို ဝေါ့ခနဲ ထိုးအန်လိုက်ပြန်

သည်။

အန်လိုက်ပြီးလျှင် ကိုသည် မောသလို မူးသလိုနှင့် အဏမူးနေလေရာ ဒေါ်မြမြဦး မျက်နှာက ပျက်လာတော့၏။

နေနိုင်ကိုပင် ခပ်တိုးတိုးကပ်ပြောကာ ...

“သားရယ် ... မောင်နေနိုင်ရယ် ... ဆရာဝန်ကြီးကို သွားမေးပေးပါဦး။ အန်တီသား အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ ဆိုတာ သိချင်တယ်”

ဟု မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် မေးလျှင် နေနိုင်သည် သူ

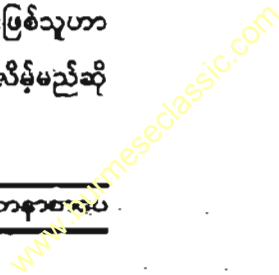
အမှန်အတိုင်း သိပြီးထားသမျှကို ပြန်ပြောရမှာပင် သနားအားနာနေတော့၏။

“သား သိပြီးသားထင်တယ်”

ဒေါ်မြမြဦးက လူကခတ် တော်လှသည်။

နေနိုင် မျက်နှာ ခပ်ညှိုးညှိုးကို အကဲခတ်ရင်း မေး

လိုက်ပြန်သည်။ နေနိုင်သည် မိခင်တစ်ဦးအား သားဖြစ်သူဟာ နာရီပိုင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရက်ပိုင်းပဲဖြစ်ဖြစ် အသက်ရှင်ရလိမ့်မည်ဆိုတာ အဘယ်သူ့မျိုးဖြင့် ပြောနိုင်ပါအံ့နည်း။

“အဲဒါကြောင့် အန်တီက သားကို အတန်တန်ထားတာပေါ့။ အဲဒီ မိန်းကလေးနဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပါလို့ ဆိုတာ။ ဟိုက ဆေးလုပ်ထားတော့ သူ့မှာ ဘာမှ မက်မောစရာမရှိ တဲ့ မိန်းမကိုပဲ တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်နေတယ် ... ခုတော့ မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် သူ့အသက်ပါ ပေးရလိုက်တော့ မယ် ... ဘယ်လောက် ရင်နာစရာကောင်းလဲ။ မအောက် ဘယ်လိုခံနိုင်ရည်မျိုးနဲ့ ဒါကို ရင်ဆိုင်ရမလဲကွယ်”

ကိုသည် မေ့မေ့မှူးမှူးနှင့်ပင် “ခင် ... ခင်” ဟု ယောင်ယမ်းနေသေးသည်။

နေနိုင်သည် ကို၏ အဖြစ်သနစ်ကို မျက်လုံးအနံ့ ပင် ပြူးထွက်တော့မတတ် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ကြည့်စမ်း ... ငါ့ မခင်ခင်ကို လိမ်ပြောတဲ့အတိုင်း ပဲ။ ဒီကောင် သတိမေ့ပြီး ယောင်တာတောင် “ခင်” ဖြစ်နေတယ်။

ဒါ ... ဒါ ... ငါ့ပါးစပ်က တမင်ရည်ရှယ်ပြီး ပြောခဲ့တာ မဟုတ်ဘဲ ဖြစ်သွားတာ။ နိမိတ်ပဲ။ နိမိတ်ဆိုတာ တကယ်ရှိတာပဲ ... ဒါဆို မခင်ခင် ဟောထားတာတွေလည်း အမှန်ပဲပေါ့။

ကို ဒီကောင်ဟာ အသက်သုံးဆယ်နဲ့ လေးဆယ် ကြားမှာ အသက်ထိခိုက်နိုင်တယ်။ သက်ဆိုးမရှည်နိုင်ဘူးလို့ မခင်ခင် ဟောထားသတဲ့။ ဒါလည်း မှန်တာပဲ။

ပြီးတော့ သူတို့ လက်မထပ်ဖြစ်ဘူး။ ကွဲရမယ်။ သေကွဲကွဲရမယ်လို့ မခင်ခင် ပြောဖူးတယ်တဲ့ ... ဒါလည်း အခု လိုမျိုးဆို မှန်သွားတာပဲ။ ခြောက် ... ဒီလိုခေတ်ကြီးထဲမှာ ဒါမျိုး ပညာတွေဟာ မယုံလို့လည်း မရပါလား။

ကို နောက်တစ်ကြိမ် သတိကောင်းကောင်း ပြန်လည် လာသောအခါ နေနိုင်သည် ဘယ်သူ့ခွင့်ပြုချက်ကိုမှ စောင့်မနေ တော့ဘဲ ခင်ခင်ကို သွားခေါ်ဖို့ သူ့ဘာသာပင် ဆုံးဖြတ်လိုက် တော့သည်။

ကိုသည် သူ့မျက်စိတွေ ဝေဝါးနေပေမဲ့လည်း သူ့ သတိရရချင်း သူ့မြင်ကွင်းရှေ့မှာ ရှိနေသည့် မသည်းမကွဲ အရိပ် ရှင်ကို ချက်ချင်း မှတ်မိလေသည်။

“ခင်”

“ခင် ရှိပါတယ် ကို ... ကို လက်ကို ကိုင်ထားတယ် လေ”

“ခင် ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်”

“ခင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကိုရယ် ... ခင် နေကောင်းပါတယ်”

“ကိုအနားက ဘာလို့ ထွက်ပြေးရတာလဲ ခင်ရယ်။ ခင် က ကိုနဲ့ ဘာလို့ အတူတူ မနေချင်ရတာလဲ”

“ခင် ကိုနဲ့ အတူတူနေဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ ... ကို ဘာမှ ပြန်တွေးတော ပုပန်မနေနဲ့တော့နော် ... ခင် ကိုအနားမှာ တစ်သက်လုံး နေပါ့မယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ခင်ရယ်။ ခင် တကယ် ပြောတာ လား”

“ခင် ကတိပေးတာပါ ... ခင်က လိမ်လည် မပြောတတ် သလို ကတိလည်း အမြဲတည်ပါတယ် ကို”

ခင်သည် ဘယ်လိုမှ စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားလို့ မရတော့။

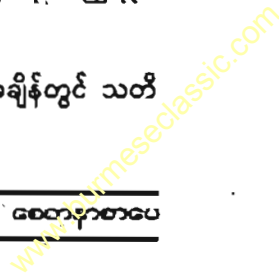
ခင်ကား အသံထွက်ဘဲ ကျိတ်၍ ရှိုက်နေ၏။ မျက်ရည်တွေ ခင် ပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ်မှာ အလျှင်မပြတ် စီးကျနေဆဲ။

အို ... ခင် ... တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ ဒီလောက် တောင် မငိုခဲ့ဖူးခဲ့ပါ ကိုရယ် ...။

ကိုအတွက် ...။ ကိုကို ပုပင်သောကတွေ ရောက် ရလို့ ...။ ခင်ကိုယ်ခင် အပြစ်တင် ယူကျုံးမရဖြစ်ပြီး နာကျင် ဝမ်းနည်းရတာတွေ များလို့ ...။ အဲဒါတွေကြောင့် ခင်ဟာ စက္ကန့် မလတ် မျက်ရည်နဲ့ အဖော်ပြုနေရတော့တာပါ။

ခင်ကြောင့် ကို အသက်ဆုံးရှုံးလိုက်ရတော့မယ် ဆိုတဲ့ အသိကြီးကို ခင်က ဘယ်လိုခွန်အားတွေနဲ့ ရပ်တည်ရနိုင် ပါ့မလဲ။

ကိုသည် ခင် ရောက်လာသော အချိန်တွင် သတိ လစ် ယောင်ယမ်းနေဆဲ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကိုနှုတ်ဖျားမှ “ခင် ... ခင်” နှင့် အခြေတစေ ယောင်ယမ်းခေါ်ငင်နေသည်ကို ကြားရတိုင်း ခင် စိတ်ချောက်ချားရသည်။

ကိုက သတိလစ်နေတာတောင် ခင်အမည်ကို ခေါ်ငင်နေဆဲတဲ့လေ။ ခင်ကို ကို သည်လောက် ချစ်ရသတဲ့လား။

ကိုက သတိလစ်နေရင်းနဲ့လည်း ပါးစပ်ထဲမှအပြန်အန်ထွက်နေလေရာ နှုတ်(စ်)က သုတ်သင်ရှင်းလင်းပေးနေရသည်။

“လူနာက နောက်တစ်ခါလောက် သတိလည်ချင်လည်းလည်းမယ် ... မလည်ချင်လည်း မလည်တော့ဘူး။ အခုလို Coma (ကိုမာ)ရသလို အခြေအနေကြီးနဲ့ နေချင်လည်း နေနေရလိမ့်မယ် ... ဘာမှ ကျိန်းသေပြောလို့ မရဘူး - သူ့ကုသိုလ်ကံပါပဲ”

ခင်သည် ဆရာဝန်များ၊ နှုတ်(စ်)များထံမှ ကြားရသော အခြေအနေကိုလည်း သိရပြီးဖြစ်ရာ ကိုမေမေ ဒေါ်မြမြဦး ဘယ်လောက် မျက်နှာထားထား ခင်ဟာ ကိုအပါးမှ တစ်ဖဝါးမှ မခွာချင်တော့ပါ။ ခင်ကြောင့် ကိုသေဆုံးရသည်ရယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ စွဲနေလေရာ ကို အသက်သေဆုံးချိန်တွင် ခင်ဟာ ကိုအနားမှာ နေပေးဖို့ အသင့်ဆုံး လူသား ဖြစ်ရမည်။

ကိုရယ် ... ခင်မြင်ထားသမျှ၊ ကြိုသိထားသမျှတွေကို ကို မယုံခဲ့ဘူးနော်။ ခုတော့ အဲ့ဒီလို တကယ်ဖြစ်လာပြီ ကိုရဲ့။

ခင်တို့ သေကွဲ မကွဲချင်ပဲ ကွဲရတော့မှာ။ ဒါလေမဲ့ ခင်ကြောင့် ကို သေရမယ်လို့ ခင် ကြိုကြိုမြင်နေပါရက်နဲ့ ဘာကြောင့် ခင် ဒါကို မဖျက်ဆီးပစ်နိုင်ခဲ့ပါလိမ့်။

“ခင် ဘာတွေတွေးနေလဲ”

ကိုသည် အကြာကြီးမှိုန်းသွားရာမှ တစ်ခါပြန်၍ စကားပြောလာနိုင်ပြန်သည်။

ကိုဟာ စကားပြောရဖို့ကို တော်တော်ကြီးပင် အားယူနေရသော အဆင့်မှာ ဖြစ်နေလေပြီ။

“ခင်နဲ့ ကိုအကြောင်းတွေးနေတာ”

“ကို ... နေကောင်းရင် လက်ထပ်ကြမယ်နော်”

“လက်ထပ်ပါ့မယ်”

“မေမေ့ကို သဘောတူပေးဖို့ ကို ပြောပါ့မယ်။ ခင်ကို ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆင်းရဲရစေချင်ဘူး ... ခင်ကို တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာ စေချင်တာ ... ပြီးတော့ ကိုအနားမှာ ရှိစေချင်တယ် ...”

“စိတ်ချပါ ... ခင် ... ကိုအနားမှာ ရှိပါ့မယ်”

“ခေါင်းထဲက အရမ်းကိုက်တယ်”

“ဟုတ်လား ... နေဦး ... ခင် နှာ(စ်)ကို ပြောလိုက်ဦးမယ်”
ကိုသည် ခေါင်းကိုက်လာသည်ဆိုကာ မျက်စိကို
ပြန်မှိတ်ထားလိုက်တော့သည်။

ခင်သည် ဆရာဝန်ရောက်လာပြီး ကိုကို သေချာစွာ
စမ်းသပ်စစ်ဆေးကာ ဆေးထိုးပေးသည်ကို တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်
ငေးနေသော်ငြား ခင်က ကိုကို မေတ္တာပို့ပေးနေခဲ့တာ ဖြစ်သိသည်။

ပြီးတော့ ... ကိုအနားတွင်ထိုင်ကာ ပရိတ်ရွတ်ပေး
ခြင်း၊ ဘုရားစာ ဆိုပေးခြင်းများကို ခပ်တိုးတိုး အသံဖြင့် ပြုလုပ်
ပေးနေခဲ့ပါသည်။

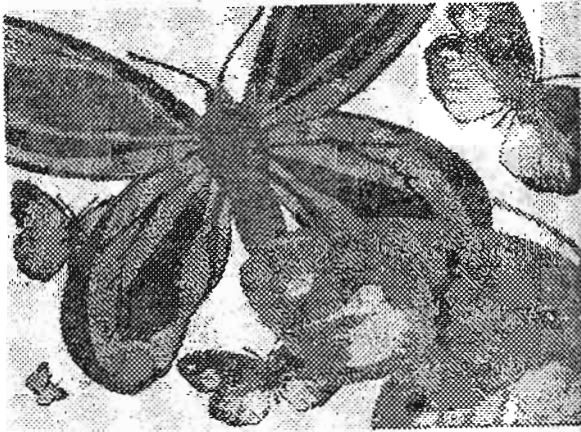
ထိုအချိန်ကစပြီး ကိုဟာ တစ်ချက်မှပင် သတိပြန်
မလည်လာတော့ပါ။

ပြီးတော့ ... နှုတ်ဖျားမှ “ခင်” ဟူသော ယောင်ယမ်း
တမ်းတမှုအသံကိုပင်မျှ မပြုတော့ပါ။ အသက်ရှူစက်မှ ထွက်သော
အသံရှူသံမှအပ ဒီအခန်းထဲတွင် ကိုဟူသော လူသားတစ်ယောက်
နာသက်ရှိ မရှိကို ဘာနဲ့မှ သက်သေပြလို့ မရတော့ချေ။

အဲဒီလို အခြေအနေ၏ နှစ်ရက်မြောက်နေ့တွင် ကို
သည် သူချစ်သော ခင်နှင့် သူ၏ လောကကြီး တစ်ခုလုံးကို ထား
ရစ်ခဲ့တော့သည်။

ခင်ခင်သည် ထိုနေ့ ထိုရက်ကစပြီး ဗေဒင်အကြား အမြင်လက္ခဏာဟောသော အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ပစ်လိုက်လေ သည်။

ကို ဆုံးပြီးသောအခါ ရောဂါမယ်မယ်ရရ ရှာမတွေ့ ပါဘဲ ခင်ခင်ဟာ တရှောင်ရှောင် ဖြစ်နေသည်။ ချူချာလာသည်။ အိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲသည့်အဆင့် မဟုတ်သော်လည်း တစ်ရက်မှ နေကောင်းသည့်ရက် မရှိ။

“မွေးရာပါ နှလုံးအားနည်းတဲ့ အခံကလည်းရှိတော့ ... အခုလို စိတ်ဆင်းရဲတာတွေ စုပြုံခံစားလာရတဲ့အခါမှာ သူ့နှလုံးက မခံနိုင်တော့ဘူးလေ ... ဒါကြောင့် နှလုံးရောဂါ ဖြစ်နေပြီပေါ့!”

ဟု သူမ၏ မိဘမောင်နှမများက ဝေဖန်ချက်အမျိုးမျိုး

ပေး ...။

www.burmeseclassic.com

“သမီးက ရက်ပေါင်း လပေါင်းများစွာ သက်သတ်လွတ်
စားလာပြီပဲကွယ် ... အခုလို အားနည်းပြီး နေသိပ်မကောင်း
တဲ့ အချိန်မှာ အသားပြန်စားသင့်ရင်လည်း စားပါ သမီး
ရယ်”

မိခင်က ကြက်စွပ်ပြုတ် စသဖြင့် ကျွေးချင်သဖြင့်
ဖျောင်းဖျလည်းမရ။ ခင်ခင်က မထင်မှတ်စရာကောင်းလောက်
အောင် ခေါင်းမာနေပြန်ပါသည်။

“သူများအသက်ကို စားရမှ သမီးအသက် ဆက်ရမယ်ဆို
ရင် နေပါစေတော့ မေမေရယ်”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ ကိုယ်က ရည်ရွယ်ချက်ကြီး
နဲ့ စားတာမှ မဟုတ်တာ”

“နေပါစေတော့ မေမေရယ်။ သမီး ကံရှိသရွေ့ နေရာသ
လောက် နေနေတယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လက်ခံထားပါ
တယ်။ လှူပြီးထားတဲ့ အရာတစ်ခုကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလို့
မကောင်းပါဘူး။ သမီး သူများအသက်ကို မစားပါဘူးလို့
လှူထားပြီး ကတိပေးပြီးသားကို မဖျက်တော့ပါဘူး”

ခင်ခင်သည် ဒီတော့မှ မလိုအပ်သော နေရာတွေမှာ
အယူသီးလျက် ခေါင်းမာတတ်သူဟူ၍ သတ်မှတ်ခံရတော့သည်။

ခင်ခင်သည် နှလုံးရောဂါအခဲအဖြင့် အင်မတန်မှ
ချောနေလည်းပဲ ဥပုသ်ရတ် မနက်တိုင်း ရွေ့တိုက်ဘုရားကို
တောင်ဘက်မှန် လှေကားမှတစ်ဆင့် ခြေကျင်တက်၍ ပုတီးစိပ်
ခွင်း အမှုကိုလည်း ဘယ်တော့မှ မဖျက်ပြန်။

ပြီးလျှင် ... သူမတစ်ဦးတည်းပင် ကိုနှင့် ရောက်ခဲ့
သော ဆိုင်တွေမှာ သွားထိုင်ပြီး နံနက်စာကို မယ်မယ်ရရ စား
သည်မရှိပါဘဲ ကော်ဖီတစ်မျိုးတည်းကိုသာ သောက်ချင်သောက်
လျက် အိမ်ပြန်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတော့ အရင်ကလိုပင် ဈေးဝယ်စရာရှိ
လျှင် ဝင်ဝယ်ပြီးမှ အိမ်ပြန်သည်။ ဥပုသ်လည်းရအောင် စောင့်
သေးသည်။

အိမ်ကလူတွေကတော့ ခင်ခင်ကို ဘယ်လိုမှ ပြော
လိုမရ။ ဖျောင်းဖျလို့မရတော့သည်ဖြစ်ရာ လက်လျှော့ထားလိုက်
ရပြီး ခင်ခင် လုပ်သမျှကို မတားမြစ်တော့ပေ။

ခင်ခင်ဟာ သူမကိုယ်သူမ အမြဲအပြစ်ရှိသလို ခံစား
ရလျက် ညအိပ်ရာဝင်ချိန်တိုင်းမှာ ...

“ငါဟာ သူများအသက်သတ်မှ ငါ စားမဲ့အစာ ဖြစ်မှာ
မိုးလို့ ဆိုပြီး သက်သတ်လွတ် စားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ

ကိုယ်တိုင်ကျတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို သတ်ခဲ့မိပါလား ...

ပြီးတော့ ငါသတ်ခဲ့တဲ့လူဟာ ငါသိပ်ချစ်ရတဲ့ချစ်သူ ဖြစ်နေခဲ့ပါလား ... ငါ့မှာ သိပ်အပြစ်ရှိတယ် ... အဲဒီအပြစ်ကြောင့် ငါ ဘယ်တော့မှ လိပ်ပြာမလှဲနိုင်တော့ဘူး။”

ဟူ၍ တွေးကာ တွေးကာနဲ့ အိပ်လို့လည်း ဖော်မော်

နိုင်။

ဖျတ်ခနဲ အိပ်မောကျပြန်ရင်လည်း အိပ်မက်ထဲမှာ

ကိုနဲ့ စကားတွေပြောလျက် ...။

“ခင့်ကြောင့် ကိုသေရတာပါ ...။ ခင်က ကိုကို သတ်လိုက်မိတယ်”

ဟူ၍ ခင်ခင်ဟာ အိပ်မက်တိုင်းမှာ ဝန်ခံနေတတ်သည်။

ကိုကတော့ ခင်ခင်ကို ...

“ကိုနဲ့ အတူတူ အမြဲမခွဲဘဲ နေမယ်ဆို ခင်။ ဘာကြောင့် ကိုနဲ့ လာမနေသေးတာလဲ”

ဟူ၍ အိပ်မက်တိုင်းမှာ အမြဲတစေ မေးမြန်းနေတတ်သည်။

“ခင်က ကတိတည်ပါတယ်”

ခင်ခင်သည် အဲဒီလို ပြန်ပြောပြီးတိုင်း အိပ်မက်မှ လန့်နိုးရစမြဲ ဖြစ်ပြန်။

အိပ်မက်ထဲမှာတင်မက အပြင်မှာပါ ခင်ခင်ဟာ ခပ်တိုးတိုး ရေရှတ်မိသလိုလိုဖြစ်ပြီး နိုးထလာခဲ့ပေါင်းလည်း မနည်းတော့။

ခင်ခင်ဟာ ကို သေဆုံးပြီး သုံးလအကြာမှာ တကယ်ပင် အိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲရတော့လေသည်။

“တစ်နေ့ကျ အဲဒီလိုဖြစ်လာခဲ့တော့လည်း ခင် ရသလောက် ရှောင်ခဲ့တာပါပဲ ...

ဒါပေမဲ့ မရပါဘူး။ တစ်နေ့ ဒါ ဖြစ်ရမယ်ဆိုရင် ဖြစ်ကို ဖြစ်တော့တာပါပဲလေ ... ဘယ်လိုမှ ရှောင်လွှဲလို့ မရခဲ့ပါဘူး။”

ထိုသောအခါ အကျိုးအကြောင်း သိကြရသော သူမ၏ မိသားစုတွေမှာ မျက်ရည်ကျကြ၊ အံ့သြကြနှင့် ... အဲဒီက လွဲရင် သူတို့လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ကြပါ။

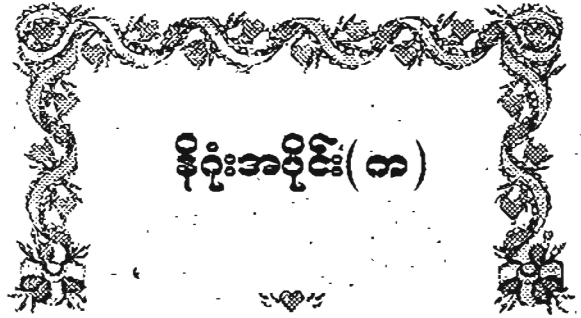
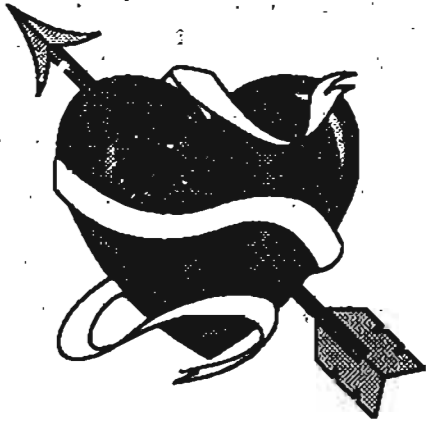
ခင်ခင် ဆိုတာက မွေးရာပါ စိတ်စွမ်းအင်တစ်မျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ထားခဲ့ပြီး ဒီလိုစကားမျိုးလိုလို နိမိတ်ပြစကားတွေ

ပြောလာခဲ့တာ ... ခင်ခင် တစ်သက် ရှိပြီဖြစ်လေရာ ခင်ခင်၏ စကားကို ဘယ်သူကမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟု ငြင်းမည့်သူ မရှိကြောင်း ထူးဆန်းသည်မှာ ခင်ခင် ကွယ်လွန်သော နေ့သည် ကား ... ကို ဆေးဆုံးပြီး ခြောက်လတိတိ ကြာမြင့်သော နေ့ပင် ဖြစ်နေခဲ့ပြန်သည်။

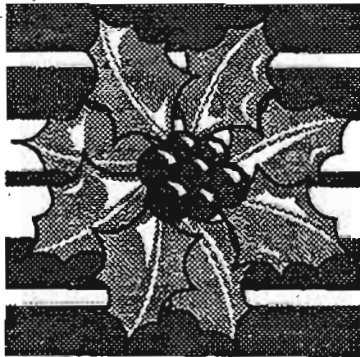
သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ အကြောင်းကို သိနေခဲ့ကြသော လူ့အသိုက်အဝန်း တစ်ခုအတွင်းမှာတော့ ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ ပုံငြင်တစ်ပုဒ်လိုပဲ ဖြစ်ကျန်ခဲ့တော့၏။

နိဂုံးအပိုင်း(၈)

BURMESE CLASSIC

သူတို့နှစ်ဦးကို ယှဉ်တွဲရက် မြင်နိုင်သည်မှာ သူတို့ အမည် တပ်ဆင်ထားသော အုတ်ဂူလေးနှစ်လုံးကို ယှဉ်ရက်ထား သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ခင်ခင်၏ ဆန္ဒအရ ကိုရဲ့ ဂုဏ်သားမှာပင် သူမ၏ ဂူကို ထားပေးကြသည်။ သူတို့နဲ့ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတွေက သူတို့နှစ်ဦး၏ ဂူနှစ်လုံးကို သွားကြည့်ရှု စစ်ဆေးတိုင်း... စစ် ဆေးပြီး ပြန်လာတိုင်း “ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ခံစားလာရတယ်” ဟူ၍ တသမတ်တည်း မှတ်ချက်ချ ခံရပါသည်။

သူတို့ရဲ့ ဝိညာဉ်တွေ ရှိချင်ရှိမည့်၊ ရှိကောင်းရှိမည့် အံ့ဒိုနေရာကလေးဟာ အကြောင်းအရာတစ်ခု၊ အဖြစ်အပျက်တစ် ခုရဲ့ သက်သေလိုပဲ ထင်မှတ်ရစေသည်။

အထူးသဖြင့် ပုံပြင်ဆန်လှသော ဖြစ်စဉ်ကလေးတစ်ခု ရဲ့ သက်သေပဲ ဖြစ်ပါမည်။

www.burmeseclassic.com

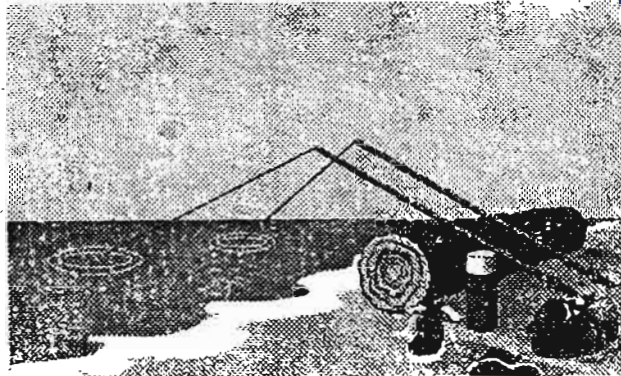

BURMESE CLASSIC

နိဂုံးအမိန့် (ခ)

BURMESE CLASSIC

ကျွန်မ ထိုနေရာသို့ ရောက်သွားသောအခါ အုတ်ဂူ
 လေးနှစ်လုံးမှာ သီးသန့်ဆန်လျက် ရှင်းလင်းသပ်ရပ်နေကာ ပတ်
 လည်မှာ မွှေးသောပန်းပေါင်းစုံတို့၏ အပင်များလည်း စိုက်ထား
 တာ တွေ့ရသည်။

ကျွန်မက အမည်လေးနှစ်ခုကို သေချာစွာဖတ်ရင်း
 အဲဒီပုံပြင်ကို ပြန်စဉ်းစားလို့ ကောင်းနေပြန်သည်။

ကြားဖူးသော ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ရဲ့ သက်သေကိုတော့
 တွေ့ရပြီ။

ကျွန်မက တွေ့ရရုံ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လာခဲ့သူမို့ သူ
 တို့ကို လေးစားသော အနေနှင့် ကျွန်မ အသင့်ယူလာသော
 ကျွန်မလက်ရာ ပန်းခြင်းလေးတစ်ခုအား သူတို့အုတ်ဂူနှစ်ခု၏
 ရှေ့မှာ ချထားလိုက်သည်။

“ကိုမိုခင်ခင်အတွက်”

www.burmeseclassic.com

၂၀၈

ရှင်မိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ဟု ရေးထားသော စာသားလေးကို သူတို့ နှစ်သက်

ကြမယ် ထင်ပါရဲ့။

ကျွန်မ ထွက်ခွာလာခဲ့သောအခါ သစ်ရွက်လေတို့
သံ သဲ့သဲ့ဟာ ရှိုက်ငင်သံနဲ့များ တူနေသလားရယ်လို့ တွေးတော
တွေးမိသား။

ရှင်မိုး

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

15th June, Saturday